Sfântul cuvios Sava cel sfinţit
(5 decembrie)

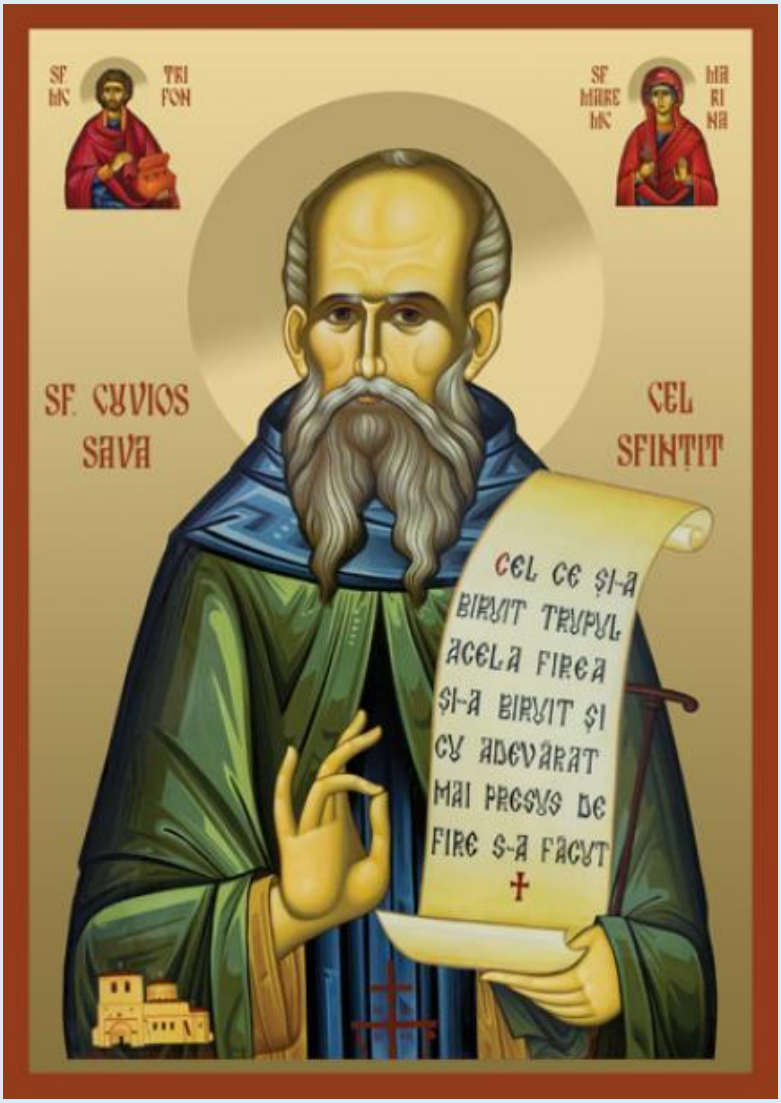

Sfântul Sava a trăit în vremea împăratului Teodosie cel mic (403-450). Era originar din Capadocia, iar părinţii lui se numeau Ioan şi Sofia. La vârsta de 18 ani ajunge la renumitul călugăr Eftimie, care-l va trimite la cuviosul Teoctist. Acolo s-a desăvârşit şi apoi a făcut multe minuni. A trecut la Domnul în ziua de 5 decembrie 532, la vârsta de 94 de ani. În secolul al XII-lea, trupul Sfântului Sava a fost luat de cruciaţi şi dus în Veneţia. Acesta a fost adus înapoi în Mănăstirea Sfântul Sava cel sfinţit abia după înţelegerea dintre Papa Paul al VI-lea şi Patriarhul ortodox grec Atenagora - Athinagorus, în cadrul vizitei papei în Ţara Sfântă, în anul 1965.

Index

În această lună (decembrie), ziua a cincea - Cuviosul şi de Dumnezeu purtătorul părintele nostru Sava cel sfinţit (Minei) 4
Canon de rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria la sărbătoarea Sfântului cuvios Sava cel sfinţit şi a celor împreună cu dânsul 33
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Sava cel sfinţit şi către cei împreună cu dânsul 40
Canonul paraclis al părintelui nostru Sava cel sfinţit 51
Acatistul Sfântului Sava cel sfinţit 62
Acatistul Sfântului cuvios Sava cel sfinţit 73
Acatistul Sfântului cuvios Sava cel sfinţit (439-532) 85
Imnografie 94
Vieţile Sfinţilor - Nevoinţele şi viaţa cuviosului părintelui nostru Sava cel sfinţit 96
Sfântul Sava cel sfinţit - drumul spre sfinţenie 137
Sinaxar - Pomenirea cuviosului părintelui nostru Sava cel sfinţit 140
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Sava cel sfinţit 142
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Sava cel sfinţit, Sfântul mucenic Anastasie 144
Proloagele - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Sava sfinţitul († 553) 147
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Sava cel sfinţit 151
Înapoierea minunată a moaştelor Sfântului Sava cel sfinţit 155
Împreună-prăznuirea Sfântului Sava cel sfinţit de către părinţii aghiotafiţi şi aghioriţi 159
Sărbătoarea aducerii moaştelor Sfântului Sava cel sfinţit în Ţara Sfântă ... 162
Întoarcerea minunată a moaştelor Sfântului Sava cel sfinţit 172
Maica Domnului îi hrănea pe călugării nevoitori 174
IPS Timotei - Cuviosul Sava, orânduitor al slujbelor şi râvnitor ascet 176
Sfântul cuvios Sava cel sfinţit - Ctitorul monahismului palestinian 181
Sfântul Sava îi apără pe credincioşi 184
5 decembrie - Sfântul Sava cel sfinţit, apărătorul credinţei 186
Teodor Danalache - 5 decembrie: Sfântul Sava cel sfinţit 189
Sfântul Sava cel sfinţit (5 decembrie) 195

Sfântul cuvios Sava cel sfințit 199
ro.orthodoxwiki - Sfântul cuvios Sava cel sfințit 202
Sfântul Sava cel sfințit - Cărţi în limba română 206
Mihai Alex Olteanu - Sfântul cuvios Sava cel sfințit în iconografie 210
Teodor Danalache - Mănăstirea Sfântul Sava cel sfinţit 210
Documentar despre Mănăstirea „Sfântul Sava", Lavra chemării către nevoinţe 222
Din florile deșertului Iudeii: Lavra Sfântului Sava cel sfințit 224
Pr. Silviu Cluci - Finicul făcător de minuni al Sfântului Sava 228
Pr. Silviu Cluci - Izvorul Sfântului Sava cel sfinţit 230
Pr. Silviu Cluci - Peştera Sfântului Sava cel sfinţit 232
(Foto) Prin pustiul Iudeii, pași de pelerin spre Peștera Sfântului Sava 234
Pr Silviu Cluci - Mănăstirea Sfântului Sava cel sfinţit 255
Marea Lavră a Sfântului Sava din pustiul Iudeii - galerie foto 258
Mireasmă de sfințenie la Biserica Sfântul Sava 270
(Foto) Scene din Cartea Facerii, la Biserica „Sfântul Sava” din Iași 288
Icoane 296

În această lună (decembrie), ziua a cincea - Cuviosul şi de Dumnezeu purtătorul părintele nostru Sava cel sfinţit (Minei)

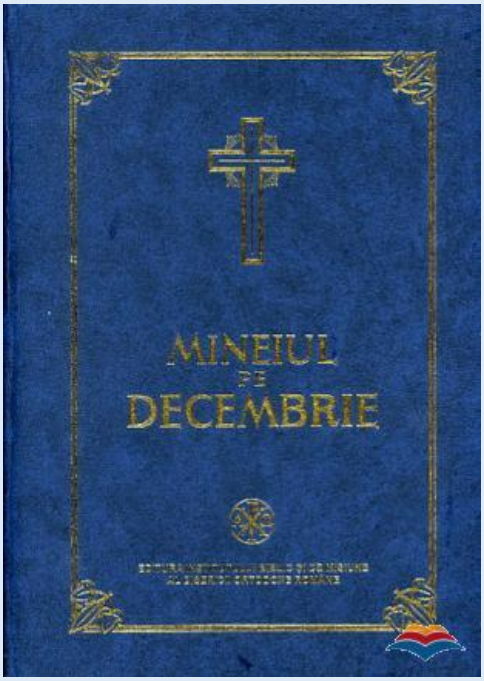

De va voi cel mai mare, facem priveghere.

La Vecernia mică

La Doamne, strigat-am... se pun **stihirile** pe 4, glasul 1:

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

Văzător ai fost cu mintea, puterilor celor înţelegătoare, şi ca un lucrător al dumnezeieştilor cuvinte, punându-le în inima ta, pe care întărind şi suirea ca o scară, cuvioase Sava, părintele nostru, te rogi, să dăruiască nouă pace şi mare milă. (de două ori)

Savo, prea cuvioase, viaţa ta din pruncie o ai făgăduit lui Hristos Dumnezeului nostru; de la care fiind întărit, patimile trupului le-ai supus gândului, pe cel mai rău supunându-l celui mai bun. Pentru aceasta roagă-te să dăruiască sufletelor noastre, pace şi mare milă.

De Dumnezeu înţelepţite părintele nostru, luminător mare te-ai arătat, luminând partea cea de sub soare, cu strălucirile minunilor, şi ale dumnezeieştilor fapte; pen-

tru că după adormire, Lumina cea neapusă pe tine te-a primit. Pentru aceasta roagă-te, să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Slavă..., glasul al 2-lea

Cuvioase părinte, din pruncie deprinzându-te la fapta bună cu osârdie, te-ai făcut organ Sfântului Duh şi de la Dânsul luând lucrarea minunilor, ai îndemnat pe oameni să urască dulceţile. Şi acum cu dumnezeiască Lumină prea curat fiind strălucit, luminează şi gândurile noastre, Savo părintele nostru.

Şi acum..., a Născătoarei

Toată nădejdea mea spre tine o pun Maica lui Dumnezeu; păzeşte-mă sub acoperământul tău.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Arătatu-te-ai din scutecele maicii tale, vas sfinţit, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru, şi casă Sfântului Duh.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Sava, părintele nostru, purtând în mâinile tale crucea Domnului, nălucirile dracilor până în sfârşit, le-ai pierdut.

Stih: Fericit bărbatul, care se teme de Domnul, întru poruncile Lui va voi foarte.

Înşelăciunile viclenilor draci, biruindu-le cu puterea Crucii ai arătat slava lui Hristos, Savo, părintele nostru.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Stăpână bună, ridică sfintele tale mâini, către Fiul tău, Iubitorul de suflete, Ziditorul, să miluiască pe robii tăi.

Troparul, glasul al 8-lea: Cu curgerile lacrimilor tale nerodirea pustiului o ai lucrat, şi cu suspinurile cele dintru adânc, spre însutite osteneli ai făcut roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Sava, părintele nostru cuvioase! Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum... a Născătoarei

Cel ce pentru noi Te-ai născut din Fecioară şi răstignire ai răbdat, Bunule, care cu moartea pe moarte ai prădat şi Învierea ai arătat, ca un Dumnezeu, nu trece cu vederea pe cei ce i-ai zidit cu mâna Ta. Arată iubirea Ta de oameni, Milostive, primeşte pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, care se roagă pentru noi, şi mântuieşte, Mântuitorul nostru, pe poporul cel deznădăjduit.

La Vecernia cea mare

După obişnuitul Psalm citim: Fericit bărbatul... Starea întâia. La Doamne strigat-am..., **Stihirile** pe 8, glasul 5.

Podobie: Prea cuvioase părinte...

Savo de Dumnezeu înţelepţite, întocmai cu îngerii stătătorule, împreună cu cuvioşii locuitorule, împreună vorbitorule cu proorocii, cu apostolii şi cu mucenicii împreună moştenitorule; tu cela ce acum locuieşti în Lumina cea neînserată cu ale căruia dumnezeieşti raze străluceşti, cu cea prea înaltă dorire. Căruia stându-i înainte strălucit cu îndrăzneală, îndulcindu-te de vederile Lui şi desfătându-te de frumuseţea Lui neîncetat; lui Hristos te roagă, pe Hristos îmblânzeşte-L, cuvioase, să dăruiască Bisericii un cuget, pace şi mare milă. (de trei ori)

Savo prea fericite, făclia înfrânării cea nestinsă, luminătorul călugărilor cel prea luminat, cel strălucit cu razele dragostei, stâlpul răbdării cel neclintit, întărirea şi puterea celor ce te cinstesc pe tine cu credinţă, izvorul tămăduirilor, locuitorul pustiei cu adevărat, care ca un rai dumnezeiesc o ai arătat; aducând dumnezeieşti roduri pe cei ce se mântuiesc. Lui Hristos te roagă, pe Hristos îmblânzeşte-L cuvioase, să dăruiască Bisericii un cuget, pace şi mare milă. (de trei ori)

Savo de Dumnezeu înţelepţite, stâlpul cel de foc al faptelor bune, făclia care povăţuieşti din marea lumească pe popoare la dumnezeiescul liman. Cela ce duhurile înşelăciunii le surpi; lăcaşul Duhului Sfânt cel curat, îndreptătorul călugărilor, cumpăna înfrânării cea dreaptă, înălţarea smereniei cea prea luminată, izvorule care

izvorăşti noianuri de tămăduiri; lui Hristos te roagă, pe Hristos îmblânzeşte-L cuvioase, să dăruiască Bisericii un cuget, pace şi mare milă. (de două ori)

Slavă..., glasul al 6-lea

Pe cel după chip păzindu-l nevătămat, mintea punându-ţi stăpân pustniceşte peste patimile cele pierzătoare, spre Cel după asemănare cât este după putinţă te-ai suit. Că bărbăteşte silindu-ţi firea, te-ai nevoit a supune pe cel mai rău celui mai bun, şi pe trup a-l face rob duhului. Pentru aceasta călugărilor te-ai arătat mai mare cetăţean pustiei, povăţuitor celor ce bine călătoresc, şi canon de faptă bună prea adevărat. Şi acum în ceruri, oglinzile dezlegându-se, fericite, vezi curat pe Sfânta Treime; şi te rogi fără mijlocire, pentru cei ce cu credinţă şi cu dragoste te cinstesc pe tine.

Şi acum..., a Născătoarei

Cine nu te va ferici pe tine Preasfântă Fecioară ? Sau cine nu va lăuda prea curată naşterea ta ? Că Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul, Unul-Născut, Acelaşi din tine curată a ieşit, negrăit întrupându-Se; din fire Dumnezeu fiind, şi cu firea Om făcându-Se pentru noi. Nu în două feţe fiind despărţit, ci în două firi fără amestecare fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L curată cu totul fericită, să se miluiască sufletele noastre.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei şi citirile.

De la înţelepciunea lui Solomon citire:

Cap 3. Vers 1.

Sufletele drepţilor sunt în mâna lui Dumnezeu, şi nu se va atinge de dânsele munca. Părutu-s-a în ochii celor nepricepuţi a muri, şi s-a socotit pedepsire ieşirea, lor şi mergerea de la noi sfărmare; iar ei sunt în pace. Că înaintea feţei oamenilor de vor lua şi muncă, nădejdea lor este plină de nemurire; şi puţin fiind pedepsiţi, cu mari faceri de bine se vor dărui; că Dumnezeu i-a ispitit pe dânşii şi i-a aflat luişi vrednici. Ca aurul în topitoare i-a lămurit pe ei, şi ca o jertfă de ardere întreagă i-a

primit. Şi în vremea cercetării Sale vor străluci, şi ca scânteile pe paie vor fugi. Judeca-vor limbi şi vor stăpâni noroade, şi va împărăţi într-înşii Domnul în veci. Cei ce nădăjduiesc spre Dânsul vor înţelege adevărul, şi credincioşii în dragoste vor petrece cu Dânsul. Că dar şi milă este întru cuvioşii Lui, şi cercetare întru aleşii Lui.

De la înţelepciunea lui Solomon citire:

Cap. 5, Versul 16.

Drepţii în veci vor fi vii, şi întru Domnul plata lor, şi purtarea de grijă pentru dânşii de la Cel Preaînalt. Pentru aceasta vor lua împărăţia podoabei şi stema frumuseţii din mâna Domnului; că cu dreapta Sa va acoperi pe ei, şi cu braţul Său îi va apăra. Lua-va toată arma dragostea Lui, şi va într-arma făptura spre izbânda vrăjmaşilor, îmbrăca-se-va în ziua dreptăţii, şi-şi va pune luişi coif judecata cea nefăţarnică. Lua-va pavăză nebiruită sfinţenia, şi va ascuţi cumplită mânie întru sabie, şi va da război împreună cu dânsul lumea asupra celor fără de minte. Merge-vor drept nimeritoare săgeţile fulgerelor, şi ca dintr-un arc bine încordat ai norilor la ţintă vor lovi. Şi din mânia cea zvârlitoare plină de pietre se vor arunca grindine. Întări-se-va asupra lor apa mării şi râurile îi vor îneca de năprasnă. Sta-va împotriva lor Duhul puterii, şi ca un vifor va vântura pe ei, şi va pustii tot pământul fărădelegea, şi răutatea va răsturna scaunele puternicilor. Auziţi dar împăraţi şi înţelegeţi, învăţaţi-vă judecătorii marginilor pământului. Luaţi în urechi cei ce stăpâniţi mulţimi, şi cei ce vă trufiţi întru noroadele neamurilor. Că de la Domnul s-a dat vouă stăpânirea, şi puterea de la Cel Preaînalt

De la înţelepciunea lui Solomon citire:

Cap. 4, Vers 7.

Dreptul de va ajunge să se sfârşească întru odihnă va fi. Că bătrâneţile sunt cinstite, nu cele de mulţi ani, nici cele ce se numără cu numărul anilor. Şi căruntеţile sunt înţelepciunea oamenilor, şi vârsta bătrâneţilor viaţa nespurcată. Plăcut lui Dumnezeu făcându-se, l-a iubit, şi vieţuind între păcătoşi, s-a mutat. Răpitu-s-a, ca să nu schimbe răutatea mintea lui sau înşelăciunea să înşele sufletul Lui. Că râvna răutăţii întunecă cele bune, şi neînfrânarea poftei schimbă gândul cel fără răutate. Sfârşindu-se peste puţin, a plinit ani îndelungaţi; că plăcut era Domnului sufletul lui. Pentru aceea s-a grăbit a-l scoate pe dânsul din mijlocul răutăţii. Şi noroadele văzând, şi necunoscând, nici punând în gând una ca aceasta; că dar şi milă este întru cuvioşii Lui, şi cercetare întru aleşii Lui.

La Litie

Stihira hramului, Şi ale cuviosului, glasul al 2-lea. Singur glasul:

Pustnicească învăţătură ai adunat pe pământ, cuvioase Sava, şi asuprelile patimilor în curgerea lacrimilor tale, toate le-ai înecat. Scară dumnezeiască şi cinstită care duce la ceruri tuturor s-a cunoscut viaţa ta cea de Dumnezeu primită; că rodurile bunei credinţe într-însa arătând, vindeci printr-însele neputinţele patimilor, celor ce cu credinţă strigă către tine: Bucură-te, steaua cea de dimineaţă, cea ca aurul strălucitoare sfeşnicul călugărilor, şi păstorule! Bucură-te, pururea pomenite, creşterea cea prea bună a pustiei, şi întărirea Bisericii cea neclintită! Bucură-te, mare povăţuitorule al celor ce se rătăcesc! Bucură-te, lauda noastră, şi bucuria cea strălucită a lumii!

Pe Îngerul cel de pe pământ, şi în Cer omul lui Dumnezeu, bună frumuseţea lumii, desfătarea bunătăţilor şi lauda faptelor celor pustniceşti, pe Sava să-l cinstim; că răsădit fiind în casa lui Dumnezeu, a înflorit după dreptate; şi ca un cedru în pustie, a înmulţit turma oilor celor cuvântătoare a lui Hristos, întru cuviinţă şi dreptate.

Cuvioase părinte, din pruncie deprinzându-te cu fapta bună, te-ai făcut organ Sfântului Duh; şi de la Dânsul luând lucrarea minunilor, ai îndemnat pe oameni să urască dulceţile. Şi acum prea curat fiind strălucit cu dumnezeiască lumină, luminează şi gândurile noastre, Sava părintele nostru.

Slavă..., glas acelaşi

Dorul cel mai presus de minte al bunătăţilor luând, toate cele din lume frumoase le-ai trecut cu vederea, de Dumnezeu primite; că de aici nu te-ai smintit cu rodul ca Adam şi pe şarpele gonindu-l prin înfrânare, îngerească viaţă ai petrecut, şi acum te sălăşlueşti în ceruri, îndulcindu-te de Pomul Vieţii. Roagă pe Dumnezeu sfinţite Sava, pentru noi cei ce săvârşim cu credinţă pomenirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei

O, minune mai nouă decât toate minunile cele de demult! Că cine a cunoscut să fii născut Maică mai presus de fire, şi să poarte în braţe, pe Cel ce cuprinde toată zidirea? A lui Dumnezeu este voia, Cel ce S-a născut! Pe care ca pe un prunc, prea curată, în braţele tale purtându-L şi îndrăzneală ca o Maică către Dânsul câştigând, nu înceta a-L ruga, pentru cei ce te cinstesc, să miluiască şi să mântuiască sufletele noastre.

La Stihoavnă

Stihirile glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămara...

Bucură-te, cămara cea cu bun miros, a pustniceştilor nevoinţe cu adevărat; că Crucea pe umeri luând, şi Stăpânului Hristos pe tine însuţi, prea fericite, făgăduindute, ai călcat măiestria trupului cea râvnitoare de cele de jos; şi cu fapte bune sufletul ţi-ai luminat, şi spre dumnezeiasca dragoste l-ai într-aripat. Pentru aceasta înconjurând prea sfântă racla moaştelor tale prea lăudate Sava, dumnezeiasca iubire de oameni cerem să dobândim, cu rugăciunile tale, şi lumii să se dăruiască mare milă.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Cărbune de Dumnezeu strălucit, te-ai arătat în lume împreunându-te cu focul Duhului, de Dumnezeu purtătorule Savo, luminând de Dumnezeu înţelepţite, sufletele celor ce cu credinţă se apropie către tine, povăţuindu-i la lumina cea neînserată, cuvioase. Ai stins şi cărbunii pustiei, fiind rourat cu dumnezeiescul dar de sus. Pentru aceasta şi cununa biruinţei prea arătat ţi-a dăruit ţie părinte, Hristos împărţitorul dumnezeieştii dreptăţi. Pe care roagă-L să dăruiască sufletelor noastre mare milă.

Stih: Fericit bărbatul care se teme de Domnul, întru poruncile Lui va voi foarte.

Scară înaltă până la Cer arătată a fost viaţa ta, de Dumnezeu înţelepţite. Prin care la înălţime te-ai suit, şi cu Stăpânul Hristos a vorbi, prea fericite, te-ai învrednicit, luminându-ţi mintea cu strălucirile cele de acolo; şi cu razele Lui fiind luminat, ai luat îngerească luminare. Căruia şi acum înainte stându-i, roagă-te cuvioase, ca cei ce săvârşesc dumnezeiască şi cinstită pomenirea ta, să stea înainte împreună cu tine şi să se dăruiască lumii mare milă.

Slavă..., glasul al 8-lea

Mulţimile călugărilor, te cinstim pe tine, îndreptătorul, Sava, părintele nostru; că prin tine am cunoscut a umbla pe cărarea cea dreaptă cu adevărat. Fericit eşti, că lui Hristos ai slujit, şi a vrăjmaşului ai biruit puterea. Cela ce eşti cu îngerii împreună vorbitor, cu drepţii şi cu cuvioşii împreună locuitor; cu care împreună roagă-te Domnului, să miluiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Fecioară nenuntită, care pe Dumnezeu negrăit L-ai zămislit cu trup, Maica Dumnezeului Celui Preaînalt, rugăciunile robilor tăi primeşte-le, ceea ce eşti cu totul fără prihană; care dăruieşti tuturor curăţire de greşeli, primind acum rugăciunile noastre, roagă-te să ne mântuim noi toţi.

Tropar glasul al 8-lea: Cu curgerile lacrimilor tale nerodirea pustiului o ai lucrat, şi cu suspinurile cele dintru adânc, spre însutite osteneli ai făcut roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Sava părintele nostru, cuvioase! Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul. Troparul Sfântului de două ori.

Slavă..., Şi acum... a Născătoarei

După întâia Catismă, **Sedealna**, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Viaţă cu bună credinţă pe pământ săvârşind, lăcaş curat Duhului te-ai arătat, luminând, fericite, pe cei ce vin la tine cu credinţă. Pentru aceasta roagă pe Stăpânul tău, să lumineze sufletele noastre, a celor ce te lăudăm pe tine, Sava, de Dumnezeu înţelepţite părintele nostru. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Maica lui Dumnezeu pe tine te ştim toţi, care Fecioară cu adevărat şi după naştere te-ai arătat, noi cei ce cu dragoste alergăm la a ta bunătate; că pe tine te avem păcătoşii folositoare, pe tine te-am câştigat în ispite mântuire; una cea cu totul fără prihană.

După a doua Catismă, **Sedealna**, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea.

Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Crucea Domnului ridicând, înţelepte, şi Lui până în sfârşit urmându-i, gândul nu ţi-ai întors spre lume, de Dumnezeu înţelepţite; cu înfrânarea şi cu ostenelile patimile ai omorât, şi Biserică te-ai gătit pe tine însuţi Domnului tău. Pentru aceasta şi răsplătire de daruri ai luat, a vindeca bolile şi a goni duhurile, purtătorule de Dumnezeu, fericite; roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertate de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Pe înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind negrăit Maica lui Dumnezeu, lumii ai născut pe Cela ce ţine lumea, şi în braţe ai avut pe Cela ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor, Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta te rog prea curată Fecioară, şi cu credinţă strig către tine, ca să mă izbăvesc eu de greşeli, când voi vrea să stau înaintea feţei Ziditorului meu. Stăpână Fecioară curată, al tău ajutor atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte voieşti.

După Polileu, **Sedealna** glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Din pântece te-ai sfinţit cu adevărat, prea sfinţite Sava, şi pe pământ ca un înger ai vieţuit; că trupul ţi-ai omorât, râvnind vieţii lui Eftimie, şi după vrednicie te-ai arătat slujitor Treimii, fericite. Pentru aceasta spre râvna dumnezeieştii tale vieţi, cete de călugări a-i împreunat, pururea slăvite purtătorule de Dumnezeu părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta. (de două ori)

Slavă..., Şi acum... a Născătoarei

Tu ceea ce eşti Mireasă cu totul fără prihană a Făcătorului, ca o Maică a Mântuitorului carele nu ştie de bărbat; ca cea ce eşti lăcaş Mângâietorului cu totul fără

prihană, pe mine cela ce sunt lăcaş spurcat fărădelegii, şi batjocură dracilor întru cunoştinţă m-am făcut, grăbeşte de mă scapă de lucrarea lor cea rea, făcându-mă lăcaş luminat prin fapta bună, curată, ceea ce eşti primitoare de lumină. Goneşte-mi negura patimilor, şi împărtăşirii celei de sus mă învredniceşte, şi Luminii celei neînserate, cu rugăciunile tale.

Apoi Antifonul cel dintâi al glasului al 4-lea.

Prochimen glasul al 4-lea: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate care mi-a dat mie.

Toată, suflarea...

Evanghelia de la Luca: În vremea aceea, stătut-a Iisus la loc şes, şi mulţimea ucenicilor Lui...

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.

16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă..., glasul al 2-lea

Pentru rugăciunile cuviosului tău Sava, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegea mea.***

Şi **Stihira**, glasul al 6-lea: Cuvioase părinte Sava, în tot pământul a ieşit vestea isprăvilor tale; pentru aceasta în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale; taberele drăceşti ai pierdut, cetele îngereşti ai ajuns, a căror viaţă fără prihană ai urmat. Îndrăznire având către Hristos Dumnezeu, cere pace sufletelor noastre.

Canoanele Al Născătoarei de Dumnezeu cu Irmosul pe 6, şi al cuviosului pe 8.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

facere a lui Teofan

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea Egiptului scăpând israeliteanul, striga: Mântuitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Sufletul meu cel întunecat prin desfătările vieţii, şi tulburat de grijile lumeşti, cu strălucirea ta luminează-l Maica lui Dumnezeu.

Maica lui Dumnezeu, deschisu-s-au uşile cereşti prin naşterea ta, în care dă şi sufletului meu intrare ca o milostivă, şi către acela mă povăţuieşte.

Sufletul meu cel săgetat cu săgeata celui viclean, şi rănit prin vicleniile şi meşteşugirile aceluia, cu mila ta vindecă-l, Fecioară.

Nădejdea celor deznădăjduiţi, îndreptarea celor căzuţi, ceea ce ai născut Lumina cea dumnezeiască, luminează sufletul meu, cel ce este întru întuneric.

Alt Canon, al cuviosului

facere a lui Teofan

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea

Irmos: Pe Faraon cel ce era purtat în carele de război, l-a cufundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni de demult, lovind în chipul Crucii şi despărţind marea. Şi pe Israel cel fugărit, care mergea pe picioare, l-a mântuit, pe cel ce cânta cântare lui Dumnezeu.

Cu raza luminii Sfântului Duh luminează, Savo, pe cei ce cu dragoste creştinească întru cântări te laudă, cela ce eşti lauda pustnicilor, mărirea călugărilor, înfrumuseţător pustiei, şi de feciorie păzitor.

Tot dorul spre Dumnezeu tinzându-ţi din tinereţe, şi spre Dânsul toată dragostea ta avându-o, zburdările trupului şi asuprelile patimilor prin înfrânare le-ai omorât, Savo de Dumnezeu purtătorule prea lăudate.

Biruind pe şarpele cel ce se tăinuia în rod, l-ai călcat, şi cursele lui uşor le-ai trecut, cu aripile cinstirii de Dumnezeu ridicându-te părinte; şi bucurându-te, ai cules viaţă din pomul cunoştinţei.

Slavă...

Strălucit fiind cu lumina darului, în foc ai intrat ca şi cei trei tineri, rămânând nears, Dumnezeu păzindu-te; şi arătând tuturor vrednicia şi strălucirea ta, ce era să fie mai pe urmă, părinte.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca un potop fără stavilă, se revărsase moartea asupra noastră, dar apropiindu-se de Cel născut al tău, a pierit, şi lovindu-se s-a surpat, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; că Viaţa, ceea ce este dea pururea cu adevărat întrupată, ai născut.

Catavasie: Hristos Se naşte, slăviţi-L, Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L, Hristos pe pământ, înălţaţi-vă. Cântaţi Domnului tot pământul şi cu veselie lăudaţi-L, popoare, că S-a prea slăvit.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne; Tu eşti Luminarea celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Toată dorirea mea către tine o am tins, Stăpână curată, şi poftele mele cele trupeşti degrabă le schimbă.

Stăpână, ceea ce eşti uşa Luminii, răsare-mi mie razele cele luminate ale pocăinţei, şi negura păcatelor mele o pierde.

Una întrutot nevinovată scapă-mă de toată răutatea, de ispitele ce vin asupra mea, şi de focul cel veşnic.

Prea curată grăbeşte, de mă cercetează, şi mă curăţeşte de rănile cele cumplite şi mă apără de toată supărarea, pe mine cel ce pătimesc.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai întărit din început cerurile cu priceperea şi ai întemeiat pământul peste ape, întăreşte-mă pe piatra poruncilor Tale, Hristoase; că nu este Sfânt afară de Tine, Unule Iubitorule de oameni.

Mintea punându-ţi stăpân peste patimi, prea fericite, cârmuitor dreptăţii te-ai arătat; că celui mai bun arătat pe cel mai rău l-ai supus. Pentru aceasta părinte ca un finic, în pustietăţi ai înflorit.

Ştiind a urma urmelor Stăpânului, ai fost înstrăinat de patrie, şi locuind în pustie, biruinţă ai ridicat asupra celor împotrivă luptători, cu dumnezeiasca putere fiind întărit.

Cu tăria minţii, prea fericite, fiind întărit, feluri de meşteşugişi ale vrăjmaşului ai biruit înţelepte; tuturor l-ai arătat, şi sprânceana lui cea înaltă o ai surpat.

Slavă...

Cu suflet prea blând şi cu voinţă lină, cu faptele bune înfrumuseţat văzându-te pe tine, luminătorul cel prea luminat, Eftimie, te-a primit luminat propovăduind strălucirea ta cea prea fericită.

Şi acum..., a Născătoarei

Mântuitoarei rânduieli a Cuvântului pentru noi, luminată uşă, tu Maică Fecioară te-ai cunoscut cu adevărat; că tu ne-ai adus Raza cea înţelegătoare a prea înaltei Dumnezeiri.

Catavasie: Fiului, Celui Născut fără stricăciune din Tatăl mai înainte de veci şi mai pe urmă din Fecioară Întrupat mai presus de fire, lui Hristos Dumnezeu să-I strigăm: Cel ce ai înălţat fruntea noastră, Sfânt eşti Doamne.

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Cele pământeşti toate lăsându-le, şi în lume fiind trupeşte cu duhul ai fost părtaş îngerilor; pentru că patimile trupului ceste de acum omorându-le, Treimii te-ai arătat slujitor, fericite. Pentru aceasta şi patimile celor bolnavi le vindeci şi prin cuvânt goneşti duhurile cu darul, purtătorule de Dumnezeu părintele nostru; roagă-te lui Hristos Dumnezeu iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă...,

Altă **Sedealnă**, asemenea: Tulburările vieţii lăsându-le, Crucea ta pe umeri luând, cu totul te-ai dat pe sine-ţi Domnului tău; şi afară de trup şi de lume punându-te te-ai făcut sălaş Duhului Sfânt. Pentru aceasta şi spre râvnă ridicând popoarele, cetăţile ai deşertat, şi deşerturile în cetăţi ai prefăcut, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru; roagă-te lui Hristos Dumnezeu iertare de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste, sfântă pomenirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei

Sufletul meu cel smerit, din pruncie întinându-mi cu cuvintele şi cu faptele netrebnice, pe mine însumi m-am stricat, şi nu am ce face sau unde să scap, şi altă nădejde nu am afară de tine, Fecioară. Vai mie păcătosului ! Pentru aceasta rugător sunt către tine, prea curată; şi acum alerg, şi mă rog, mărturisindu-mă ţie, greşit-am! Roagă-te Fiului tău şi Dumnezeu, iertare de greşeli să-mi dăruiască, că întru tine Fecioară nădejdile mi-am pus.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Sufletul meu cel întunecat cu păcate, străluceşte-l cu lumina ta pururea Fecioară, care ai născut Soarele dreptăţii.

Scapă-mă de viforul ispitelor, şi al vieţii celei stricătoare de suflet, şi de focul cel veşnic mă mântuieşte dumnezeiască Mireasă.

Sfinţitule vas al fecioriei, şi veselia Celui neîncăput cu firea, sufletul meu cel întunecat de multe patimi, luminează-l.

Întrutot Sfântă, dumnezeiască Mireasă, Stăpâna lumii, mântuieşte-mă pe mine, de nevoi mă scapă, şi-mi goneşte mulţimea patimilor.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 4-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu, şi puterea mea, Tu, Dumnezeul meu, Tu, bucuria mea, Cel ce n-ai părăsit sânurile părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat-o. Pentru aceasta, cu proorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Aşezarea sufletului curăţindu-ţi, şi lărgindu-o cu dumnezeieşti vederi, încăpătoare cu adevărat de daruri dumnezeieşti o ai făcut, de Dumnezeu fericite; şi cu atingerea mâinilor tale pe cei neputincioşi i-ai vindecat, următor Stăpânului făcându-te.

Cel ce cumplit se sălbăticea asupra ta părinte, s-a înghiţit ca Datan şi ca Aviron pierzându-se; căci pe tine te-a păzit nevăzut dumnezeiescul dar, de mulţi grijindu-se, de cei ce s-au mântuit prin tine, şi care au urmat învăţăturilor tale.

În legea lui Dumnezeu învăţându-ţi simţirile dumnezeiescule, spre cunoştinţa celor fără de trupuri şi înţelegătoare, ţi-ai îndreptat gândul cuvios, trecând neîncetat din mărire, în mărire şi din putere părinte întru putere.

Slavă...

A face bine celor de o seminţie punându-ţi în gând, în pustie cetăţi de suflet folositoare, ai zidit lui Dumnezeu, cuvioase, şi în pământ însetat izvoare de ape ai scos, şi ploi din Cer ai pogorât cu prea mărire, de Dumnezeu înţelepte peste ţarine fără de apă.

Şi acum... a Născătoarei

Nou înflorit Rai al nemuririi şi frumos cu adevărat te-ai arătat, Pomul Vieţii, cel întru tine sădit cu prea înaltă putere dumnezeiască, în pântece purtându-L şi născându-L, care izvorăşte nădejde de viaţă purtătoare, tuturor celor ce cu credinţă te cunosc pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Catavasie: Toiag din rădăcina lui Iesei şi floare dintr-însul, Hristoase, din Fecioară ai odrăslit, Tu cel Lăudat, din muntele cel cu umbra deasă. Venit-ai Întrupându-Te din cea neispitită de bărbat, Cel fără de trup şi Dumnezeu, Slavă puterii Tale, Doamne!

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru; afară de Tine pe altul nu ştim.

Pe tine Fecioară te lăudăm întrutot lăudată, care ai încăput pe Cuvântul lui Dumnezeu în pântecele tău, cea cu totul fără prihană.

De focul cel nestins, şi de viermi, scapă-mă Maica lui Dumnezeu, ceea ce ai vindecări de milă.

Tu eşti credincioşilor perete tare şi biruinţă, întrutot Sfântă ceea ce mântuieşti din ispite, pe cei ce te laudă.

Sufletul meu cel neputincios vindecă-l, prea curată Stăpână, ceea ce ai născut mântuirea tuturor, pe Cel ce ridică neputinţele noastre.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti lumină neapusă? Că m-a acoperit întunericul cel vrăjmaş pe mine, ticălosul. Ci, Te rog, întoarce-mă şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele.

Cu gând neabătut către Cel dorit al tău tinzându-te, de la Dânsul ai luat părinte dar de prisosit de minuni prea mari, şi pe cei ce veneau la tine cu credinţă milostivindu-te, i-ai vindecat, cuvioase.

Sarcina greutăţilor trupeşti lepădând, vas de Dumnezeu insuflat al înţelegerii Sfântului Duh te-ai făcut dumnezeiescule; cu înfrânarea de bucate, cu rugăciunea, cu răbdarea, şi cu gândul smerit înavuţindu-te.

Propovăduitor dumnezeieştilor dogme, de lucruri prea mari glăsuitor te-ai hirotonit; cu adunările Sfinţilor părinţi, împreună vorbitor ai fost, şi pe împăraţi ai înţelepţit; cărora te-ai arătat de faţă, fiind înconjurat de dumnezeiescul dar, fericite.

Slavă...

Darul cel dat ţie de la Dumnezeu, de Dumnezeu insuflate s-a vestit şi s-a dat tuturor până la marginile lumii; vederoase făcând cu dumnezeiască cuviinţă arătările, şi lucrarea minunilor.

Şi acum..., a Născătoarei

Ceea ce eşti folositoare credincioşilor, zid nestricat celor ce te laudă pe tine; tot neamului omenesc pricinuitoare de mântuire te-ai arătat; ca ceea ce ai născut pe Dumnezeu cel ce S-a arătat trupeşte, mântuieşte sufletul meu, Preacurată.

Catavasie: Dumnezeul păcii fiind şi Tată al îndurărilor, pe Îngerul Sfatului Tău celui Mare dăruindu-ni-L, Pace L-ai trimis nouă. Deci, povăţuiţi fiind, la lumina cunoştinţei de Dumnezeu, de noapte mânecând, Te slăvim, Iubitorule de oameni.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi Te rog, ridică-mă din adâncul răutăţilor, căci către Tine am strigat, auzi-mă, Dumnezeul mântuirii mele!

Marie lăcaş curat şi întrutot cinstit, al Făcătorului tuturor, dă sufletului meu lacrimi curăţitoare, şi scoate-mă de la judecata ce va să fie, şi din munci.

Ceea ce eşti uşă dumnezeiască, arată intrări dumnezeieşti smeritului meu suflet, întru care intrând, să se mărturisească şi să ia dezlegare de răutăţi, Născătoare de Dumnezeu.

Adâncul păcatelor şi valurile deznădăjduirii, viscolesc mintea mea; milostiveşte-te Stăpână, şi-mi tinde mâna, şi mă mântuieşte, ceea ce ai născut pe Mântuitorul.

Pe tine te avem folositoare şi zid toţi credincioşii care pururea suntem necăjiţi întru adâncul răutăţilor, al turburărilor şi al scârbelor, Născătoare de Dumnezeu, singură scăparea credincioşilor.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciune aduc către Domnul...

Dragoste către Dumnezeu şi către aproapele agonisind, înţelegere pe scurt a legii şi a proorocilor ai plinit; că toată fapta bună, care întrece toate fără asemănare părinte ai săvârşit.

Asemenea cu viaţa îngerească pe pământ viaţa ţi-ai câştigat; asemenea cu îngerii cinste Hristos ţi-a dăruit, dându-ţi cetele sfinţilor ajutătoare sufletului tău.

Slavă...

Rod al înţelepciunii arătându-te, începerea înţelepciunii ai iubit, frica lui Dumnezeu, cu care îndreptându-te la săvârşirea aceea ai ajuns-o cât se poate cuprinde de oameni, părinte.

Şi acum... a Născătoarei

Ceea ce ai născut cu trup pe Mântuitorul şi Răscumpărătorul Dumnezeul tuturor şi Domnul, cel ce a petrecut împreună cu noi, mântuieşte prea curată din nevoi, pe cei ce te cheamă pe tine, Stăpână.

Catavasie: Din pântece pe Iona ca pe un prunc l-a lepădat fiara mării, precum l-a primit; şi în Fecioară sălăşluindu-Se Cuvântul şi Trup luând, a ieşit, păzind-o nestricată. Că Cel ce nu a pătimit stricăciune, pe Ceea ce L-a născut, a păzit-o nevătămată.

Condac, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoare Doamnă, mulţumiri pentru biruinţă, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne pe noi dintru toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te Mireasă, pururea Fecioară!

Ca cela ce din pruncie te-ai adus lui Dumnezeu jertfă fără prihană prin faptă bună, Savo fericite, săditor creştinătăţii ai fost; de unde te-ai făcut podoaba cuvioşilor, şi cetăţean pustiei lăudat după vrednicie. Pentru aceasta strigăm către tine: Bucură-te, Sava, de trei ori fericite.

Icos: O, mai marele părinţilor, şi podoaba cuvioşilor, îndrăzneala pustnicilor către Hristos, cetăţeanul pustiei, şi săditorul; cum voi lăuda viaţa ta, cuvioase? Că străluceşti marginilor ca soarele. Pentru aceasta strig către tine acestea:
Bucură-te, cuvioase lauda Capadocilor!
Bucură-te, cinstită podoaba lumii!
Bucură-te, odrasla pustiei cea prea frumoasă!
Bucură-te, dumnezeiască desfătarea părinţilor!
Bucură-te, că în ceruri cu îngerii locuieşti!

Bucură-te, că cele de pe pământ din Cer le îndreptezi!
Bucură-te, îndreptarea călugărilor şi canonul!
Bucură-te, mijlocitorul celor leneşi către Dumnezeu!
Bucură-te, izvorul minunilor cel de Dumnezeu izvorât!
Bucură-te, cuviosul organ al Duhului!
Bucură-te, prin care s-a împodobit răsăritul!
Bucură-te, prin care cele despre apus strălucesc!
Bucură-te, Sava, de trei ori fericite.

Sinaxar

Întru această lună în ziua a cincea, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Sava sfinţitul.

Stih: De Dumnezeu de demult sufletul tău lipind.
Înaintea lui acum Savo te găseşti stând.
Dumnezeiescule Savo în a cincea zi ai intrat.
În Cerul cel prea dorit cu adevărat.

Acesta a fost pe vremea împărăţiei lui Teodosie cel mic, din Capadocia, dintr-un sat ce se cheamă Muntalase, din părinţi anume Ioan şi Sofia.

Deci dintru începutul vieţii sale alergând la petrecerea călugărească, şi intrând la Mânăstirea ce se numea Flavian, atâta s-a făcut de răbdător la pofte, încât văzând un măr în grădină, şi făcându-i-se poftă de dânsul, a zis: Frumos era la vedere şi bun la mâncare rodul ce m-a omorât. Şi aşa a luat mărul în mână, dar nu l-a mâncat, ci l-a călcat cu picioarele, şi şi-a pus hotar să nu mai mănânce măr în toată viaţa sa.

Şi în cuptor cu foc aprins a intrat, şi a ieşit sănătos, neatingându-se focul nici de hainele lui.

Când era de optsprezece ani, a mers la marele Eftimie, şi a fost trimis de dânsul la cuviosul Teodosie, la chinovie, unde a adunat, şi a aflat obiceiurile şi bunătăţile tuturor, celor ce locuiau acolo.

Pe acesta văzându-i marele Eftimie, pentru sporul sufleteştilor lui bunătăţi, l-a numit copil bătrân. Şi pe cât îi creştea vârsta, îi creştea fapta bună. Pentru care a şi luat de la Domnul darul minunilor, şi a făcut multe minuni de trei ori fericitul. La

locuri seci prin rugăciunea sa, a izvorât ape şi s-a făcut povăţuitor şi învăţător multor călugări.

Mers-a şi cu solii la Constantinopol de două ori, rugat fiind de patriarhii ce erau pe acele vremi la Ierusalim, către împăraţii Anastasie şi Iustinian.

Şi fiind de nouăzeci şi patru de ani, către Domnul s-a mutat.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Anastasie.

Stih: Pe Anastasie cinstesc. ca cel ce cinsteşte arătat.
Învierea Hristosului şi Dumnezeului meu adevărat.

Acest Sfânt Anastasie, văzând odinioară pe sfinţii mucenicii lui Hristos, că se muncesc şi li se taie toate membrele trupului, pentru credinţa şi mărturisirea lui Hristos, a luat dumnezeiască râvnă în inima sa; şi pentru că era creştin, şi socotea negrăitele acelea bunătăţi ce sunt gătite mucenicilor, a dorit să se lupte şi el ca un mucenic, ca şi de cununile muceniciei să se învrednicească. Şi dar într-o zi, s-a înfierbântat în inima sa de dragostea mărturisirii, şi însemnându-şi tot trupul cu semnul cinstitei Cruci, s-a dus de sineşi chemat la mucenicie; şi stând în mijlocul judecăţii, a strigat cu mare glas zicerea Isaiei: Arătat m-am făcut celor ce nu mă întreabă aflatu-rn-am între cei ce nu mă caută.

Şi fiindcă toţi s-au uitat la el, a zis mucenicul: Auziţi voi toţi slujitorii diavolului eu sunt creştin, şi cred în Domnul nostru Iisus Hristos, iar pe idolii voştri, şi pe cei ce se închină acestora, îi dau anatemei.

Aşa văzând păgânii îndrăzneala lui, s-au înspăimântat, şi îndată dezbrăcându-l, l-au bătut cumplit, zicându-i: Această pedeapsă ţi-am dat pentru neruşinarea şi obrăznicia ta; iar pentru că crezi în Hristos, şi se va tăia capul, şi se va arunca trupul tău, la peşti şi la cele târâtoare, ca să-l mănânce. Deci îndată apucând sălbăticiţii pe sfântul, i-au tăiat capul, şi ducându-l cu o corăbioară puţin departe de pământ, au aruncat trupul lui în mare.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Diogen de pietre ucis, s-a săvârşit.

Stih: Dioghen mucenicul cu haina de pietre bucurându-se.
De către bărbaţi înşelători este îmbrăcându-se.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Averchie de sabie s-a săvârşit.

Stih: Urmează lui Averchie pentru tăiere cunună mare.
Căci nu flori ci Cerul ii este încununarea.

Tot în această zi, prea cuviosul Non, în pace s-a săvârşit.

Stih: Non de legăturile potrivnicului fugind,
Îl leagă cu legăturile de îngropare mort zăcând.

Tot în această zi, cuviosul Grat, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Grat vieţuind se nădăjduia înger a fi,
Ci după moarte om se vădi.

Întru această zi. cuviosul părintele nostru Nectarie, cel din chilia lui Iagar care se află la Cartea Atonului pustnicind la anii o mie patru sute şaptezeci, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Nectarie bând amărăciunea vieţii cei de jos.
Acum bea Nectarul, dumnezeiasca băutură cea de sus.

Tot în această zi, cuviosul Filofteiu Carcotul, duhovnicescul părinte mai sus zisului Nectarie, şi s-a învrednicit de darul mai-nainte vederii, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Pe Dumnezeu tu Filoftee, de trei ori fericite iubind,
Acum sus faţă înaintea feţei lui Dumnezeu eşti stând.

Tot în această zi, Sfinţii cuvioşi mucenici care au locuit în chiliile Atonului, şi au înfruntat pe latino-cugetători, pe împăratul Mihail, şi pe patriarhul Bec, de sabie s-a săvârşit.

Stih: Una socoteală mulţimii cuvioşilor fiind,
A muri pentru părinteştile dogme voind.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evrei au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat, strigând: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule în veci.

Mă rog ţie prea curată, omoară păcatul cel ce locuieşte întru mine, şi mă învredniceşte Fecioară a câştiga viaţa, şi mă fereşte de partea celor ce se muncesc acolo.

Multe feluri de patimi mă viscolesc curată, ceea ce ai născut izvorul nepătimirii; de biruinţa acelora, şi de focul cel veşnic scapă-mă, Născătoare de Dumnezeu cu rugăciunile tale.

Cel ce cu năravul cel slobod greşesc, şi de obiceiul cel nebunesc mă robesc, alerg către obişnuita ta milostivire; mântuieşte-mă întrutot Sfântă, de Dumnezeu Născătoare, pe mine cel deznădăjduit.

Stinge văpaia patimilor mele, şi-mi alină tulburarea inimii, curată, Maica lui Dumnezeu; şi mă scapă Fecioară de tirania dracilor, şi de focul cel veşnic.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 7-a

Irmos: De pogorârea lui Dumnezeu focul s-a ruşinat de demult în Babilon. Pentru aceasta, tinerii în cuptor, cu picioare sprintene, ca într-o grădină verde dănţuind, cântau: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Lepădat-ai cele vremelnice schimbându-le cu cele veşnice, şi cu îngerii dănţuieşti, ca cela ce ai petrecut viaţă îngerească; cu care împreună ai şi cântat: Bine este cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Strigă cu mulţumire Lavra ta cea mare şi prea cinstită, locuitor şi ziditor, şi cetăţean avându-te, înţelepte; şi lăudându-se strigă către Domnul; Bine este cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Neîncetat te roagă, Savo, de Dumnezeu înţelepţite, pentru turma ta, şi cere cu osârdie ca următorii tăi, să fie veşnici totdeauna, roadă aducând şi cu dragoste strigând: Bine este cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., a Născătoarei

Cămară prea curată mai presus de cuvânt a întrupării Cuvântului, pat şi scaun te numim cei ce înţelegem cele drepte. Şi bucurându-ne, cântăm Fiului tău: Bine este cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Catavasie: Tinerii în dreaptă credinţă fiind crescuţi, păgânească poruncă nebă-gând-o în seamă, de groaza focului nu s-au înspăimântat, ci, în mijlocul văpăii stând, au cântat: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Ceresc, pe care Îl laudă Oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Fecioară de Dumnezeu Născătoare, uşurează-mi păcatele şi sarcina greşelilor mele, ca să te măresc pe tine.

Ca ceea ce ai născut pe Judecătorul şi Dumnezeu, arată-L Curată cu blândele tale rugăciuni, mie Milostiv; ca să mă mântuiesc de focul cel veşnic.

Biruitu-m-au păcatele mele cele multe, Născătoare de Dumnezeu; dă-mi acum mâ-nă de ajutor, şi scapă-mă din focul cel nestins, pe mine nevrednicul.

Rogu-mă, Preacurată, luminează ochii inimii mele, cei orbiţi de negrul păcat, şi mă arată primitor de dumnezeiasca strălucire; ca prin tine să mă fac curat Fiului tău.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul, chinuitorul haldeilor, l-a ars nebuneşte, pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar văzându-i pe aceştia mântuiţi de o putere mai mare, Făcătorului şi Izbăvitorului a strigat: Tineri, binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, po-poare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cu veselie cuvioasă, au mers cetele sfinţilor înaintea prea curatului tău suflet, în locul odihnei, în lăcaşurile cele luminate, unde se sălăşluiesc. Cu care împreună acum cânţi: Preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Străine sunt minunile tale, că fiarele ai îmblânzit, valurile patimilor ai potolit, mai-nainte spui cele ce vor să fie; cu proorocescul dar cetele dracilor scoţându-le le goneşti cu privegherile cele întinse, cu rugăciunile şi cu postirile, şi cu puterea Crucii cea nebiruită, de Dumnezeu purtătorule.

Cela ce cu Moise mai înainte din stâlp a vorbit, stâlp prea luminat, tins de pe pământ până la Cer, ţi-a arătat, unde şi acum zace răbdătorul şi mult pătimitorul trupul tău; căruia cu credinţă stându-i înainte, cu dreaptă credinţă cântăm: Noroade prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cu bucurie se săvârşeşte prăznuirea ta, prea lăudate; că în fapta bună cea de bucurie purtătoare te-ai îmbrăcat cu adevărat, în haina mântuirii şi în îmbrăcămintea cea curată şi miloasă a veseliei; în care acum împodobit fiind, cânţi neîncetat: Noroade prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Şi acum... a Născătoarei

Neispitită de nuntă ai născut, şi Fecioară ai rămas, şi cu străină naşterea ta ai adunat toate; încetând războiul cel de peste ani şi osebirea cea depărtată, ceea ce ai purtat în sânurile tale pe Hristos, Dătătorul de pace; pe care cu credinţă binecuvântându-L cu dragoste te lăudăm pe tine, una de Dumnezeu Născătoare.

Catavasie:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul minunii celei mai presus de fire, că nu a ars pe tinerii pe care i-a primit, precum nici Focul Dumnezeirii nu a ars pântecele Fecioarei în care a intrat. Pentru aceasta, cântând să strigăm: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe pe Dânsul întru toţi vecii.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine, Fecioară curată, noi cei mântuiţi prin tine, mărindu-te împreună cu cetele cele fără de trupuri.

Miluieşte, Preacurată ticălosul meu suflet, şi-mi omoară pierzătoarele patimi; goneşte muncitoarea nepricepere, şi izvoare de lacrimi sfinte pururea în viaţă dăruieşte-mi, prin care să scap de osânda cea cumplită ce mă aşteaptă.

Fecioară prea curată, tu eşti zid creştinilor şi scăpare lumii, întru care ne mântuim; că din tine Dumnezeu întrupându-Se, pe tine te-a dat tuturor acoperământ mântuitor, dumnezeiască Mireasă. Pentru aceasta curată mântuieşte-mă pe mine nevrednicul.

Cu tărie şi putere duhovnicească, cu armă de biruinţă încinge smeritul meu suflet, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu; îmbracă-l în arma Crucii, şi curăţeşte rănile păcatului meu cu roua iubirii tale de oameni şi cu mare mila ta.

Curată, fi mie stâlp de mântuire, taberele dracilor să le faci de nimic; şi mulţimea ispitelor şi necazurile să le goneşti, şi întâmplările rele departe să le izgoneşti, şi mântuire să-mi dăruieşti, curată.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceasta, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile cetelor îngereşti şi omeneşti, te măresc.

Miros slobozeşte racla ta cu buna mireasmă duhovnicească, din destul veselind pe fiii tăi, cei ce te înconjoară pe tine cu dragoste, care laudă viaţa ta cea îngerească, strălucirea cea dată ţie, mărirea şi frumuseţea cea de-a pururea.

Izvorât-a în pustie apă, şi în pământul cel însetat baltă s-a făcut, schimbându-se cu rugăciunile tale părinte; că cetele pustniceşti întru aceasta s-au sălăşluit ca lângă nişte râuri; latura Iordanului a înflorit ca crinul, udată fiind cu lacrimile tale.

Strălucirea Sfinţilor ţi-a strălucit în ceruri, ca celui drept, părinte; că pe Hristos dreptatea cea adevărată, prea arătat L-ai iubit; şi viaţa Lui cercând, ai urmat, prea fericite, pe cât ţi-a fost cu putinţă, sfinţeniei Lui celei de viaţă purtătoare.

Slavă...

Cu multă lumină strălucind de Dumnezeu purtătorule, şi cetele îngerilor cele luminate văzându-le umblând împrejurul luminii Treimii, şi luând cu darul razele vederii de Dumnezeu, nu înceta a te ruga, să se învrednicească iertării de greşeli, cei ce te laudă pe tine.

Şi acum..., a Născătoarei

Văzută ai fost, o Fecioară Maică a lui Dumnezeu, născând cu trup mai presus de fire, pe Cuvântul cel Bun, pe care din inima Sa, Tatăl, L-a răspuns, mai-nainte de toţi vecii. Pe care acum Îl cunoaştem mai presus de trupuri, măcar că şi în trup S-a îmbrăcat.

Catavasie: Taină Străină văd şi prea slăvită, cer fiind peştera, scaun de Heruvimi Fecioara, ieslea sălăşluire, întru care s-a culcat Cel Neîncăput, Hristos Dumnezeu, pe care lăudându-L Îl mărim.

Luminânda

Podobie: Cu duhul stând bătrânul...

Deşertul cetate l-ai făcut, cu obiceiurile cele iubitoare de înţelepciune, strălucirea părinţilor, Savo părinte de Dumnezeu înţeleptite; şi pe acesta l-ai săvârşit rai înţelegător, împodobit cu flori dumnezeieşti, cu mulţimile celor de un obicei, care săvârşesc după vrednicie cinstită pomenirea ta.

Slavă...

Deşertul să se veselească, şi să înflorească ca crinul, că l-ai umplut de fii, Savo, de Dumnezeu înţelepţite; latura Iordanului să se bucure acum cu veselie, întru dumnezeiască pomenirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei

Stâlpul cel cu aur înfăşurat, cetate cu douăsprezece ziduri, scaun cu picături de soare, şederea Împăratului, minune necuprinsă de minte; cum cu lapte ai hrănit pe Stăpânul ?

La Laude

Stihirile pe 4, glasul al 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Defăimătorul celor de jos şi înstrăinatul, iubitorul celor de sus, şi cetăţeanul pustiei, Sava cel de Dumnezeu înţelepţit, pe noi pe toţi ne îndeamnă, a prăznui ziua cinstitei mergerii lui cu credinţă la Dumnezeu. (de două ori)

Afară de trup şi de lume prin fapte bune fiind, şi printr-însele prea mărind pe pământ cu viața pe Domnul slavei, părinte înţelepte, după vrednicie te-ai prea mărit, şi te-ai arătat de dânsul dumnezeiesc izvor de tămăduiri, Savo de Dumnezeu primite.

Smerit, fără răutate, blând, fără viclenie, lin fiind părinte, mai presus de om, şi fără materie, în materie; casă a lui Dumnezeu te-ai arătat prea vrednică, cu milostivire dându-ne nouă darurile, cele ce ţi-au venit ție de la Dânsul.

Slavă..., glasul al 6-lea

Cuvioase părinte Sava, în tot pământul a ieşit vestea isprăvilor tale. Pentru aceasta în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale; taberele drăceşti ai pierdut, cetele îngereşti ai ajuns, a căror viață fără prihană ai urmat; îndrăznire având către Hristos Dumnezeu, cere pace sufletelor noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată, care ai odrăslit Rodul vieţii, ţie ne rugăm: Roagă-te, Stăpână împreună cu sfinţitul Sava, să miluiască sufletele noastre.

Slavoslovia cea mare, Ecteniile şi Otpustul. Ceasul întâi şi cel desăvârşit otpust.

La Liturghie

Fericirile din Canonul cuviosului, Cântarea a 3 şi 6, pe 8. Prochimen, glas 7: Scumpă este înaintea Domnului moartea... Stih: Ce voi răsplăti Domnului... Apostol către Galateni: Fraţilor, roada Duhului... Evanghelia de la Matei: Zis-a Domnul ucenicilor săi: Toate îmi sunt date mie de Tatăl meu... Chinonicul: Întru pomenire veşnică va fi dreptul...

Canon de rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria la sărbătoarea Sfântului cuvios Sava cel sfinţit şi a celor împreună cu dânsul

Cântarea 1

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea Egiptului scăpând israeliteanul, striga: Mântuitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sufletul meu cel întunecat prin desfătările vieţii şi tulburat de grijile lumeşti, luminează-l cu strălucirea ta, Maica lui Dumnezeu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Maica lui Dumnezeu, deschisu-s-au uşile cereşti, prin naşterea ta, prin care dă şi sufletului meu intrare, ca o milostivă şi către Dumnezeu mă povăţuieşte.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sufletul meu cel săgetat cu săgeata celui viclean şi rănit prin vicleşugurile şi meşteşugirile aceluia, cu mila ta vindecă-l, Fecioară.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Nădejdea celor deznădăjduiţi, îndreptarea celor căzuţi, Ceea ce ai născut Lumina cea dumnezeiască, luminează sufletul meu, cel ce este în întuneric.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne; Tu eşti Luminarea celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Toată dorirea mea în tine am pus-o, Stăpână curată. Pentru aceasta poftele mele cele trupeşti, degrabă le schimbă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Stăpână, ceea ce eşti uşa Luminii, fă să-mi răsară mie razele cele luminate ale pocăinţei şi negura păcatelor mele îndepărteaz-o.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Una întru tot nevinovată, scapă-mă de toată răutatea, de ispitele cele ce vin asupra mea şi de focul cel veşnic.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Preacurată, grăbeşte de mă cercetează şi mă curăţeşte de rănile cele cumplite şi mă apără de toată supărarea, pe mine cel ce pătimesc.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sufletul meu cel întunecat de păcate, luminează-l cu lumina ta, pururea Fecioară, care ai născut pe Soarele dreptăţii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Scapă-mă de viforul ispitelor şi al vieţii celei stricătoare de suflet şi de focul cel veşnic mă izbăveşte, dumnezeiască Mireasă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Vas sfinţit al fecioriei şi veselia Celui Neîncăput cu firea, sufletul meu cel întunecat de multe patimi, luminează-l.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Întru tot Sfântă, dumnezeiască Mireasă, Stăpâna lumii, izbăveşte-mă pe mine şi din nevoi mă scapă şi îndepărtează mulţimea patimilor mele.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru; afară de Tine pe altul nu ştim.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine Fecioară te lăudăm, întru tot lăudată, care ai încăput pe Cuvântul lui Dumnezeu în pântecele tău, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

De focul cel nestins şi de viermi, scapă-mă, Maica lui Dumnezeu, ceea ce dai vindecări din milă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Tu eşti credincioşilor zid tare şi biruinţă, întru tot Sfântă, care mântuieşti din ispite pe cei ce te laudă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sufletul meu cel neputincios vindecă-l, prea curată Stăpână, ceea ce ai născut Mântuirea tuturor, pe Cel ce ridică neputinţele noastre.

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi Te rog, ridică-mă din adâncul răutăţilor, căci către Tine am strigat, auzi-mă, Dumnezeul mântuirii mele!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Marie, locaş curat şi întru tot cinstit al Făcătorului tuturor, dă sufletului meu lacrimi curăţitoare şi scoate-mă de la judecata ce va să fie şi din chinuri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce eşti uşă dumnezeiască arată intrări dumnezeieşti smeritului meu suflet, prin care intrând, să se mărturisească şi să ia dezlegare de răutăţi, Născătoare de Dumnezeu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Adâncul păcatelor şi valurile deznădăjduirii viscolesc mintea mea; milostiveşte-te, Stăpână şi-mi întinde mâna ta şi mă izbăveşte, ceea ce ai născut pe Mântuitorul Hristos.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine te avem folositoare şi zid toţi credincioşii care pururea suntem necăjiţi întru adâncul răutăţilor, al tulburărilor şi al nevoilor, Născătoare de Dumnezeu, singura scăpare a credincioşilor.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evrei au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat, strigând: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule în veci.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ţie mă rog, prea curată, omoară păcatul ce sălăşluieşte în mine şi mă învredniceşte, Fecioară, să dobândesc viaţa, ferindu-mă de partea celor ce vor fi chinuiţi după moarte.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Multe feluri de patimi mă tulbură, curată, ceea ce ai născut Izvorul nepătimirii; de biruinţa acelora şi de focul cel veşnic mă scapă, Născătoare de Dumnezeu, cu rugăciunile tale.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cel ce din năravul cel slobod greşesc şi de obiceiul cel nebunesc sunt robit, alerg acum către obişnuita ta milostivire.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Miluieşte-mă, întru tot Sfântă, de Dumnezeu Născătoare, pe mine, cel deznădăjduit. Stinge văpaia patimilor mele şi-mi alină tulburarea inimii, curată Maica lui Dumnezeu şi mă scapă, Fecioară, de tirania demonilor şi de focul cel veşnic.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Ceresc, pe care Îl laudă Oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Fecioară, de Dumnezeu Născătoare, uşurează-mi păcatele şi sarcina greşelilor mele, ca să te măresc pe tine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca ceea ce ai născut pe Judecătorul şi Dumnezeu, arată-L, curată, cu blândele tale rugăciuni, mie, Milostiv; ca să mă mântuiesc de focul cel veşnic.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Biruitu-m-au păcatele mele cele multe, Născătoare de Dumnezeu; dă-mi acum mână de ajutor şi mă scapă din focul cel nestins, pe mine nevrednicul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Rogu-mă, Preacurată, luminează ochii inimii mele cei orbiţi de întunericul păcatului şi mă arată primitor de dumnezeiasca strălucire, ca prin tine să mă fac curat Fiului tău.

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine, Fecioară curată, noi cei mântuiţi prin tine, mărindu-te împreună cu cetele cele fără de trupuri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Miluieşte, Preacurată, ticălosul meu suflet şi-mi omoară pierzătoarele patimi: îndepărtează chinuitoarea nepricepere şi izvoare de lacrimi sfinte, pururea în viaţă dăruieşte-mi, prin care să scap de osânda cea cumplită, ce mă aşteaptă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Fecioară prea curată, tu eşti zid creştinilor şi scăpare lumii, întru care ne mântuim; că din tine Dumnezeu Întrupându-Se, pe tine te-a dat tuturor acoperământ mântuitor, dumnezeiască Mireasă. Pentru aceasta, curată, miluieşte-mă pe mine nevrednicul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu tărie şi cu putere duhovnicească, cu armă de biruinţă încinge smeritul meu suflet, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu; îmbracă-l în arma Crucii şi curăţeşte rănile păcatului meu cu roua iubirii tale de oameni şi cu mare mila ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Curată, fii mie stâlp de mântuire, taberele demonilor arată-le neputincioase şi mulţimea ispitelor şi necazurile îndepărtează-le şi întâmplările cele rele departe le alungă şi izbăvire dăruieşte-mi, curată.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Sufletul meu smerit întinându-mi-l din pruncie şi cu cuvintele şi cu faptele, eu nevrednicul, pe mine însumi m-am pângărit; şi nu am cum să fac, nici loc de

adăpost, nici altă nădejde în afară de tine, nu cunosc, Fecioară. Vai mie, netrebnicul! Pentru aceasta alerg acum rugându-te, prea curată şi mărturisindu-mă strig ţie: greşit-am! Roagă-te Fiului tău şi Dumnezeu să-mi dăruiască iertare de greşeli, că întru tine Singură mi-am pus nădejdile mele, Fecioară.

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Sava cel sfinţit şi către cei împreună cu dânsul

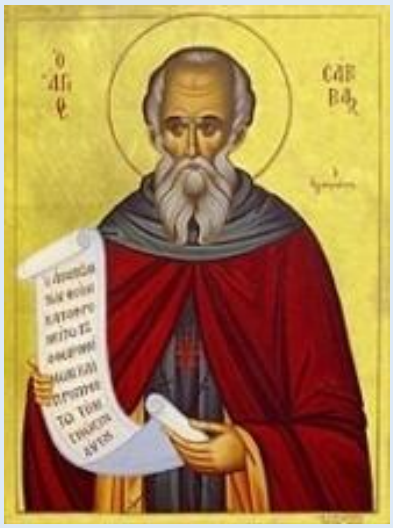

Troparul Sfântului cuvios Sava cel sfinţit, glasul al 8-lea: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele din adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Sfinte Sava părintele nostru, cuvioase! Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Pe Faraon cel ce era purtat în carele de război, l-a cufundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni de demult, lovind în chipul Crucii şi despărţind marea. Şi pe Israel cel fugărit, care mergea pe picioare, l-a mântuit, pe cel ce cânta cântare lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Sava, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu strălucirea luminii Sfântului Duh, luminează Sfinte Sava, pe cei ce cu dragoste creştinească, în cântări te laudă; cel ce eşti lauda pustnicilor, strălucirea călugărilor împodobitorul pustiului şi dascălul fecioriei.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Sava, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din tinereţe tot dorul ţi l-ai închinat lui Dumnezeu şi tot avântul tău spre Dânsul îndreptând, zburdările trupului şi năvala patimilor prin înfrânare le-ai ucis, Sfinte Sava, de Dumnezeu purtătorule, prea lăudate.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Sava, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Biruind şarpele ce se ascundea în roadă, l-ai călcat în picioare şi cursele lui uşor le-ai trecut, ridicându-te pe aripile cinstirii de Dumnezeu, părinte şi bucurându-te, ai cules viaţă din pomul cunoştinţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Strălucind de lumina harului în foc ai intrat ca şi cei trei tineri şi ai rămas nears, Dumnezeu păzindu-te pe tine şi arătând tuturor vrednicia şi strălucirea pe care urma să o ai mai târziu, părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca un potop fără de stavilă se revărsase moartea asupra noastră; dar apropiindu-se de Cel Născut al tău s-a pustiit şi atingându-se de El a fost nimicită, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; că ai născut în Trup Viaţa cea cu adevărat şi veşnică.

Catavasie: Hristos Se naşte, slăviţi-L, Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L, Hristos pe pământ, înălţaţi-vă. Cântaţi Domnului tot pământul şi cu veselie lăudaţi-L, popoare, că S-a prea slăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai întărit din început cerurile cu priceperea şi ai întemeiat pământul peste ape, întăreşte-mă pe piatra poruncilor Tale, Hristoase; că nu este Sfânt afară de Tine, Unule Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Sava, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-ţi mintea stăpână peste patimi, prea fericite, ispravnic al dreptăţii te-ai arătat; că ai supus cu adevărat partea cea rea părţii mai bune şi ai înflorit, părinte, ca un finic în mijlocul pustiului.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Sava, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înţelegând să mergi pe urmele Stăpânului, te-ai înstrăinat de ai tăi şi locuind în pustiu ai ridicat semn de biruinţă asupra celor împotrivă luptători, întărit fiind cu dumnezeiască putere.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Sava, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu tăria minţii, prea fericite, fiind întărit, ai biruit feluritele meşteşugiri ale vrăjmaşului, înţelepte şi le-ai dat pe faţă înaintea tuturor şi îngâmfarea trufaşă a aceluia ai nimicit-o.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Văzându-te pe tine, cu sufletul senin, cu înclinarea blândă şi împodobit cu fapte bune, Sfinte Eftimie, luceafărul cel prea strălucit te-a primit, arătând prooroceşte strălucirea ta cea prea fericită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Luminată poartă a mântuitoarei iconomii a Cuvântului cea pentru noi, tu, Maică Fecioară, te-ai cunoscut cu adevărat; că tu ne-ai adus raza cea înţelegătoare a Preaînaltei Dumnezeiri.

Catavasie: Fiului, Celui Născut fără stricăciune din Tatăl mai înainte de veci şi mai pe urmă din Fecioară Întrupat mai presus de fire, lui Hristos Dumnezeu să-I strigăm: Cel ce ai înălţat fruntea noastră, Sfânt eşti Doamne.

Cântarea a 4-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu, şi puterea mea, Tu, Dumnezeul meu, Tu, bucuria mea, Cel ce n-ai părăsit sânurile părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat-o. Pentru aceasta, cu proorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Sava, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Starea sufletului curăţindu-ţi şi cu dumnezeieşti vederi lărgind-o, încăpătoare de daruri dumnezeieşti, cu adevărat, ai făcut-o, de Dumnezeu fericite; şi cu atingerea mâinilor tale ai vindecat pe cei neputincioşi, făcându-te următor Stăpânului.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Sava, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce în chip cumplit era plin de cutezare asupra ta, părinte, ca Datan cel ticălos a fost înghiţit şi ca Aviron nimicit. Căci pe tine în chip nevăzut te-a păzit dumne-

zeiescul har care a purtat grijă de mulţi ce s-au mântuit prin tine şi au urmat învăţăturile tale.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Sava, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu legea lui Dumnezeu întărindu-ţi simţirile, cuvioase, ţi-ai îndreptat gândul tău iscusit spre înţelegerea celor netrupeşti şi duhovniceşti, înaintând hotărât din mărire în mărire şi din putere în putere, părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Hotărându-te a face bine celor de acelaşi neam, ai zidit în pustiu cetăţi minunate şi de suflet folositoare şi din pământ însetat izvoare de apă ai scos, de Dumnezeu înţelepţite; şi în chip minunat ploi din cer ai pogorât peste ţarini fără de ape.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Rai al nemuririi de curând înflorit şi frumos cu adevărat te-ai arătat, purtând în pântece Pomul Vieţii cel sădit întru tine, cu dumnezeiască Atotputernicie; pe care născându-L, picură nădejde de viaţă purtătoare tuturor celor ce cu credinţă te socotesc pe tine Născătoare de Dumnezeu.

Catavasie: Toiag din rădăcina lui Iesei şi floare dintr-însul, Hristoase, din Fecioară ai odrăslit, Tu cel Lăudat, din muntele cel cu umbra deasă. Venit-ai Întrupându-Te din cea neispitită de bărbat, Cel fără de trup şi Dumnezeu, Slavă puterii Tale, Doamne!

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti lumină neapusă? Că m-a acoperit întunericul cel vrăjmaş pe mine, ticălosul. Ci, Te rog, întoarce-mă şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Sava, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu gând neabătut tinzând către Cel Dorit de tine, de la Dânsul ai luat, părinte, harul cel bogat al marilor minuni; şi pe cei ce cu credinţă veneau la tine, cu dragoste i-ai vindecat, cuvioase.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Sava, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sarcina greutăţilor trupeşti lepădând, te-ai făcut vas dumnezeiesc al alegerii Sfântului Duh, cuvioase, împodobindu-te cu înfrânarea, cu răbdarea şi cu gândul cel smerit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Sava, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Propovăduitor cu glas preaînalt al dumnezeieştilor dogme ai fost aşezat; apărător al soboarelor Sfinţilor părinţi te-ai făcut, pe împăraţi înţelepţind; cărora vădit te-ai arătat, înconjurat fiind de zidul dumnezeiescului har, fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Darul cel de la Dumnezeu, care ţi-a fost dat ţie, de Dumnezeu insuflate, s-a vestit şi s-a dat tuturor până la marginile lumii; făcând lămurite cu dumnezeiască cuviinţă dovezile şi dumnezeiasca lucrare a minunilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Tu eşti folositoare credincioşilor, zid nestricat de apărare al celor ce te laudă pe tine, ceea ce te-ai arătat pricinuitoare de mântuire pentru tot neamul omenesc. Ca ceea ce ai născut pe Dumnezeu, cel ce S-a arătat trupeşte, miluieşte sufletul meu, Preacurată.

Catavasie: Dumnezeul păcii fiind şi Tată al îndurărilor, pe Îngerul Sfatului Tău celui Mare dăruindu-ni-L, Pace L-ai trimis nouă. Deci, povăţuiţi fiind, la lumina cunoştinţei de Dumnezeu, de noapte mânecând, Te slăvim, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciune aduc către Domnul...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Sava, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dragostea către Dumnezeu şi către aproapele agonisind, ai împlinit temeiul Legii şi al proorocilor; că ai săvârşit fapta cea bună, care pe toate le covârşeşte, fără asemănare, părinte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Sava, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Viaţă asemenea îngerilor ai dus pe pământ, iar Hristos ţi-a dăruit cinstire, deopotrivă cu îngerii, dând sufletului tău să meargă laolaltă cu cetele sfinţilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătându-te odraslă a înţelepciunii, ai poftit începutul înţelepciunii, frica de Dumnezeu, căreia urmându-i, ai ajuns la desăvârşirea cea cu putinţă oamenilor, părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce ai născut cu Trup pe Mântuitorul şi Răscumpărătorul, Dumnezeul tuturor şi Domnul, cel ce a petrecut împreună cu noi, izbăveşte, prea curată, din nevoi pe cei ce te cheamă pe tine, Stăpână.

Catavasie: Din pântece pe Iona ca pe un prunc l-a lepădat fiara mării, precum l-a primit; şi în Fecioară sălăşluindu-Se Cuvântul şi Trup luând, a ieşit, păzind-o nestricată. Că Cel ce nu a pătimit stricăciune, pe Ceea ce L-a născut, a păzit-o nevătămată.

Condac, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoare Doamnă, mulţumiri pentru biruinţă, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne pe noi dintru toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te Mireasă, pururea Fecioară!

Ca unul ce din pruncie te-ai adus lui Dumnezeu jertfă fără prihană, prin faptă bună, fericite părinte Sava, săditor al cucerniciei te-ai arătat. Pentru aceasta ai fost podoaba cuvioşilor şi cetăţean vrednic de laudă al pustiului. Drept aceea strigăm către tine: bucură-te părinte de trei ori fericite!

Cântarea a 7-a

Irmos: De pogorârea lui Dumnezeu focul s-a ruşinat de demult în Babilon. Pentru aceasta, tinerii în cuptor, cu picioare sprintene, ca într-o grădină verde dănţuind, cântau: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Sava, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lepădat-ai cele vremelnice, ca unul ce ai râvnit să ajungi la cele veşnice; cu îngerii dănţuieşti, ca unul ce ai petrecut viaţa îngerilor, cu care împreună ai cântat: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Sava, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cântări de mulţumire îţi aduce ţie lavra ta cea mare şi prea cinstită, arătându-te pe tine locuitor, ziditor şi cetăţean al ei, înţelepte; şi lăudându-se strigă către Domnul: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Neîncetat te roagă, Sfinte Sava, de Dumnezeu înţelepţite, pentru turma ta şi cu stăruinţă cere ca ostenelile tale să rămână în veci aducătoare de roadă, ca plină de dragoste să strige: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cămara prea curată de Mire a Întrupării celei mai presus de cuvânt a Cuvântului, Loc de odihnă şi Scaun te numim pe tine, cei ce cugetăm cu dreaptă credinţă şi bucurându-ne, cântăm Celui Născut al tău: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri!

Catavasie: Tinerii în dreaptă credinţă fiind crescuţi, păgânească poruncă nebăgând-o în seamă, de groaza focului nu s-au înspăimântat, ci, în mijlocul văpăii stând, au cântat: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul, chinuitorul haldeilor, l-a ars nebuneşte, pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar văzându-i pe aceştia mântuiţi de o putere mai mare, Făcătorului şi Izbăvitorului a strigat: Tineri, binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Sava, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu veselie, cuvioase, alergat-au cetele sfinţilor întru întâmpinarea prea curatului tău suflet, în locul de odihnă şi în locaşurile cele luminoase, unde sunt călăuzite cetele sfinţilor. Cu care acum împreună cânţi: preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos, în veci!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Sava, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Uimitoare sunt minunile tale; că fiarele le-ai îmblânzit, valurile patimilor le-ai potolit, cu dar proorocesc ai spus cele ce vor să fie; cetele demonilor punându-le pe fugă le alungi, cu privegherile cele îndelungate, cu rugăciunile şi cu postirile şi cu puterea cea nebiruită a Crucii, de Dumnezeu purtătorule.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Sava, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce cu Moise mai înainte din înălţime a vorbit, stâlp prea luminat care se întindea de pe pământ până la cer ţie ţi-a arătat, unde sălăşluieşte acum răbdătorul şi mult nevoitorul tău trup, lângă care şi noi stând cu credinţă, cu evlavie îţi cântăm: popoare prea înălţaţi pe Hristos în veci!

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cu bucurie, prea lăudate, se săvârşeşte prăznuirea ta; că te-ai îmbrăcat cu fapta cea bună şi plină de bucurie ca şi cu o haină cu adevărat şi cu îmbrăcămintea cea mântuitoare şi curată şi luminoasă a veseliei; cu care acum împodobit fiind, cânţi neîncetat: popoare prea înălţaţi pe Hristos, în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Neispitită de nuntă ai născut şi Fecioară ai rămas şi cu minunată naşterea ta pe toate le-ai adunat; că vechiul război şi adânca despărţire ai stricat-o, ceea ce ai purtat în sânurile tale, pe Hristos, Dătătorul de pace; pe care cu credinţă bine-cuvântându-L, cu dragoste te lăudăm pe tine, singura de Dumnezeu Născătoare.

Catavasie:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul minunii celei mai presus de fire, că nu a ars pe tinerii pe care i-a primit, precum nici Focul Dumnezeirii nu a ars pântecele Fecioarei în care a intrat. Pentru aceasta, cântând să strigăm: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe pe Dânsul întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceasta, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile cetelor îngereşti şi omeneşti, te măresc.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Sava, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Miros de bună mireasmă duhovnicească răspândeşte racla ta, veselind din destul pe fiii tăi, cei ce cu curăţenie stau în jurul tău, aducându-şi aminte de viaţa ta cea îngerească, de strălucirea şi de mărirea şi frumuseţea cea de-a pururea dată ţie.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Sava, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Izbucnit-a apă în pustiu şi pământul cel însetat, în baltă s-a prefăcut, cu rugăciunile tale, părinte. Că cetele pustniceşti au umplut pustiul ca nişte râuri, ţinutul Iordanului a înflorit ca şi crinul, udat fiind cu lacrimile tale.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Sava, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strălucirea sfinţilor ţi-a răsărit în ceruri ca unui drept, părinte; că ai iubit pe Hristos, Dreptatea cea adevărată, în chip văzut şi mergând pe urmele vieţii Lui ai înfăptuit în tine, prea fericite, pe cât ţi-a fost ţie cu putinţă, Sfinţenia Lui, cea de viaţă purtătoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Din belşug strălucind de lumină, de Dumnezeu purtătorule şi văzând Cetele îngerilor cele luminoase străjuind în jurul Întreitei Lumini şi primind harul razelor vederii lui Dumnezeu, nu înceta rugându-te, ca să ne învrednicim de iertarea de greşeli, cei ce te lăudăm pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Văzută ai fost, o, Fecioară Maică a lui Dumnezeu, născând cu Trup, mai presus de fire, pe Cuvântul cel Bun; pe care din inima Sa Tatăl L-a născut mai înainte de toţi vecii. Pe Acesta acum Îl cunoaştem mai presus de trupuri, deşi Trup a purtat.

Catavasie: Taină Străină văd şi prea slăvită, cer fiind peştera, scaun de Heruvimi Fecioara, ieslea sălăşluire, întru care s-a culcat Cel Neîncăput, Hristos Dumnezeu, pe care lăudându-L Îl mărim.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Părăsind toate cele pământeşti şi trupeşte, în lume fiind, te-ai făcut părtaş îngerilor cu duhul; pentru că patimile trupului în chip desăvârşit omorându-le, te-ai arătat slujitor Preasfintei Treimi, fericite. Pentru aceasta şi patimile celor bolnavi le vindeci şi prin cuvânt alungi duhurile cu harul, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Lepădând tulburările vieţii şi crucea ta luând-o pe umeri, te-ai dat cu totul pe tine Domnului tău; şi afară de trup şi de lume aflându-te, te-ai făcut sălaş Duhului Sfânt. Pentru aceasta, trezind popoarele spre râvnă, ai deşertat cetăţile şi ai prefăcut pustiurile în cetăţi, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Sufletul meu smerit întinându-mi-l din pruncie şi cu cuvintele şi cu faptele, eu nevrednicul, pe mine însumi m-am pângărit; şi nu am cum să fac, nici loc de adăpost, nici altă nădejde în afară de tine, nu cunosc, Fecioară. Vai mie, netrebnicul! Pentru aceasta alerg acum rugându-te, prea curată şi mărturisindu-mă strig

ţie: greşit-am! Roagă-te Fiului tău şi Dumnezeu să-mi dăruiască iertare de greşeli, că întru tine singură mi-am pus nădejdile mele, Fecioară.

Canonul paraclis al părintelui nostru Sava cel sfințit

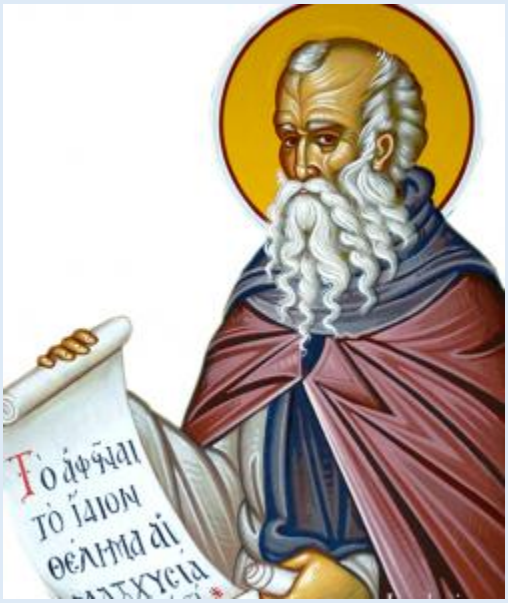

După binecuvântarea preotului, şi după “Doamne, auzi-mă, auzi glasul meu, auzi rugăciunea mea” şi după acesta,

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori)

şi cele ce urmează:

Glas 4. Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Sfinţindu-te încă din pruncie, Sfinte Sava, de Dumnezeu purtătorule, cere sfinţire, luminare, pace şi iertarea datoriilor, izbăvire din boli şi liniştirea vieţii, pentru cei ce aleargă cu credinţă la sfântul tău acoperământ, precum şi pentru cei care cer binefăcătorul tău sprijin, Sfinte cuvioase Sava, cunună dumnezeiască a Părinţilor.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Nu vom tăcea, Născătoare de Dumnezeu, pururea a spune puterile tale noi, nevrednicii. Că de n-ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit pe noi din atâtea

nevoi? Sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, că tu izbăveşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Şi canonul cu **acrostihul:** Sfinte cuvioase Sava, izbăveşte-mă, pe mine, monahul Gherasim, din ……

Cântarea I

Irmos: Cântându-l verde…

Graiurile sufletului meu celui smerit ascultă-le, Sfinte Sava, şi dăruieşte mie luminare şi tărie împotriva vrăjmaşului, părinte, ca un apărător al meu şi păzitor.

Dând târcoale cu vicleşug, înşelătorul mă aruncă pe mine, părinte, din plăcere în plăcere, dar tu zdrobeşte îndrăzneala aceluia şi viaţa mea spre mai bine o întoarce, cuvioase.

Veşmântul cel sfânt înnegrindu-l, de Dumnezeu m-am depărtat, din pricina mulţimii păcatelor, dar tu, fii mie călăuzitor către Hristos şi sălaş Lui, cuvioase.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Sfântă Fecioară, Maica lui Dumnezeu, cu mila ta, sfinţeşte, prin fapte pline de virtute, sufletul meu cel întinat şi mă predă pe mine mântuit lui Dumnezeu.

Cântarea a 3-a

Irmos: Bolta cerească…

Răscumpărare şi pace, vindecare de patimi, şi izbăvire din încercările cele de multe feluri şi viaţă liniştită cere neîncetat pentru noi, cei ce te fericim pe tine, Sfinte Sava, fericite.

La căile pocăinţei şi la o viaţă mai bună, călăuzeşte-ne pe noi ca la o dumnezeiască vieţuire, organ îndumnezeit, pentru ca, prin ajutorul tău, să rodim şi noi roadele Duhului.

Cald folositor şi grabnic ajutător te avem pe tine, Sava, de Dumnezeu purtătorule, şi îmbogăţindu-ne, ne izbăvim de toată strâmtorarea şi de ispitele care pe neaşteptate cad asupra noastră, părinte, prin mijlocirile tale, pe Hristos slăvindu-L.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Din nenorocirile cele nemăsurate şi din faptele rele cer acum de la tine nepătată, vindecare, pe care mie o dăruieşte şi în calea mântuirii mă îndreaptă, mă rog ţie celei uneia Preabune.

Mântuieşte, sfinţite, primitorule de Dumnezeu, părinte Sava, din primejdii şi din nevoi şi din reaua întâmplare, pe cei ce aleargă la cuvioasa ta mijlocire.

Caută cu milostivire cu totul lăudată, Născătoare de Dumnezeu, spre necazul cel cumplit al trupului meu şi vindecă durerea sufletului meu.

Sedealna, glasul 2:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Viaţă sfântă petrecând încă din pruncie, din patimi spurcate şi de închipuirile cele pe jos târâtoare, Sfinte Sava, de Dumnezeu fericite părinte, izbăveşte-ne şi din toată nebunia pe noi cei ce alergăm la ajutorul tău, dându-ne nouă, părinte, cele mai bune.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Valurile patimilor mele potoleşte-le, prea fericite, prin ocrotirea ta şi la limanul cel bun mă cârmuieşte, prin dumnezeieştile porunci, Sava cuvioase.

Slobozeşte-mă din chinurile mele, ale sufletului şi ale trupului, vestite, şi mintea mea trezeşte-o pentru vegherea dumnezeieştilor voiri.

Vindecare bolnavilor şi iertare fărădelegilor celor de multe feluri, părinte, pace şi unire de cuget, cere de la Stăpânul să ne dăruiască nouă, celor ce ne rugăm ţie.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Ca ceea ce ai întrupat din tine pe Dumnezeu, mai presus de minte şi de cuvânt, de Dumnezeu dăruită, omoară patimile cele pierzătoare de suflet şi mă mântuieşte.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt, pacea Ta dă-ne-o nouă, Iubitorule de oameni.

Omoară mişcările trupurilor noastre cu sfintele şi rugăciunile tale cele de viaţă purtătoare, şi către viaţa cea neîmbătrânitoare, părinte Sava, pe noi ne îndreptează.

Râuri de tămăduiri revarsă-ne nouă, părinte, cei ce suntem aprinşi de neputinţe cumplite şi ne luminează pe noi cu lumina virtuţilor.

Încercat fiind de înfricoşătoare boli ale trupului, la mijlocirea ta alerg cu tot sufletul, vindecă-mă, părinte Sava, şi voi fi mântuit.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Ca să slăvesc multa ta bunătate, Născătoare de Dumnezeu, vas folositor al lui Hristos mă fă pe mine, sufletul meu curăţindu-l.

Cîntarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Şi-a golit împotriva mea vicleanul tolba cu săgeţile răutăţilor lui, şi rănindu-mi cumplit sufletul, mă trage pe mine în jos în prăpastia deznădejdii, dar tu vino mie în ajutor prea înţelepte şi mă izbăveşte din răutatea acestuia.

Sunt ţinut de valul plăcerilor şi de furtuna multelor mele păcate, ci la limanul tău cel senin caut scăpare şi din adâncul sufletului strig către tine: liniștește viața mea şi cu Hristos mă împacă, Sfinte cuvioase.

Având mijlocirea ta liman netulburat şi cu adevărat nespumat de valuri, cei care suntem împresuraţi în marea amară a vieţii, Sfinte Sava, de duhurile cele cumplite pururea suntem izbăviţi, pe Hristos slăvindu-l.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Ajutor împotriva duşmanilor şi împreună cu noi luptătoare, dulce ocrotire şi cald acoperământ fii nouă, de Dumnezeu dăruită Fecioară, celor care cu suflet neîndoit aleargă la tine, ceea ce zdrobeşti puterea vrăjmaşilor şi pe noi ne călăuzeşti la loc întărit.

Izbăveşte-ne pe noi sfinţite primitorule de Dumnezeu, părinte Sava, din nevoi şi din necazuri şi din răutăţile vrăjmaşului, pe noi, cei ce alergăm la cuvioasa ta mijlocire.

Ceea ce fără de prihană prin cuvânt pe Dumnezeu Cuvântul, mai presus de înţelegere, L-ai născut la plinirea vremii, ca una care ai îndrăznire de Maică, Îl îmbunează.

Cererea şi **Condacul**, glasul al 2-lea: Ceea ce eşti creştinilor ocrotitoare neînfruntată şi mijlocitoare stăruitoare către Făcătorul, nu trece cu vederea glasurile cele de rugăciune ale păcătoşilor, ci sârguieşte, ca o bună, spre ajutorul nostru, care cu credinţă strigăm către tine: Grăbeşte spre rugăciune şi te nevoieşte spre mijlocire, apărând pururea Născătoare de Dumnezeu, pe cei ce cinstesc pe tine.

Să nu încetezi a ne ocroti pe noi şi a ne izbăvi pururea din toată nenorocirea şi înfruntarea cea împotrivitoare ca unul care cu adevărat eşti împreună-pătimitor cu noi. Căci cu bună încredinţare alergăm la tine cu credinţă strigând pentru mijlocirile tale: Vino, părinte Sava, şi risipeşte nebunia vrăjmaşului cea oştită împotriva noastră, pentru ca pe tine cu dor să te cinstim.

Prochimen, glasul al 4-lea: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Lui.

Stih: Fericit bărbatul care se teme de Domnul…

Evanghelia de la Matei citire

(Cap. 11 : 27-30)

27. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere.
28. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi.
29. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre.
30. Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu rugăciunile cuviosului tău, Milostive, șterge mulţimea greşalelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor tale curăţeşte toate fărădelegile noastre.***

Prosomia, glas plagal 2: ***Toată nădejdea mea spre tine o pun Maica lui Dumnezeu păzește-mă sub sfânt acoperământul tău.***

Plin de harul Duhului Sfânt te-ai arătat, printr-o viaţă asemenea îngerilor şi ai nimicit cetele demonilor ce uneltesc împotrivă, de care şi pe mine mă izbăveşte cu fierbintele tău ajutor, Sava fericite, cel ce eşti gata pururea a lucra, pentru răsplata virtuţilor, inima mea cea pierdută, dăruindu-mi mie iertare din căderi şi odihnă din toate amărăciunile vieţii, prin mijlocirile tale.

[Mântuieşte Doamne, poporul Tău…]

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon, oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Ajutor întru necazuri şi cald ocrotitor întru nevoi, tămăduire în chinuri şi nenorociri şi bucurie în întristări şi mijlocitor către Domnul, fii nouă, cu adevărat, Sava sfinţite.

Izbăveşte-ne pe noi din căderile cele pline de durere şi din strâmtorările chinurilor şi din felurimea primejdiilor şi din toată reaua întâmplare pe noi, cei ce alergăm la ocrotirea ta, părinte Sava sfinţite.

Cunoscând voia Tatălui și a Mântuitorului, nicicând nu am împlinit-o pe aceasta, pentru aceea, de viitoarea dreapta osândă, mă rog ţie, cu căldura rugăciunii tale mă izbăveşte, Sava sfinţite.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Poruncilor sfinţilor şi rânduielilor cuvioşilor arată-mă pe mine plinitor, ridică-mi mintea mea din înfricoşătoarea trândăvie la osteneala privegherii ca şi eu să dobândesc, Fecioară, viaţa cea adevărată.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Ceresc, pe care Îl laudă Oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Dăruieşte tărie sufletului meu celui slăbit şi învredniceşte mintea mea, de Dumnezeu purtătorule, ca în chip bineplăcut să-i slujesc Domnului.

Din toate atacurile pierzătoare şi din strâmtorări, ispite şi boli păzeşte-ne pe noi fără de vătămare, Sava, cugetătorule de Dumnezeu.

Patimilor trupeşti şi sufleteşti, Iubitorul de oameni pe tine te-a arătat tămăduitor; pentru aceasta, părinte, şi pe noi de amândouă ne vindecă.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Fă mie Milostiv pe Fiul tău, Născătoare de Dumnezeu, pe care l-am întristat cu nenumărate păcate, şi cu lumina pocăinţei mă luminează.

Cântarea a 9-a

Mai întâi, A Născătoarei de Dumnezeu.

Nu înceta să vezi Sava, de Dumnezeu purtătorule, părinte, pe cei care neabătut năzuiesc la acoperământul tău pentru ca să petrecem o viaţă liniştită, părinte.

Mintea mea o fă cerească şi, prin setea de cer, izbăveşte-mă de orice legături cu cele pământeşti şi împreună cu Hristos mă sălăşluieşte, Sava cuvioase.

Din apa pierzaniei mă trage afară, părinte, şi către apa vieții mă îndreptează şi mă mântuieşte, Sava, şi lui Hristos mă încredinţează.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Mintea mea arat-o mai presus de cugetele cele lumeşti prin strălucirea ta, ceea ce eşti cu totul fără de prihană, şi o înaripează pe aceasta către lumina cea neapusă.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care

fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Şi **Mărimurile** (Megalinaria)

Cu dumnezeiasca dragoste încă din pruncie hrănindu-te, părinte, ai urmat lui Hristos, viaţă îngerească petrecând şi prin zidirea virtuţilor, ca o lumină în lume ai strălucit, Sava, sfinţite părinte.

Bucură-te, faima strălucită a cuvioşilor, bucură-te, învăţătorul şi călăuza pustnicilor, bucură-te, tâlcuitorule al vieții cereşti, Sava sfinţite, lauda părinţilor.

Chip al virtuților te-ai arătat în faptă şi cuvânt, şi la luptele cele dumnezeieşti ai călăuzit în siguranță turmele pustniceşti, părinte Sava sfinţite, împreună cu care şi noi te cinstim pe tine.

În faptele cele de cuviinţă sfeşnic luminos, al discernerii, te-ai arătat celor din casă, căci la strălucirile contemplaţiei te-ai înălţat, umplându-te de darurile cele mai presus de minte.

Vas al Duhului te-ai arătat alungând cu putere duhurile cele necurate de a căror răutate şi pe noi ne izbăveşte, părinte şi cere pentru noi iertarea datoriilor.

Hrănindu-ne din pomul vieţii, păzeşte-ne pe noi neräniți de patimile şi sfătuirile cele aducătoare de moarte ale celui potrivnic şi de orice altă vătămare, Sava părintele nostru.

Venind cu evlavie la cortul tău cel sfânt şi cuvios, de Dumnezeu purtătorule, Sava, adăpostit în Lavra care-ţi poartă numele, alergând cu dor ne închinăm ţie cu dragoste.

Toate oștirile îngereşti, Înainte Mergătorule al Domnului, cei doisprezece apostoli Sfinții toți împreună cu Născătoarea de Dumnezeu faceți rugăciune ca să ne mântuim noi toți.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi **troparele**, glasul al 6-lea:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Otpust şi următoarele:

Gl. plagal 4

Cu curgerile lacrimilor tale, ai brăzdat pustia cea neroditoare şi cu suspinurile cele din adâncul sufletului până la sută ai rodit ostenelile tale şi te-ai făcut luminător al lumii strălucind cu minunile, părintele nostru, Sava sfinţite. cuvioase, mijloceşte către Hristos Dumnezeu să se mântuiască sufletele noastre.

Altul, glasul al 3-lea. Cu dumnezeiasca credinţă…

Vasul cel sfinţit al Duhului, cuvioase, de trei ori fericite, Sava, îl lăudăm acum înconjurând racla ta. Şi cu înţelepciune cântăm lui Hristos laudă, Celui ce ne-a dăruit nouă sfintele tale moaşte, pe care şi roagă-L să ne dea iertare de păcate şi mare milă.

Apoi ectenie şi otpust după care următoarele:

glas 2: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Mare între cuvioşi fiind arătat, prin cea mai aspră nevoinţă a petrecerii tale, Sava de Dumnezeu slăvite, te-ai arătat organ al celui mai mare har; pentru aceasta izbăveşti pururea din cele mai mari primejdii şi necazuri, pe toţi cei ce se apropie cu credință de acoperământul tău cel plin de milă şi care curat te fericesc pe tine.

glas pl. 2: Stăpână, Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi și ne izbăvește pe noi dintru toată nevoia și necazul.

glasul al 2-lea: Toată nădejdea mea spre tine o pun Maica lui Dumnezeu păzește-mă sub sfânt acoperământul tău.

Sursa:
https://doxologia.ro/ceaslov/paraclise/canonul-paraclis-al-parintelui-nostru-sava-cel-sfintit

Acatistul Sfântului Sava cel sfinţit

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşlueşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;

Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Culme a cuvioşilor, exarh şi legiuitor al sihaştrilor şi învăţător, te fericim pe tine, Sava sfinţite părinte. Căci ai fost socotit, prin petrecere şi fire, deopotrivă cu îngerii şi duhovnic încercat. Pentru aceasta, strigăm ţie: ***Bucură-te, Sava sfinţite, părintele nostru.***

Icosul 1

Înger între oameni, ca un muritor cereşte cugetând te-ai arătat încă din pruncie, Sava, sfinţite părinte; (de trei ori) şi prin viaţa cea îngerească ai îndumnezeit firea ta cea omenească; pentru aceea, minunându-mă de petrecerea ta, strig:
Bucură-te, podoaba monahilor,
Bucură-te, cel prin care mănăstirile se înalţă,
Bucură-te, strălucită culme a cuvioşilor,
Bucură-te, vas sfinţit al harurilor Cuvântului,
Bucură-te, înălţime neumblată a vieţii pustniceşti,
Bucură-te, adâncul cel neînţeles al vederii duhovniceşti,
Bucură-te, că te-ai arătat îndrumătorul monahilor,
Bucură-te, că ai dobândit ocârmuirea nevoitorilor,
Bucură-te, luminătorul părinţilor prea strălucit,
Bucură-te, felinarul păstorilor pururea luminous,
Bucură-te, prin care inima se înnoieşte,
Bucură-te, întru care înfloreşte viaţa cea nematerialnică,
Bucură-te, Sava sfinţite, părintele nostru.

Condacul al 2-lea

Ochii sufletului tău din pruncie tinzându-i către Hristos, Luminătorul tuturor, şi dispreţuind toată lumeasca întinăciune, ai urmat prin nevoinţă luminii poruncilor Celui ce te-a chemat pe tine şi ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Inimă roditoare prin arătura virtuţilor ai gătit Semănătorului sufletelor şi ai cules cele mai dulci roade ale cunoştinţei celei duhovniceşti, prin care înmulţit ai hrănit pe cei care–ţi strigă ţie unele ca acestea:
Bucură-te, livadă a nemuririi,
Bucură-te, pom al vieţii veşnice,
Bucură-te, chiparos al dragostei lui Hristos,
Bucură-te, Rai al vieţii celei nestricăcioase,
Bucură-te, scară de Dumnezeu pogorâtă a virtuţilor duhovniceşti,
Bucură-te, pom neveştejit al poruncilor dumnezeieşti,
Bucură-te, că din pruncie te-ai predat lui Dumnezeu,
Bucură-te, cheie a vistieriei înţelepciunii,
Bucură-te, tare nimicire a răutăţii,
Bucură-te, prieten credincios al lui Hristos,
Bucură-te, săgeată ucigătoare de vrăjmaşi,
Bucură-te, Sava sfinţite, părintele nostru.

Condacul al 3-lea

Roua Mângâietorului ca un slujitor al Cuvântului revărsând în chip strălucit, părinte, te-ai pătruns fără de ardere de focul dumnezeirii şi sufletele cele trândave le-ai înfierbântat pentru darul virtuţilor, în uimire strigând către Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Te-ai ostenit, ca un cerb însetând să primeşti, de Dumnezeu purtătorule, Sioane, Sfânta Împărtăşanie întru care aflând urmele lui Hristos, desăvârşit o ai primit, fiind văzut ca un înger de cei ce într-un glas strigă:
Bucură-te, cunoscătorule al înfrânării,
Bucură-te, făclie a isihiei,
Bucură-te, luceafăr de dimineaţă plin de strălucire,
Bucură-te, dreptarul neclintit al celor neînsoţiţi,
Bucură-te, stâlp înălţat de pe pământ la cer,
Bucură-te, candelă care ai primit luminarea Duhului,
Bucură-te, că te-ai arătat grădinar al virtuţilor,
Bucură-te, că ai fost peţitor al sufletelor pentru Hristos,
Bucură-te, noule Sioane, prea împodobit,
Bucură-te, învăţătorule al celor mai bune legiuiri,

Bucură-te, prin care se îndreaptă cei nepăsători,
Bucură-te, prin care cei însănătoşiţi bine călătoresc,
Bucură-te, Sava sfinţite, părintele nostru.

Condacul al 4-lea

Primind de la Dumnezeu flacăra dumnezeieştii râvne, te-ai arătat următor al Celui ce mai dinainte judecă, fiindcă, ajungând la Euthimie, ai fost văzut urmând cu râvnă chipul luptelor acestuia, cântând cu cuvintele lui: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Deprinzându-ţi inima cu chipurile nepătimirii, în mâinile Sfântului Theoctist, ai ajuns cu înţelepciune la măsura plinirii vârstei celei dumnezeieşti, prin chipurile harurilor tale, bucurându-i pe cei ce-ţi strigă ţie:
Bucură-te, chipul purtărilor alese,
Bucură-te, cunună a sufletelor curate,
Bucură-te, înţeleaptă urmare a lui Euthimie,
Bucură-te, a lui Theoctist strălucită faptă aleasă,
Bucură-te, înălţime a smereniei în chipul pilduitor al Cuvântului,
Bucură-te, adâncul curăţiei ca învăţător al neprihănirii,
Bucură-te, că ai fost văzut floare a nestricăciunii,
Bucură-te, că ai arătat rourarea cea de viaţă purtătoare,
Bucură-te, exarhul părinţilor vestiţi,
Bucură-te, conducătorul cuvioşilor din Migadon,
Bucură-te, pecete a celor ce trăiesc la linişte,
Bucură-te, potir al bunătăţilor celor îndumnezeitoare,
Bucură-te, Sava sfinţite, părintele nostru.

Condacul al 5-lea

Vistierie a Sfintei Treimi te-ai arătat, primind dumnezeiasca energie de care învrednicindu-te, strălucit ai ridicat, cuvioase, lăcaşuri lui Dumnezeu pentru mântuirea celor ce cântă cu credinţă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Întreagă ţara Iordanului, de tine fiind adăpată, a înflorit roade pururea fiitoare, căci ca pe nişte smochini înţelegători, ai udat pe cei ce te cercetau pe tine, şi pe cei desţeleniţi prin cuvioasele tale osteneli, care strigă ţie:
Bucură-te, păstorul turmelor celor duhovniceşti,
Bucură-te, izvor cu multe minuni,
Bucură-te, păstorul sufletelor cel mai preţuit,
Bucură-te, întâistătător al părinţilor, înţeleptul lui Dumnezeu,

Bucură-te, matcă ce izvorăşti din Dumnezeu cuvintele vieţii,
Bucură-te, pildă vie a petrecerii virtuoase,
Bucură-te, că ai păscut în evlavie mieluşeii tăi,
Bucură-te, că ai nimicit uneltirile demonilor,
Bucură-te, îndreptare limpede a neorânduielilor,
Bucură-te, ridicarea multor căzuţi,
Bucură-te, călăuză a sufletelor către Dumnezeu,
Bucură-te, sprijin neînfruntat al credincioşilor,
Bucură-te, Sava sfinţite, părintele nostru.

Condacul al 6-lea

Întorcându-te cu totul de la orice legătură lumească, ai petrecut în peşteri şi în crăpăturile pământului, în care nevoindu-te singuratic, rugându-te lui Dumnezeu Celui ce te-a mântuit pe tine, îmblânzind năvălirea fiarelor ca un slujitor supus al lui Hristos cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Strălucind în Palestina ca un soare mare, ai adăugat lumina ta la căldură, adunând laolaltă pe cei vestiţi în petrecerea cea pustnicească ce au urmat strălucitelor tale întreceri prin care fulgerând în lume ai aprins cu dumnezeiasca dragoste pe cei ce strigă:
Bucură-te, înfrumuseţătorul pustiei,
Bucură-te, slujitorule al Domnului,
Bucură-te, conducătorul dumnezeieştii obşti,
Bucură-te, învăţătorule al legii monahiceşti,
Bucură-te, petrecerea aspră a unei vieţi sfinţite,
Bucură-te, purtător de Dumnezeu, răsplată a faptelor duhului,
Bucură-te, că ai izvorât apă în pământ neudat,
Bucură-te, că ai strălucit cu lumina cea negrăită,
Bucură-te, sabie ascuţită împotriva ereticilor,
Bucură-te, organ strălucit al harului,
Bucură-te, icoană însufleţită a blândeţii,
Bucură-te, glas al bunătăţii dumnezeieşti,
Bucură-te, Sava sfinţite, părintele nostru.

Condacul al 7-lea

Fiind preot şi slujitor al altarului, ca Însuşi Păstorul binelui, de Dumnezeu purtătorule, nu ai întârziat a îndrepta căderile şi a risipi înşelarea, pentru legea mântuirii, cântând, Sava sfinţite, Dătătorului de viaţă: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Cu râurile cucerniciei tale, dumnezeiescule păstor, te-ai bucurat ca o cetate în pustie din care a fost adusă lui Dumnezeu, întru desfătare şi neprihănire, mulţimea îndumnezeită a cuvioşilor care cu dreptate strigă ţie:

Bucură-te, zidul Bisericii,
Bucură-te, temelia evlaviei,
Bucură-te, chipul petrecerii dumnezeieşti,
Bucură-te, părintele urcuşului dumnezeiesc,
Bucură-te, temelie neclătită a vieţii îngereşti,
Bucură-te, slujitor al legii celei mai bune, duhovniceşti,
Bucură-te, că ai fost legiuitorul Mănăstirilor,
Bucură-te, că te-ai arătat nimicitorul duşmanilor,
Bucură-te, că ai făcut înfloritoare moartea lui Hristos,
Bucură-te, că ai nimicit înălţarea vrăjmaşului,
Bucură-te, vestit întâistătător al pustiei,
Bucură-te, înţelept orânduitor al asceţilor,
Bucură-te, Sava sfinţite, părintele nostru.

Condacul al 8-lea

Pomul dreptăţii cu adevărat a odrăslit în mijlocul turmei tale îndumnezeite, al cărui rod a desfătat oile tale cele înţelegătoare, urmând ţie fără de prihană şi împreună cu păstorul strigând: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Fiind cu totul sfinţit cu sufletul şi cu inima şi cu toate simţirile, părinte, te-ai învrednicit a spune mai dinainte pe cele depărtate ca apropiate şi mai dinainte a vedea cele viitoare, râuri de minuni trimiţând celor ce strigă ţie:

Bucură-te, vas primitor al Mângâietorului,
Bucură-te, locuitor al Raiului,
Bucură-te, dreaptă aşezare a celor lepădaţi de credinţă,
Bucură-te, bună cârmă a celor ce călătoresc,
Bucură-te, lumină a discernământului care luminezi sufletele,
Bucură-te, stea luminătoare a mai înainte-vederii celor arătate la depărtare,
Bucură-te, că ai îndreptat petrecerile monahilor,
Bucură-te, că luminezi cugetele inimii,
Bucură-te, cel ce străluceşti de lumina minunilor,
Bucură-te, cela ce tămăduieşti rănile cele dureroase,
Bucură-te, prin care cei căzuţi află îndreptare,
Bucură-te, prin care cei neputincioşi află vindecare,
Bucură-te, Sava sfinţite, părintele nostru.

Condacul al 9-lea

Orice rânduială a oamenilor care trăiesc după Dumnezeu, punând temelie dreaptă pilda vieţii tale, Sava, cu adevărat, duce la căile mântuirii, căci te-ai arătat ca un îndrumător neobosit pentru cei ce strigă: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Cu toiagul rugăciunilor tale, precum Moise, văzătorul de Dumnezeu, a despicat marea răutăţii, ai călăuzit poporul tău în chip cucernic spre moştenirea nepătimirii şi ai hrănit cu mana Duhului pe cei ce strigă:
Bucură-te, chipul păstoririi,
Bucură-te, făclie călăuzitoare,
Bucură-te, locaşul luminii celei nematerialnice,
Bucură-te, adăpost cald al celor ce pătimesc,
Bucură-te, cela ce eşti prin fapte Moise al harului,
Bucură-te, cel ce ai nimicit vicleşugul lui Faraon cu toată oştirea lui,
Bucură-te, cela ce te-ai umplut cu darurile cele cereşti,
Bucură-te, că te-ai arătat tainic locaş al învăţăturilor,
Bucură-te, că ai arat arătura sufletelor,
Bucură-te, că ai plivit spinii patimilor,
Bucură-te, rază strălucită a trei sori,
Bucură-te, cela ce izbăveşti din întinăciunea cea stricătoare de suflet,
Bucură-te, Sava sfinţite, părintele nostru.

Condacul al 10-lea

Stâlpul Bisericii şi dumnezeiască temelie ai fost văzut ca preot al lui Hristos, căci tu cu lumina credinţei i-ai arătat pe ortodocşi cântând dimpreună: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Dintre ostenelile tale strălucite cel mai strălucit a luminat glasul tău în toată zidirea. De aici strălucitor regilor şi sfânt patriarhilor te-ai arătat punând sufletul tău pentru cei care cu credinţă strigă ţie:
Bucură-te, fiul ortodoxiei,
Bucură-te, candelă a iubirii frăţeşti,
Bucură-te, propovăduire strălucită a sinoadelor,
Bucură-te, întărire a dumnezeieştilor dogme,
Bucură-te, cea mai înseninată cercetare care miluieşti pe cei smeriţi,
Bucură-te, sabie cu două tăişuri care tai pe duşmani,
Bucură-te, că bucuri auzul împăraţilor,
Bucură-te, că străluceşti sufletele preoţilor,
Bucură-te, zidire tare a credinţei,

Bucură-te, strâmtorare a pornirilor celor viclene,
Bucură-te, sprijin al ucenicilor tăi,
Bucură-te, bucurie a neamurilor cucernice,
Bucură-te, Sava sfinţite, părintele nostru.

Condacul al 11-lea

Covârşind negura trupului celui pământesc cu lumina cea neapusă te-ai sălăşluit înlăuntrul luminilor Treimii celei de viaţă începătoare fericite, îndumnezeindu-te, îndreptează către dreptarul vieţii pe cei ce cântă, Sfinte cuvioase Sava, Domnului: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Lumina cea nematerialnică primind-o părinte, lăsând arătările cele înşelătoare, te-ai făcut moştenitor al lui Hristos, rodind bunătăţile cele veşnice, pentru aceasta rânduieşte izbăvirea din patimi pentru cei ce strigă ţie:
Bucură-te, întâistătător al părinţilor,
Bucură-te, cel împreună-slăvitor cu Îngerii,
Bucură-te, jugul înfrânării celei neabătute,
Bucură-te, temelie nezdruncinată a înfrânării,
Bucură-te, păstorul cel blând şi multmilostiv,
Bucură-te, cuvioase, bărbat fără de răutate şi primitor de Dumnezeu,
Bucură-te, că frumuseţea lui Hristos pururea o priveşti,
Bucură-te, că îndrăzneala vrăjmaşilor o biruieşti,
Bucură-te, grabnic ajutor al credincioşilor,
Bucură-te, grijire a multor nevoiaşi,
Bucură-te, cel ce ai dobândit vedere dumnezeiască,
Bucură-te, cel ce ai luat cununa nestricăciunii,
Bucură-te, Sava sfinţite, părintele nostru.

Condacul al 12-lea

În legea lui Dumnezeu deprinzându-ţi simţurile, părinte Sava, cu viaţa te-ai asemănat întocmai cu cei fără de trupuri, îndemnând şi îndrumând ca asemenea să petreacă şi toţi cuvioşii şi ucenicii care-ţi cereau duhovniceştile tale sfaturi şi învăţături, neîncetat lăudând şi cântând împreună cu ei lui Dumnezeu cântări: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Sava, mai mare între părinţi şi podoaba cuvioşilor, cetăţeanul pustiei şi săditorul curăţiei, cum vom lăuda viaţa ta, cuvioase? Ne rugăm însă, cu multă umilinţă, să ne ajuţi şi nouă, ca să-ţi aducem aceste puţine şi smerite laude:

Bucură-te, prea cuvioase, lauda cea mare a lumii,
Bucură-te, prea cinstita podoabă a monahilor,
Bucură-te, odrasla pustiei, cea prea frumoasă,
Bucură-te, dumnezeiasca desfătare a sfinţilor,
Bucură-te, că acum te veseleşti în grădina Raiului,
Bucură-te, că cele rele de pe pământ cu rugăciunile tale le îndreptezi,
Bucură-te, îndreptătorul şi călăuza cea bună a monahilor,
Bucură-te, izvorul minunilor, cel de Dumnezeu binecuvântat,
Bucură-te, că prin tine tot Răsăritul s-a împodobit şi şi-a îmbogăţit viaţa duhovnicească,
Bucură-te, că şi cele dinspre apus strălucesc prin tine aceleaşi podoabe şi lumini,
Bucură-te, mângâierea şi ajutorul nostru al tuturor,
Bucură-te, că toţi cei care cer cu credinţă sprijinul şi ajutorul tău nu pleacă niciodată ruşinaţi,
Bucură-te, Sava sfinţite, părintele nostru.

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, prea cuvioase părinte Sava, cel ce eşti de Dumnezeu sfinţit, primeşte aceste umile cântări de laudă, pe care ţi le aducem din inimi curate, şi cu fierbinţeală te rugăm să mijloceşti către Dumnezeu să ne izbăvească din toate necazurile pe noi, care strigăm ţie: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1
Înger între oameni, ca un muritor cereşte cugetând te-ai arătat încă din pruncie, Sava, sfinţite părinte; (de trei ori) şi prin viaţa cea îngerească ai îndumnezeit firea ta cea omenească; pentru aceea, minunându-mă de petrecerea ta, strig:
Bucură-te, podoaba monahilor,
Bucură-te, cel prin care mănăstirile se înalţă,
Bucură-te, strălucită culme a cuvioşilor,
Bucură-te, vas sfinţit al harurilor Cuvântului,
Bucură-te, înălţime neumblată a vieţii pustniceşti,
Bucură-te, adâncul cel neînţeles al vederii duhovniceşti,
Bucură-te, că te-ai arătat îndrumătorul monahilor,
Bucură-te, că ai dobândit ocârmuirea nevoitorilor,
Bucură-te, luminătorul părinţilor prea strălucit,
Bucură-te, felinarul păstorilor pururea luminous,
Bucură-te, prin care inima se înnoieşte,
Bucură-te, întru care înfloreşte viaţa cea nematerialnică,

Bucură-te, Sava sfinţite, părintele nostru.

Condacul 1

Culme a cuvioşilor, exarh şi legiuitor al sihaştrilor şi învăţător, te fericim pe tine, Sava sfinţite părinte. Căci ai fost socotit, prin petrecere şi fire, deopotrivă cu îngerii şi duhovnic încercat. Pentru aceasta, strigăm ţie: ***Bucură-te, Sava sfinţite, părintele nostru.***

Şi se face otpustul.

Sursa:
https://doxologia.ro/ceaslov/acatiste/acatistul-sfantului-cuvios-sava-cel-sfintit-0

Acatistul Sfântului cuvios Sava cel sfinţit

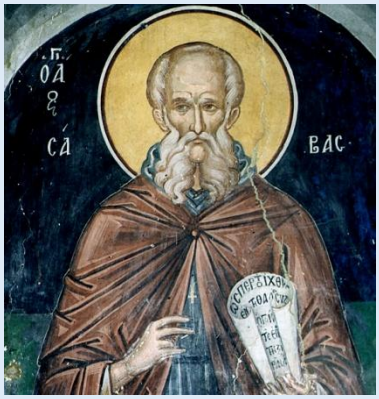

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.

Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Troparul Sfântului cuvios Sava cel sfinţit, glasul al 8-lea: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele din adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Sava, părintele nostru, cuvioase! Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

***

Condacul 1

Cel ce din pruncie te-ai adus lui Dumnezeu jertfă fără prihană prin faptă bună, părinte fericite, săditor şi întăritor creştinătăţii ai fost, podoaba cuvioşilor şi cetăţean pustiei, după vrednicie lăudat, mijloceşte cu rugăciunile tale către milostivul Dumnezeu să fim izbăviţi de toate nevoile, pentru care şi noi cu credinţă strigăm către tine: ***Bucură-te, cuvioase părinte Sava, cel de Dumnezeu sfinţit!***

Icosul 1

Întreagă viaţa ta din pruncie o ai închinat lui Hristos Dumnezeu, Sava prea cuvioase, de care fiind întărit, toate patimile trupului le-ai făcut roabe gândului celui cu totul smerit, silindu-te a supune pe cel mai rău celui mai bun. Pentru aceasta te rugăm: ajută-ne şi nouă, nevrednicilor, să-ţi aducem aceste laude:
Bucură-te, de Dumnezeu înţelepţite părinte;
Bucură-te, că ai luminat toată lumea cu strălucirile minunilor şi faptelor tale;
Bucură-te, că toată lucrarea minunilor de la Duhul Sfânt ai luat;
Bucură-te, că încă din scutece te-ai arătat vas sfinţit;
Bucură-te, că pururea îndemni pe oameni să urască dulceţile cele de suflet pierzătoare;
Bucură-te, luminătorul gândurilor noastre, pe care le îndreptezi numai spre fapte bune;
Bucură-te, că în mâinile tale pururi ai purtat Crucea Domnului;
Bucură-te, că toate înşelăciunile şi meşteşugirile viclenilor diavoli, cu puterea Crucii, le-ai biruit;
Bucură-te, că, după ce ai adormit, lumina cea neapusă pe tine te-a primit;
Bucură-te, că acum în ceruri cu dumnezeiasca lumină eşti strălucit;
Bucură-te, organ curat al Duhului Sfânt;

Bucură-te, cuvioase părinte Sava, cel de Dumnezeu sfinţit!

Condacul al 2-lea

Viaţă cu bună credinţă pe pământ petrecând, lăcaş curat Duhului Sfânt te-ai arătat, luminând pe toţi cei ce vin la tine cu credinţă, prea fericite părinte. Pentru aceasta şi noi îndrăznim să alergăm la tine şi-ţi cerem să-L rogi pe Dumnezeu să lumineze sufletele noastre, ale celor ce te lăudăm pe tine şi cu umilinţă cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

De Dumnezeu înţelepţite şi întru tot sfinţite Sava, [ărintele nostru, întocmai cu îngerii stătătorule şi împreună vorbitorule cu proorocii, locuitorule cu drepţii şi cuvioşii, iar cu apostolii şi mucenicii moştenitor fericirii veşnice, cel ce în lumina cea neînserată acum locuieşti, primeşte, rugămu-te, şi de la noi aceste cântări de cinstire, pe care ţi le aducem în ziua prăznuirii tale, strigându-ţi aşa:
Bucură-te, prea fericite, care neîncetat priveşti faţa Mântuitorului Hristos;
Bucură-te, cel ce prea luminat te desfătezi acum în ceruri;
Bucură-te, făclia înfrânării cea nestinsă;
Bucură-te, învăţătorul şi îndrumătorul monahilor cel prea minunat;
Bucură-te, că pururea străluceşti pe credincioşi cu razele dragostei tale;
Bucură-te, stâlpul răbdării cel neclintit;
Bucură-te, întărirea şi puterea celor ce te cinstesc pe tine cu credinţă;
Bucură-te, izvor nesecat de tămăduiri;
Bucură-te, cetăţean al pustiei cu adevărat;
Bucură-te, că pustiul l-ai socotit ca pe un Rai dumnezeiesc;
Bucură-te, că, vieţuind în pustie, roade vrednice ai odrăslit;
Bucură-te, floare înmiresmată a cuvioşilor;
Bucură-te, cuvioase părinte Sava, cel de Dumnezeu sfinţit!

Condacul al 3-lea

Pe pământ, cu bună credinţă ai vieţuit, bineplăcând Domnului, întărind şi tămăduind pe toţi cei ce alergau la tine cu credinţă. Iar acum desfătându-te în lăcaşurile cele de sus, neîncetat cânţi lui Dumnezeu cu toţi drepţii şi cuvioşii cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Sava, de Dumnezeu înţelepţite, lăcaşul cel curat al Duhului Sfânt, îndreptătorul monahilor, cumpăna înfrânării cea dreaptă, ale smereniei înălţări, învredniceşte-ne şi pe noi ca din inimi curate să-ţi aducem acum aceste dulci cântări de laudă:
Bucură-te, că pururea te rogi lui Hristos ca să dăruiască Bisericii un cuget curat;
Bucură-te, că monahilor le-ai fost îndreptător;

Bucură-te, canon de faptă bună prea adevărat;
Bucură-te, că vezi curat Sfânta Treime;
Bucură-te, scara care duce la ceruri;
Bucură-te, povăţuitor şi ajutător al celor ce călătoresc;
Bucură-te, că toate patimile le-ai îndreptat cu vărsarea lacrimilor;
Bucură-te, că pe toţi cei ce aleargă la ajutorul tău îi vindeci;
Bucură-te, întărirea Bisericii cea neclintită;
Bucură-te, al dumnezeieştii petreceri povăţuitorule;
Bucură-te, cel ce ai supus trupul, făcându-l rob al duhului;
Bucură-te, a multor credincioşi îndreptare şi mântuire;
Bucură-te, cuvioase părinte Sava, cel de Dumnezeu sfinţit!

Condacul al 4-lea

Întocmai ca un înger ai vieţuit pe pământ, iar acum te veseleşti în ceruri, desfătându-te cu toate bunătăţile pe care Dumnezeu le-a pregătit aleşilor Săi. De aceea te rugăm, nu ne trece cu vederea nici pe noi şi ne ajută să fim vrednici a cânta cu tine: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Învăţătura pustnicească adunând pe pământ, cuvioase părinte Sava, şi asuprelile potrivnicilor cu vărsările lacrimilor tale biruind întocmai ca o scară dumnezeiască ce duce la ceruri, aşa a fost întreaga ta viaţă cea bine plăcută lui Dumnezeu. Pentru aceasta şi de la noi auzi aceste laude:
Bucură-te, că ai sădit în inimile credincioşilor roadele bunei credinţe;
Bucură-te, că faptele tale minunate şi nenumărate strălucesc întocmai ca stelele cerului;
Bucură-te, că eşti lauda lumii creştine;
Bucură-te, înflorirea pustiei, cea plină de mireasmă duhovnicească;
Bucură-te, întărirea şi mângâierea celor neputincioşi;
Bucură-te, povăţuitorul celor ce călătoresc cu corabia acestei vieţi;
Bucură-te, că până şi fiarele din pustie te ascultau şi se supuneau ţie;
Bucură-te, că prin rugăciunile tale ai mântuit poporul Palestinei de o secetă cumplită, care bântuia de peste cinci ani;
Bucură-te, codru prea minunat al pustiei;
Bucură-te, că ai înmulţit turma cea cuvântătoare a lui Hristos;
Bucură-te, lauda faptelor celor bune;
Bucură-te, frumuseţea cea prea strălucită a tuturor sfinţilor;
Bucură-te, cuvioase părinte Sava, cel de Dumnezeu sfinţit!

Condacul al 5-lea

Lepădând toate cele vremelnice ale lumii acesteia, încă din fragedă tinereţe te-ai retras în pustie, unde ai petrecut în sărăcie, smerenie şi grea nevoinţă, până la vârsta de nouăzeci şi patru de ani. Iar acolo ai fost ctitor de Mănăstiri şi mari Lavre pentru monahi, care până astăzi înalţă în ele rugăciuni de mulţumire lui Dumnezeu şi, cântând neîncetat, îngerească şi dulce cântare: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Fiind îmbunătăţit cu darurile cele duhovniceşti, toate cele frumoase şi amăgitoare ale lumii acesteia le-ai trecut cu vederea de Dumnezeu, părinte, nelăsându-te ispitit de ele, ci, prin înfrânare şi rugăciuni neîncetate izgonind pe şarpe, viaţă îngerească ai petrecut pe pământ. Pentru aceasta şi noi te cinstim cu aceste cuvinte:
Bucură-te, cămara cea cu bun miros;
Bucură-te, trăitorule pustniceştilor nevoinţe cu adevărat;
Bucură-te, că pe Hristos neabătut ai urmat;
Bucură-te, că crucea-ţi pe umeri ai luat;
Bucură-te, că sufletul ţi-ai luminat prin fapte bune;
Bucură-te, că spre dumnezeiasca dragoste l-ai într-aripat;
Bucură-te, că racla moaştelor tale şi azi izvorăşte vindecări;
Bucură-te, crinul pustiei cel cu dulce mireasmă;
Bucură-te, că prin tine dobândim pace şi înfrânare;
Bucură-te, lauda poporului celui bine credincios;
Bucură-te, al tagmei monahiceşti mare cuvios;
Bucură-te, al Mântuitorului Hristos slujitor prea mult iubit;
Bucură-te, cuvioase părinte Sava, cel de Dumnezeu sfinţit!

Condacul al 6-lea

În lume te-ai arătat ca un cărbune de Dumnezeu strălucit, luminându-te de focul Duhului Sfânt, ai luminat sufletele credincioşilor cu învăţăturile tale, părinte Sava. Iar pe cei ce cu credinţă aleargă la ajutorul tău cu blândeţe îi povăţuieşti la lumina cea neîncetată, îndemnându-i a cânta cu tine cântare îngerească: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Întocmai cu a îngerilor, aşa a fost viaţa ta, de Dumnezeu înţelepţite, şi la înălţime ridicându-te, cu Stăpânul Hristos a vorbi te-ai învrednicit. Iar noi, minunându-ne de aceste daruri ale vieţii tale, cu umilinţă îţi cântăm:
Bucură-te, minte luminată cu strălucirile razelor celor de sus;
Bucură-te, că pentru nevoinţele tale plată cerească ai luat;
Bucură-te, că prin tine am învăţat să umblăm pe calea cea dreaptă;
Bucură-te, biruitorule al vrăjmaşilor celor văzuţi şi nevăzuţi;
Bucură-te, ajutătorule cel gata al celor ce te cheamă în ajutor;

Bucură-te, cel ce eşti cu îngerii împreună vorbitor;
Bucură-te, împreună petrecătorule cu drepţii şi cuvioşii în cămările cele de sus;
Bucură-te, că nu te-ai lăsat biruit de gândurile cele deşarte care te îndemnau să te întorci în lume;
Bucură-te, că prin înfrânare şi osteneli ai biruit toate patimile trupului;
Bucură-te, că te-ai gătit pe tine vas ales şi plăcut lui Dumnezeu;
Bucură-te, că până la sfârşit ai urmat Mântuitorului Hristos;
Bucură-te, că, pentru toate cele ce ai răbdat, răsplătire de daruri bogate ai luat;
Bucură-te, cuvioase părinte Sava, cel de Dumnezeu sfinţit!

Condacul al 7-lea

Pustietatea în care ai lucrat până la moarte ca pe o cetate o ai făcut, statornicind în tot cuprinsul ei obiceiuri iubitoare de înţelepciune, ca unul care ai strălucit între toţi părinţii pustniceşti, Sava de Dumnezeu înţelepţite. În acest loc sfinţit şi minunat, pururea te rugai şi cântai Ziditorului a toate: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Toate cele pământeşti lăsându-le, deşi cu trupul erai în lume, cu duhul însă îngerilor te asemănai, pentru că patimile trupului omorându-le, Treimii te-ai făcut slujitor, prea fericite. Pentru toate acestea îţi aducem şi noi aceste smerite cântări de laude:
Bucură-te, cuvioase, că pe pământ viaţă îngerească ai petrecut;
Bucură-te, că toate bolile oamenilor le-ai vindecat cu puterea rugăciunii;
Bucură-te, că putere ai luat de la Dumnezeu ca să izgoneşti duhurile cele necurate;
Bucură-te, că te-ai arătat ca un pom cu frumoase roade duhovniceşti;
Bucură-te, că ai râvnit şi ai urmat vieţii marelui Eftimie;
Bucură-te, că în preajma ta multe cete de monahi ai adunat;
Bucură-te, că toţi aceşti monahi ca pe un adevărat părinte duhovnicesc te-au ascultat şi te-au urmat;
Bucură-te, că în toată lumea s-a răspândit vestea isprăvilor tale;
Bucură-te, că toate taberele demonilor ai pierdut;
Bucură-te, că şi împăraţii te-au venerat şi te-au ascultat ca pe un adevărat om a lui Dumnezeu;
Bucură-te, că învăţăturile tale cu drag le primim şi noi;
Bucură-te, că în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale;
Bucură-te, cuvioase părinte Sava, cel de Dumnezeu sfinţit!

Condacul al 8-lea

Cu raza Duhului Sfânt se luminează toţi cei ce cu dragoste întru cântări te laudă pe tine, cuvioase părinte Sava, cel ce eşti slava şi lauda monahilor, împodobitor pustiei şi de feciorie păzitor; şi cântăm împreună cu tine lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Tot dorul spre Dumnezeu tinzându-ţi din tinereţe cu toată dragostea ta, numai spre Dânsul avându-l, zburdările trupului şi asupririle patimilor prin aspră înfrânare le-ai potolit, pentru care şi noi te cinstim, cântându-ţi aceste laude:
Bucură-te, că pe şarpele care tăinuia în iad tu l-ai biruit;
Bucură-te, că ai trecut cu mare uşurinţă peste toate cursele lui;
Bucură-te, că din cuptorul cu foc ai ieşit nevătămat, ca şi cei trei tineri din legea veche;
Bucură-te, că Dumnezeu te-a păzit pe tine ca pe un vas ales al Său;
Bucură-te, ispravnic al dreptăţii;
Bucură-te, cel ce din voinţa ta te-ai înstrăinat de patrie, petrecând în pustie;
Bucură-te, că, în pustie petrecând, biruinţă ai ridicat asupra celor împotrivă luptători;
Bucură-te, că ai fost întărit cu dumnezeiască putere;
Bucură-te, că eşti lăudat de toţi binecredincioşii creştini;
Bucură-te, că ai umblat numai pe urmele marilor cuvioşi;
Bucură-te, că întocmai ca un finic ai înflorit în pustie;
Bucură-te, că ai fost împodobit cu lumina darului dumnezeiesc;
Bucură-te, cuvioase părinte Sava, cel de Dumnezeu sfinţit!

Condacul al 9-lea

Gândul tinzându-ţi neabătut către cel dorit de tine, de la Dânsul ai luat dar de prisosit de a face minuni, părinte, şi pe cei ce veneau la tine cu credinţă, milostivindu-te, îi vindecai şi îi îndemnai pe toţi să cânte: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Mintea întărindu-ţi, fericite, toate feluritele meşteşuguri ale vrăjmaşului ai biruit, şi având suflet prea blând şi voinţa puternică, încurajaţi de blândeţea ta, te rugăm să primeşti şi de la noi aceste laude:
Bucură-te, omule al lui Dumnezeu şi prea blândule povăţuitor şi grabnic ajutător;
Bucură-te, că ai strălucit numai cu fapte bune;
Bucură-te, că marele Eftimie cu bucurie te-a primit şi a proorocit despre a ta strălucită viaţă;
Bucură-te, că sufletul tău ţi-ai curăţit de orice păcat şi întinăciune;
Bucură-te, că ai fost împodobit cu multe şi mari daruri dumnezeieşti;

Bucură-te, că numai prin atingerea mâinilor tale cei neputincioşi şi suferinzi primeau vindecare;
Bucură-te, că pe vrăjmaşul ce se sălbăticea asupra ta prin rugăciuni l-ai biruit;
Bucură-te, cel ce ai fost ocrotit în mod nevăzut cu dumnezeiescul dar de sus;
Bucură-te, că te-ai învrednicit a trece din mărire în mărire, din putere în putere;
Bucură-te, că în pustie multe cetăţi de suflet folositoare ai zidit lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce din pământ secetos izvoare de apă ai scos;
Bucură-te, că şi ploi din cer peste ţarinile cele lipsite de apă, cu rugăciunile tale, ai coborât;
Bucură-te, cuvioase părinte Sava, cel de Dumnezeu sfinţit!

Condacul al 10-lea

Vas de Dumnezeu insuflat al înţelegerii Duhului Sfânt te-ai făcut, plăcutule al lui Dumnezeu, sarcina greutăţilor trupeşti lepădând, viaţa ţi-ai împodobit cu înfrânarea de bucate, cu rugăciunea, cu răbdarea şi cu smerenia. Saţiu şi mângâiere aflai în laudele cele către Domnul, căruia neîncetat glăsuiai cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Propovăduitor al dumnezeieştilor dogme te-ai arătat, pentru care ai şi fost hirotonit. În adunările Sfinţilor părinţi împreună vorbitor ai fost, pe împăraţi înţelepţind şi pe toţi îmbogăţind cu învăţăturile tale. De aceea te rugăm, ajută-ne şi nouă ca, pentru nevoinţele şi darurile cu care te-a învrednicit Dumnezeu, să-ţi putem aduce aceste laude:
Bucură-te, că de Dumnezeu ai fost îmbogăţit cu mari daruri şi cu puterea de a face minuni;
Bucură-te, că ai covârşit pe toţi în săvârşirea faptelor bune;
Bucură-te, că cinste asemenea îngerilor ţi-a dat ţie Hristos;
Bucură-te, că te-ai arătat plin de rodul înţelepciunii;
Bucură-te, că întru nimic le-ai socotit pe cele vremelnice ale lumii acesteia;
Bucură-te, că cele trecătoare cu cele veşnice le-ai schimbat;
Bucură-te, că cetele sfinţilor ajutor sufletului tău au dat;
Bucură-te, că şi astăzi Lavra ta cea mare, cu bucurie şi cu mulţumire, te cinsteşte pe tine;
Bucură-te, că, de asemenea, şi turma ta, cu osârdie şi cu recunoştinţă, te prea măreşte şi te laudă;
Bucură-te, că în locul cel de odihnă şi de fericire sufletul cel curat se veseleşte şi se bucură;
Bucură-te, că împreună cu toţi sfinţii mărire şi laudă cânţi acum lui Dumnezeu;
Bucură-te, că împreună cu îngerii dănţuieşti acum în ceruri;
Bucură-te, cuvioase părinte Sava, cel de Dumnezeu sfinţit!

Condacul al 11-lea

Toate minunile tale sunt mai presus de minte, căci fiarele ai îmblânzit, valurile patimilor ai potolit şi cele ce vor să fie mai înainte le spui, cu proorocescul dar. Duhurile cele necurate cu rugăciunile tale şi cu privegherile cele îndelungate le izgoneşti, pentru care şi noi cântăm împreună cu tine lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Cu multă însufleţire săvârşim pomenirea ta, prea lăudate, căci în fapta bună cea de bucurie dătătoare te-ai îmbrăcat cu adevărat şi în haina mântuirii şi veseliei cea curată şi luminată te-ai împodobit. Pentru care şi de la noi auzi acestea:
Bucură-te, zid prea tare al creştinilor;
Bucură-te, că prin rugăciunile tale ne mântuim de orice rău;
Bucură-te, că pe tine pururea te avem sprijinitor şi ajutător;
Bucură-te, părinte cuvioase, care eşti plin de Duh şi putere duhovnicească;
Bucură-te, izgonitorule al ispitelor şi al tuturor patimilor celor de suflet pierzătoare;
Bucură-te, că din năravurile cele rele pe toţi care se roagă ţie îi izbăveşti;
Bucură-te, că şi pe cei căzuţi în noianul păcatelor şi al deznădăjduirii îi mântuieşti cu rugăciunile tale;
Bucură-te, tare sprijinitor şi grabnic ajutător al tuturor celor căzuţi în necazuri;
Bucură-te, rugătorule fierbinte către Dumnezeu, către tot sufletul necăjit şi întristat;
Bucură-te, că prin rugăciunile tale toţi ne mântuim de muncile veşnice;
Bucură-te, că până la sfârşitul vieţii ai slujit Ziditorului a toate;
Bucură-te, că pururea vezi pe Preasfânta Fecioară;
Bucură-te, cuvioase părinte Sava, cel de Dumnezeu sfinţit!

Condacul al 12-lea

În legea lui Dumnezeu deprinzându-ţi simţurile, părinte Sava, cu viaţa te-ai asemănat întocmai cu cei fără de trupuri, îndemnând şi îndrumând ca asemenea să petreacă şi toţi cuvioşii şi ucenicii care-ţi cereau duhovniceştile tale sfaturi şi învăţături, neîncetat lăudând şi cântând împreună cu ei lui Dumnezeu cântări: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Sava, mai mare între părinţi şi podoaba cuvioşilor, cetăţeanul pustiei şi săditorul curăţiei, cum vom lăuda viaţa ta, cuvioase? Ne rugăm însă, cu multă umilinţă, să ne ajuţi şi nouă, ca să-ţi aducem aceste puţine şi smerite laude:
Bucură-te, prea cuvioase, lauda cea mare a lumii;
Bucură-te, prea cinstita podoabă a monahilor;
Bucură-te, odrasla pustiei, cea prea frumoasă;
Bucură-te, dumnezeiasca desfătare a sfinţilor;

Bucură-te, că acum te veseleşti în grădina Raiului;
Bucură-te, că cele rele de pe pământ cu rugăciunile tale le îndreptezi;
Bucură-te, îndreptătorul şi călăuza cea bună a monahilor;
Bucură-te, izvorul minunilor, cel de Dumnezeu binecuvântat;
Bucură-te, că prin tine tot Răsăritul s-a împodobit şi şi-a îmbogăţit viaţa duhovnicească;
Bucură-te, că şi cele dinspre apus strălucesc prin tine aceleaşi podoabe şi lumini;
Bucură-te, mângâierea şi ajutorul nostru al tuturor;
Bucură-te, că toţi cei care cer cu credinţă sprijinul şi ajutorul tău nu pleacă niciodată ruşinaţi;
Bucură-te, cuvioase părinte Sava, cel de Dumnezeu sfinţit!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, prea cuvioase părinte Sava, cel ce eşti de Dumnezeu sfinţit, primeşte aceste umile cântări de laudă, pe care ţi le aducem din inimi curate, şi cu fierbinţeală te rugăm să mijloceşti către Dumnezeu să ne izbăvească din toate necazurile pe noi, care strigăm ţie: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1
Întreagă viaţa ta din pruncie o ai închinat lui Hristos Dumnezeu, Sava prea cuvioase, de care fiind întărit, toate patimile trupului le-ai făcut roabe gândului celui cu totul smerit, silindu-te a supune pe cel mai rău celui mai bun. Pentru aceasta te rugăm: ajută-ne şi nouă, nevrednicilor, să-ţi aducem aceste laude:
Bucură-te, de Dumnezeu înţelepţite părinte;
Bucură-te, că ai luminat toată lumea cu strălucirile minunilor şi faptelor tale;
Bucură-te, că toată lucrarea minunilor de la Duhul Sfânt ai luat;
Bucură-te, că încă din scutece te-ai arătat vas sfinţit;
Bucură-te, că pururea îndemni pe oameni să urască dulceţile cele de suflet pierzătoare;
Bucură-te, luminătorul gândurilor noastre, pe care le îndreptezi numai spre fapte bune;
Bucură-te, că în mâinile tale pururi ai purtat crucea Domnului;
Bucură-te, că toate înşelăciunile şi meşteşugirile viclenilor diavoli, cu puterea Crucii, le-ai biruit;
Bucură-te, că, după ce ai adormit, lumina cea neapusă pe tine te-a primit;
Bucură-te, că acum în ceruri cu dumnezeiasca lumină eşti strălucit;
Bucură-te, organ curat al Duhului Sfânt;
Bucură-te, cuvioase părinte Sava, cel de Dumnezeu sfinţit!

Condacul 1

Cel ce din pruncie te-ai adus lui Dumnezeu jertfă fără prihană prin faptă bună, părinte fericite, săditor şi întăritor creştinătăţii ai fost, podoaba cuvioşilor şi cetăţean pustiei, după vrednicie lăudat, mijloceşte cu rugăciunile tale către milostivul Dumnezeu să fim izbăviţi de toate nevoile, pentru care şi noi cu credinţă strigăm către tine: ***Bucură-te, cuvioase părinte Sava, cel de Dumnezeu sfinţit!***

Şi se face otpustul.

Sursa:
https://doxologia.ro/ceaslov/acatiste/acatistul-sfantului-cuvios-sava-cel-sfintit

Acatistul Sfântului cuvios Sava cel sfinţit (439-532)

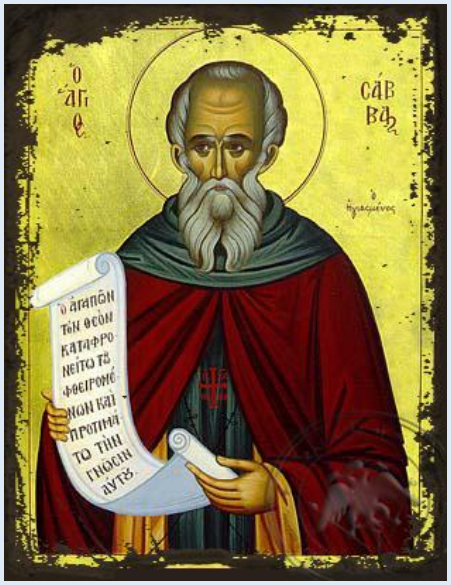

Prăznuit la 5 decembrie

Tropar (glasul al 8-lea): Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinele cele din adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Sfinte prea cuvioase Sava, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Condacul 1

Floare a pustiei, care cu frumuseţea faptelor bune ai îmblânzit lumea, cu nevoinţele de tot felul şi cu rugăciunea ai biruit iadul şi cu minunile tale ne tămăduieşti sufletele, călăuzindu-le la limanul Sfintei Treimi, primeşte şi de la noi cele cuvenite cinstirii tale, ajutându-ne să-ţi cântăm: ***Bucură-te, Sfinte cuvioase Sava, între Sfinţii mari părinţi cinstit!***

Icosul 1

Ca ploaia în prăpădul secetei, ca lumina în mijlocul beznei, ca untdelemnul sfinţit pe răni, bogăţia învăţăturilor lui Hristos în sărăcia sufletelor celor rătăciţi, aşa aţi fost voi, Sfinţilor părinţi, vârfuri şi adâncimi în acelaşi timp, grâu însutit rodit.
Bucură-te, ţarină ce ai oglindit chipul lui Hristos;
Bucură-te, ţarină în care Mântuitorul a sădit din belşug;
Bucură-te, ţarină ce nu ai primit ploaia bogăţiilor trecătoare;
Bucură-te, ţarină nepieritoare;
Bucură-te, ţarină, chip al duhovniciei;

Bucură-te, ţarină - hotar, chip de taină;
Bucură-te, ţarină ce s-a făcut vas şi altar Domnului;
Bucură-te, cruce pe înălţimile Sionului;
Bucură-te, ţarină ce nu mai eşti pământ;
Bucură-te, ţarină ce rodeşti cuvântul care singur se seamănă;
Bucură-te, cuvânt al lui Hristos din numirea fără de moarte;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Sava, între Sfinţii mari părinţi cinstit!

Condacul al 2-lea

Răsadniţă de sfinţi părinţi şi mucenici, Cezareea Capadociei te-a dat şi pe tine lumii, cu voia şi dragostea lui Dumnezeu, cel ce a avut milă şi te-a dăruit nouă împreună cu Soborul cel nepieritor al nemuritorilor urmaşi ai lui Hristos, toţi cântând desăvârşit: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Mila lui Dumnezeu şi înţelepciunea ni te-au dăruit, căci aşa îi chemau pe părinţii tăi, îndreptătorule al greşelilor noastre, tămăduitorule, purtătorule de Dumnezeu, cel „convertit" de la cele pieritoare la cele veşnice, Sfinte Sava.
Bucură-te, nevoinţă odihnitoare;
Bucură-te, rodul milei lui Dumnezeu (Ioan) şi al înţelepciunii (Sofia);
Bucură-te, prunc mai înţelept decât bătrânii;
Bucură-te, că ai ştiut alege drumul anevoios al mântuirii;
Bucură-te, că ai fugit de strălucirea înşelătoare a lumii;
Bucură-te, că ai respins cu bărbăţie primele atacuri ale înşelătorului;
Bucură-te, că singurătatea Îngerilor ai urmat;
Bucură-te, că puţinătatea hranei pustniceşti ţi-ai ales ca îndestulare;
Bucură-te, că în locul libertăţii pierzătoare jugul monasticesc ai luat;
Bucură-te, rânduială a lacrimii ce fericeşte înduhovnicind;
Bucură-te, cel ce ai fost ales pentru că ai ştiut alege;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Sava, între Sfinţii mari părinţi cinstit!

Condacul al 3-lea

Fericirea trăirii cu Hristos cere curăţirea de patimi, de pofte şi chiar de tine însuţi, căci mângâierea vine prin pocăinţă şi semănătura se face anevoie, iar plata aici nu este decât ocara şi prigoana pentru dulcea cântare: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Ascultarea şi răbdarea ţi-au adus dragostea lui Dumnezeu şi ura vrăjmaşului care necontenit te dorea chinuit, îndemnând la prigoană pe cei munciți de păcat.
Bucură-te, inimă cu agneţ aşezată pe Altarul lumii;

Bucură-te, ostaş neînfrânt de ispita trufiei;
Bucură-te, împărat al Dragostei creştine ortodoxe;
Bucură-te, căutător al păcii şi seninătăţii duhovniceşti;
Bucură-te, că hulit în lavra de tine întemeiată ai ales pustia, fără tulburare;
Bucură-te, că blândeţea şi smerenia ta erau roditoare de noi lavre;
Bucură-te, iubitorule al clevetitorilor şi al duşmanilor tăi;
Bucură-te, că cei buni şi cei răi din mânăstirea ta se bucurau deopotrivă de soarele dreptăţii tale;
Bucură-te, că răzbunarea n-ai cunoscut;
Bucură-te, neagonisitorule ce ai înmulţit minunat cele ale monahilor;
Bucură-te, cel răsplătit de Domnul Iisus, ce trimite pe Mângâietorul;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Sava, între Sfinţii mari părinţi cinstit!

Condacul al 4-lea

Ce a fost viaţa ta în această menire a lumii decât renunţări, nedreptăţi, dosădiri de tot felul din partea vrăjmaşului şi a lumii, dar şi răsplătiri de la Domnul, iertarea tuturor, fericirea din posturi şi rugăciunea, toate adunate în cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Mult te-a iubit Dumnezeu, pentru că mult L-ai iubit şi urmat în porunci, în smerenie, în răbdare şi cu dragostea Jertfei Lui toate le săvârşeai, pentru care şi noi îţi strigăm:
Bucură-te, cel de trei ori alungat din mânăstirea întemeiată de tine;
Bucură-te, asemănarea regelui David în răbdare;
Bucură-te, iertătorule şi îngrijitorule al celor ce-ţi doreau pieirea;
Bucură-te, că ereziile le-ai îndepărtat;
Bucură-te, vindecătorule al celor înşelaţi;
Bucură-te, că şi pe păgâni i-ai îmblânzit;
Bucură-te, chip de Rai;
Bucură-te, cel ce ai îmblânzit şi sălbăticia fiarelor;
Bucură-te, că lumea te-a urât;
Bucură-te, că Sfinţilor ai urmat;
Bucură-te, blândeţe pilduitoare;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Sava, între Sfinţii mari părinţi cinstit!

Condacul al 5-lea

Ai trăit de cuvântul lui Dumnezeu hrănit, mai mult decât din cele ale pământului şi odihna aici ţi-ai aflat-o, în pustia ce îţi primea rugăciunile şi cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Nici părinţii după trup, nici averea, nici slava şi recunoştinţa acestei lumi, nici împăraţii, nici strălucirea arhierească nu au umbrit dorinţa de a fi neîncetat cu Dumnezeu în mijlocul fiilor Lui din obştile credincioşilor sau în singurătatea rugăciunii din pustie.
Bucură-te, dulceaţă a rugăciunii dată tuturor credincioşilor;
Bucură-te, nevoitorule ce ne aduci odihna ziditoare;
Bucură-te, alegerea cea cu folos duhovnicesc;
Bucură-te, fereastră şi scară spre Cer;
Bucură-te, zor peste toate neputinţele şi hotarele;
Bucură-te, că şi din faţa împăratului te-ai retras deodată pentru a te ruga adevăratului Stăpân;
Bucură-te, că în deşertul lipsit de viaţă semănai viaţă;
Bucură-te, glas despătimit ce ridica până la Cer coruri;
Bucură-te, că singurătatea o căutai doar pentru a înmulţi rugătorii;
Bucură-te, taină a creaţiei lui Dumnezeu, cel întreit tainic;
Bucură-te, corabie a Ortodoxiei ce ai plutit pe oceanul deşertului palestinian;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Sava, între Sfinţii mari părinţi cinstit!

Condacul al 6-lea

Nimic nu este mai folositor decât a vieţui fraţii întru Hristos Iisus împreună şi a-L slăvi pe Cel ce ne poartă de grijă tuturor celor ce-I cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Puţini ani aveai când ai înţeles pentru prima oară ce este de folos omului pe acest pământ, în care te-ai sălăşluit doar pentru a birui potrivnicul, împlinind ascultarea Domnului, a Bisericii Lui şi a tuturor celor ce-L slujesc în adevăr.
Bucură-te, că Mânăstirea ai căutat;
Bucură-te, că rugăciunea iubeai;
Bucură-te, că sub ascultare trăiai ca într-un palat apărat;
Bucură-te, că doar cu binecuvântare lucrai;
Bucură-te, că astfel singurătatea rugăciunii rodea;
Bucură-te, că ai înmulţit mânăstirile din pământul Palestinei;
360
Bucură-te, că pustiul l-ai făcut strană Domnului Iisus;
Bucură-te, rânduitorule al rânduielii călugăreşti;
Bucură-te, îndreptătorule al celor căzuţi;
Bucură-te, hrănitorule cu pâinea înţelepciunii şi a ascultării al celor răzvrătiţi;
Bucură-te, bucuria călugărilor, a credincioşilor şi chiar a păgânilor;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Sava, între Sfinţii mari părinţi cinstit!

Condacul al 7-lea

Ce minte şi ce gură va putea înşira toate minunile pe care le-ai făcut cu milă şi puterea Atotţiitorului, cu pogorârea Sfântului Duh la chemările tale cele din rugăciuni şi la cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Calea care le întrece pe toate ai urmat-o şi tu din copilărie, mai întâi căutând Împărăţia lui Dumnezeu cel Întreit Sfânt şi apoi slujirea tuturor celor din jurul tău şi a celor în nevoinţe.

Bucură-te, salt peste hăul egoismului şi al minciunii sufleteşti;
Bucură-te, că în foc ai intrat pentru aproapele tău;
Bucură-te, că şi pe păgâni i-ai salvat de la moarte, hrănindu-i;
Bucură-te, că pentru dragostea şi smerenia ta şi ei te-au hrănit pe tine;
Bucură-te, că setea le-ai potolit-o celor lipsiţi de apă, în pustie;
Bucură-te, că uscăciunea de veacuri, la rugăciunea ta, a izvorât pârâu până astăzi;
Bucură-te, că ai izgonit demonii din mai multe locuri;
Bucură-te, că acolo lăcaşuri de închinăciune ai odrăslit;
Bucură-te, că şi pe lei i-ai îmblânzit;
Bucură-te, că leul cel cumplit al ereziilor l-ai izgonit şi înfrânt;
Bucură-te, copac al Ortodoxiei cu totul sfinţit;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Sava, între Sfinţii mari părinţi cinstit!

Condacul al 8-lea

Pe Cruce fiind aşezat de bunăvoie, cruce şi lumină te-ai făcut tuturor din lumină Hristos, cu care te-ai îmbrăcat de la Sfântul Botez: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Minunată ţi-a fost viaţa pe care Domnul ţi-a dăruit-o şi pe care tu ai vegheat-o ca întunericul să nu o cuprindă, tristeţea să nu o secătuiască, deznădejdea să nu o spurce.

Bucură-te, făclie nestinsă de nici o ispită;
Bucură-te, apă vie din care veşnic ne adăpăm noi, cei însetaţi de Hristos;
Bucură-te, pământ în care Domnul a sădit cuvânt şi au răsărit învăţăturile-I;
Bucură-te, semănătorule împreună cu Sfântul Eftimie cel mare;
Bucură-te, culegătorule cu Sfântul Gherasim de la Iordan şi cuviosul Ioan Hozevitul;
Bucură-te, vânt al Ortodoxiei, ce ai risipit din Ierusalim duhorile ereziilor;
Bucură-te, crin al ţarinei din care Însuşi Mântuitorul şi-a alcătuit buchet dumnezeiesc pentru Cina cea de taină;
Bucură-te, împreună vieţuitorule cu Sfinţii pe Pământ;

Bucură-te, împreună cinstitule cu toţi Sfinţii în Cer;
Bucură-te, primitorul lucrării Sfântului Duh;
Bucură-te, împreună - trăitorule cu Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Sava, între Sfinţii mari părinţi cinstit!

Condacul al 9-lea

Lupta cea mare nu ai dus-o cu oamenii, care lesne sunt înşelaţi, ci cu cel care s-a prăbuşit din cer înainte de începutul ştiut de cei care necontenit Îl slăvesc pe Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Iubitor de linişte, de rugăciune, de post, căutător şi următor al păcii dumnezeieşti şi ocrotitor al tuturor celor răniţi sau înspăimântaţi pentru păstrarea credinţei celei adevărate, te-ai ostenit alergând şi la bătrâneţe să-i luminezi pe cei rătăciţi.
Bucură-te, că ai iubit ascultarea mai mult decât liniştea ta;
Bucură-te, cel gata de jertfă pentru aproapele;
Bucură-te, că pe eretici nu te-ai înfricoşat a-i înfrunta;
Bucură-te, că de Domnul te-ai temut mai mult decât de oameni;
Bucură-te, că erezia urai;
Bucură-te, că pe eretici, cu post, lacrimi şi rugăciuni îi întorceai în turma Mântuitorului;
Bucură-te, că pe nici unul nu-l lăsai în gheara satanei;
Bucură-te, că pentru fiecare om te luptai cu cel blestemat;
Bucură-te, cel de toţi căutat;
Bucură-te, că şi pe cei puternici ai zilei fără frică îi povăţuiai;
Bucură-te, zid de nebiruit al Ortodoxiei;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Sava, între Sfinţii mari părinţi cinstit!

Condacul al 10-lea

„Veniţi de luaţi lumină!” - aşa chemai şi tu, necontenit, pe toţi, alungând chiar din locurile pustii pe vrăjmaşii Luminii, biruitoare făcând, cu puterea lui Dumnezeu, cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

„Pe cine îl iubeşte Domnul, îl ceartă, şi biciuieşte pe tot fiul pe care îl primeşte”, dar folosul răbdării este împărtăşirea de sfinţenia Lui.
Bucură-te, nedreptăţitule, chiar de fiii tăi duhovniceşti;
Bucură-te, că de trei ori, în numele Sfintei Treimi, ai părăsit lavra ta;
Bucură-te, că te alungau cei pe care i-ai adunat din groapa fărădelegilor;
Bucură-te, că pe nici unul nu l-ai urât;

Bucură-te, că vrăjmaşul în groapă cu foc şi pucioasă te-a prăvălit;
Bucură-te, cel însemnat, pentru a fi recunoscut de Îngeri;
Bucură-te, cel ce ai primit orice rău cu blândeţe şi smerenie;
Bucură-te, că doar erezia o loveai necruţător cu sabia Duhului Sfânt;
Bucură-te, ajutătorule al Patriarhiei Ierusalimului;
Bucură-te, că răbdarea şi supunerea te-au făcut purtător de Dumnezeu;
Bucură-te, că patriarhul Petru ţi-a îngrijit ultimele zile pământeşti;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Sava, între Sfinţii mari părinţi cinstit!

Condacul al 11-lea

La masa Cinei de Taină de Însuşi Mirele Hristos ai fost invitat, cohortă dumnezeiască însoţindu-te la plecarea ta din această lume, în care ai cântat neîntrecut, împreună cu toţi cei călăuziţi de tine la mântuire: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Cel ce ai ales singurătatea cu Hristos, snop bogat de drept credincioşi ai rodit în deşertul păgânătăţii, iar acum străluceşti ca un diamant în coroana de Sfinţi a Preasfintei Treimi şi în podoaba prea minunată a Crucii.
Bucură-te, unule care n-ai părăsit pe nimeni;
Bucură-te, cel însoţit de gândul la Dumnezeu necontenit;
Bucură-te, neodihnitule care ai aflat odihna cea veşnică;
Bucură-te, stâncă de neclintit a dogmelor creştin-ortodoxe;
Bucură-te, că tuturor te-ai făcut toate pentru a-i izbăvi, după poruncă;
Bucură-te, cel ce pogorăminte nu ai făcut, dar la toţi te-ai pogorât;
Bucură-te, dar dat nouă, înălţat la ceruri de dragostea ta pentru Hristos;
Bucură-te, cel ce ai prigonit doar păcatul;
Bucură-te, ambasador al Cerului pe Pământ;
Bucură-te, slujitorule al crucii, cu crucea, pe cruce;
Bucură-te, ploaie cerească în deşertul sufletelor noastre;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Sava, între Sfinţii mari părinţi cinstit!

Condacul al 12-lea

Biruit-ai cele fireşti şi te-ai îmbrăcat cu adevărat în Hristos, înger pe pământ răsărind: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Pescar în deşert cine a mai văzut şi totuşi năvodul tău plin este de cei doriţi de Stăpânul Pescar, ostaşi fără arme, biruitori ai celui înarmat de ură.
Bucură-te, că feciorelnic ai odrăslit cuvioşi;
Bucură-te, taină şi împlinire a celor drept-credincioşi;

Bucură-te, al fericitului Antim, părinte duhovnicesc;
Bucură-te, că pe furiosul Afrodisie, cu darul lui Hristos, l-ai întors îngeresc;
Bucură-te, tămăduitorule al lui Gherontie;
Bucură-te, că oţetul în vin l-ai mutat;
Bucură-te, că şi după mutarea ta la cele veşnice rugăciunile ni le-ai ascultat;
Bucură-te, că dreptatea şi Biserica Ortodoxă o ai apărat;
Bucură-te, grabnic ajutătorule al tuturor celor ce se roagă ţie;
Bucură-te, mlădiţă minunată din dumnezeiasca vie;
Bucură-te, strugure minunat din a cărui rugăciune tot credinciosu-i hrănit;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Sava, între Sfinţii mari părinţi cinstit!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
Lungă ţi-a fost călătoria vieţii, mare lucrarea şi rodul nesfârşit este şi astăzi trupul tău nestricăcios şi făcător de minuni, pildă vie a Crucii neînvinse: ***Aliluia!***

Se citesc apoi din nou:

Icosul 1
Ca ploaia în prăpădul secetei, ca lumina în mijlocul beznei, ca untdelemnul sfinţit pe răni, bogăţia învăţăturilor lui Hristos în sărăcia sufletelor celor rătăciţi, aşa aţi fost voi, Sfinţilor părinţi, vârfuri şi adâncimi în acelaşi timp, grâu însutit rodit.
Bucură-te, ţarină ce ai oglindit chipul lui Hristos;
Bucură-te, ţarină în care Mântuitorul a sădit din belşug;
Bucură-te, ţarină ce nu ai primit ploaia bogăţiilor trecătoare;
Bucură-te, ţarină nepieritoare;
Bucură-te, ţarină, chip al duhovniciei;
Bucură-te, ţarină - hotar, chip de taină;
Bucură-te, ţarină ce s-a făcut vas şi altar Domnului;
Bucură-te, cruce pe înălţimile Sionului;
Bucură-te, ţarină ce nu mai eşti pământ;
Bucură-te, ţarină ce rodeşti cuvântul care singur se seamănă;
Bucură-te, cuvânt al lui Hristos din numirea fără de moarte;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Sava, între Sfinţii mari părinţi cinstit!

Condacul 1
Floare a pustiei, care cu frumuseţea faptelor bune ai îmblânzit lumea, cu nevoinţele de tot felul şi cu rugăciunea ai biruit iadul şi cu minunile tale ne tămăduieşti sufletele, călăuzindu-le la limanul Sfintei Treimi, primeşte şi de la noi cele cuvenite cinstirii tale, ajutându-ne să-ţi cântăm: ***Bucură-te, Sfinte cuvioase Sava, între Sfinţii mari părinţi cinstit!***

(Extras din cartea: Ieromonah Ghelasie Gheorghe - Imnografie II Acatistier ediţie îngrijită şi adăugită de Ierom. Ghelasie şi Ierom. Valerian - Editura Platytera, Colecţia Isihasm)

Imnografie

Troparul Sfântului cuvios Sava cel sfinţit: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele din adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Sfinte Sava părintele nostru, cuvioase! Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

Condacul Sfântului cuvios Sava cel sfinţit: Ca unul ce din pruncie te-ai adus lui Dumnezeu jertfă fără prihană, prin faptă bună, fericite părinte Sava, săditor al cucericiei te-ai arătat. Pentru aceasta ai fost podoaba cuvioşilor şi cetăţean vrednic de laudă al pustiului. Drept aceea strigăm către tine: bucură-te, părinte de trei ori fericite!

Sinaxar - Sfântul cuvios Sava cel sfinţit - 5 decembrie:
https://www.trinitas.tv/sfantul-cuvios-sava-cel-sfintit-5-decembrie/

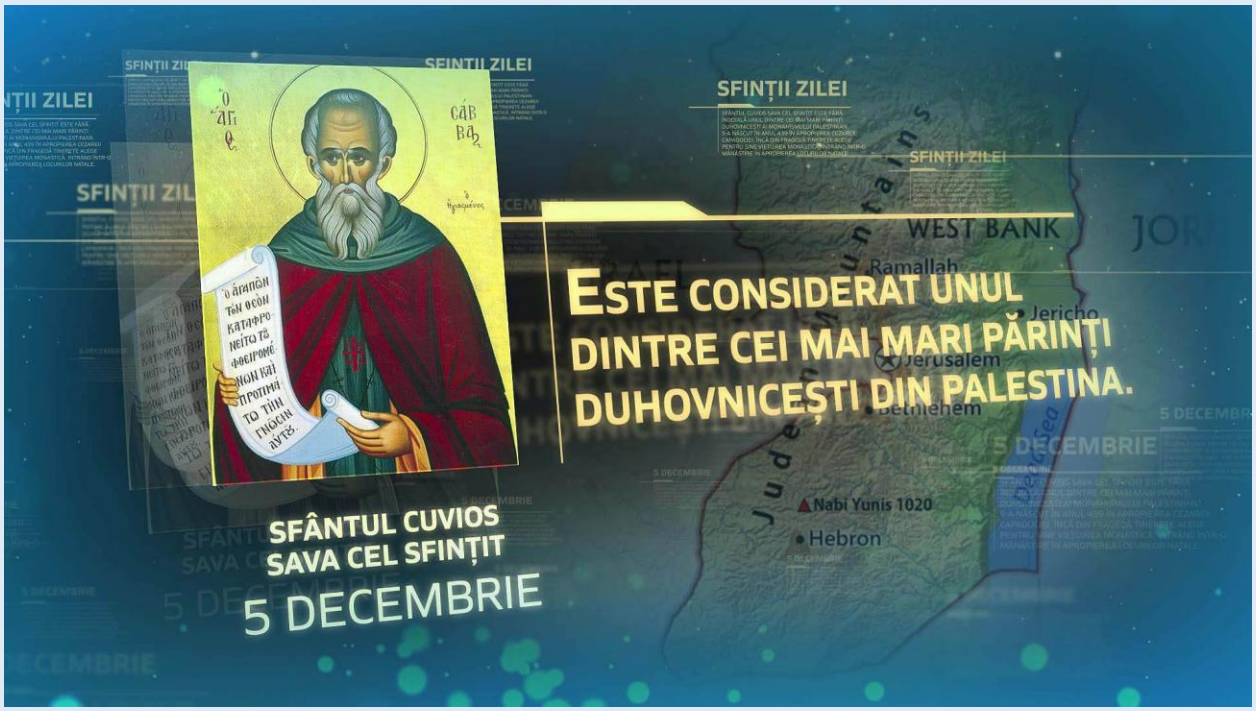
SFINȚII ZILEI
SFÂNTUL CUVIOS
SAVA CEL SFINȚIT
5 DECEMBRIE
ESTE CONSIDERAT UNUL
DINTRE CEI MAI MARI PĂRINȚI
DUHOVNICEȘTI DIN PALESTINA.
WEST BANK
Ramallah
Jericho
Jerusalem
Bethlehem
Nabi Yunis 1020
Hebron
5 DECEMBRIE

Vieţile Sfinţilor - Nevoinţele şi viaţa cuviosului părintelui nostru Sava cel sfinţit

Pe când Teodosie cel tânăr ţinea sceptrul împărăţiei greceşti şi avea douăzeci şi şapte de ani în împărăţie, s-a născut cuviosul părintele nostru Sava în părţile Capadociei şi în mitropolia Cezareei, într-un sat ce se numea Mutalasc. Acesta la început era neînsemnat, iar mai pe urmă, prin Sava, care s-a născut într-însul, s-a arătat mai slăvit decât Armatem, care a odrăslit pe dumnezeiescul prooroc Samuil.

Părinţii fericitului Sava se chemau Ioan şi Sofia şi erau de bun neam şi bine-credincioşi; iar când era pruncul de cinci ani, s-au dus părinţii lui în Alexandria, la slujba împărătească, pentru că Ioan era ostaş.

Prin pronia lui Dumnezeu, Sava a rămas cu averea părinţilor la Eremia, fratele mamei sale. Şi întrucât Eremia avea o femeie cu năravrău şi sfadnică, supărându-se copilul, s-a dus la Grigorie, fratele tatălui său, care vieţuia într-alt sat, ce se numea Scanda, pentru care pricină s-a ridicat vrajbă între unchii lui. Părinţii lui zăbovind multă vreme în Alexandria, Eremia şi cu Grigorie se certau între dânşii, căci fiecare dintr-înşii voia să-l aibă la el, nu atât pentru că îl iubeau pe copil, pe

cât că să fie părtaş avuţiei tatălui său. Iar fericitul copil, având înţelegere de bătrân şi văzând gâlceava şi sfada unchilor lui, s-a lepădat de toată averea părinţilor şi mergând în mănăstirea lui Flavian, ce era departe de satul Mutalasc ca de douăzeci de stadii, a luat chipul îngeresc, fiind atunci abia de opt ani. Vieţuind acolo, a învăţat repede psaltirea şi celelalte Sfinte scripturi şi sporea în fapte bune, luând aminte la rânduiala monahicească.

Nu după multă vreme împăcându-se între dânşii, unchii fericitului Sava au venit la dânsul în mănăstire şi au început a-l răzvrăti, sfătuindu-l să iasă din acea sfântă ogradă şi să-şi ia femeie cu care să vieţuiască în averea părintească.

El, voind mai bine a fi lepădat în casa lui Dumnezeu decât a vieţui în locaşurile păcătoşilor şi iubind mai mult viaţa monahicească decât cea mirenească, nu ascultă de unchii săi şi sfatul lor cel înşelător îl lepădă, zicând: ***"Eu fug ca de un balaur de acei care îmi poruncesc a mă lepăda de calea lui Dumnezeu. Pentru că mă tem ca nu cumva, cu vorba lor cea rea, să-mi strice obiceiurile mele bune şi apoi să aduc asupra mea blestemul cu care blestema proorocul pe cei care se dedau la îndărătnicii, despre care zice: Blestemaţi sunt cei ce se abat de la poruncile Tale."***

Cu aceste cuvinte izgonind de la dânsul pe unchii săi, care nimic n-au folosit, el se sârguia în mai mari nevoinţe, cu ostenelile şi înfrânările chinuindu-şi trupul şi robindu-l pe el duhului.

Deci, fiind biruit şarpele acela, care prin avere şi însurătoare voia să-l scoată din sfântul lăcaş, ca din sălăşluirea Raiului - s-a apropiat alt ispititor, spre a ispiti pe sfânt, adică diavolul îmbuibării pântecelui.

Căci fericitul, lucrând odinioară în grădina mănăstirii, a văzut un măr foarte frumos într-un pom, şi fiind biruit de cuget, a rupt mărul acela, vrând a-l mânca mai înainte de vremea rânduită şi de obişnuita binecuvântare. Dar, aducându-şi aminte că în Rai cu astfel de rod şarpele a adus spre păcat pe cel dintâi om, s-a oprit de a-l mânca şi se osândea singur în sine zicând: ***Frumos şi bun era la mâncare rodul cel ce a omorât pe Adam.*** Şi, aruncând mărul la pământ, l-a călcat cu picioarele, călcând împreună cu dânsul şi gândul său, iar mai vârtos zdrobind capul şarpelui lăcomiei de pântece; apoi şi-a pus însuşi legământ să nu mai mănânce mere până la moartea sa. De atunci toată pofta şi-o biruia prin înfrânare, mâncând şi dormind puţin, pururea petrecând în osteneală; pentru că mâinile lui erau întinse ori spre rugăciune, ori la lucru. Măcar că era tânăr, dar îndată s-a făcut deopotrivă în fapte bune cu toţi părinţii cei bătrâni, care se aflau în acea mănăstire.

***

Odinioară s-a întâmplat unui frate, ce avea slujba pităriei, că şi-a udat hainele sale de ploaie şi era vreme de iarnă, când nu strălucea soarele. Deci, neavând unde să-şi usuce hainele, le-a băgat în cuptorul de copt pâine, deasupra lemnelor şi le-a uitat acolo. După puţin timp s-au adunat fraţii să coacă pâine şi au aprins lemnele în cuptor, neştiind că pitarul îşi pusese într-însul hainele sale să se usuce. Aprinzându-se lemnele foarte tare, şi-a adus aminte pitarul de hainele sale şi se întrista mult. Acolo era şi fericitul Sava, care, văzând întristarea fratelui, nu s-a temut şi făcându-şi semnul Sfintei Cruci, a intrat în văpaia cuptorului. O, minune! Precum altădată tinerii prin credinţă, nu s-au ars în cuptorul Babilonului, aşa şi copilul Sava, precum dragostea cea către frate, a ieşit din cuptor nevătămat, aducând în mâinile sale hainele fratelui nevătămate, asemenea şi ale sale rămânând nearse.

Această minune văzând-o fraţii, s-au înspăimântat şi zicea unul către altul: "Ce are să fie copilul acesta în anii viitori, dacă s-a învrednicit de la Dumnezeu cu un dar ca acesta, chiar din tinereţile lui".

A petrecut fericitul în acea mănăstire zece ani, mergând din putere în putere şi din slavă în slavă.

Apoi a vrut să se ducă la Ierusalim, să se închine Sfintelor Locuri, să cerceteze pe părinţii care erau acolo, prin pustietăţile cele de primprejur, să se folosească din vorbă cea împreună cu dânşii şi să-şi găsească acolo un loc spre sălăşluire pustnicească.

Deci, apropiindu-se de egumen, a cerut voie să-l elibereze pe el cu rugăciunea şi cu binecuvântare spre sfânta cetate. Iar egumenul n-a vrut să-l lase, zicând: "Nu este bine, tânăr fiind, să umbli aiurea, ci mai de folos îţi este să stai într-un loc".

Dar Dumnezeu care le rânduieşte pe toate spre folos, a poruncit egumenului în vis să nu oprească pe Sava. "Dă-i drumul, zice, să-Mi slujească Mie în pustie".

Atunci chemând egumenul pe fericitul, i-a dat binecuvântare, şi cu rugăciune l-a eliberat spre drumul său.

Iar el, povăţuit fiind de dreapta celui Preaînalt, a venit în Ierusalim în al optsprezecelea an al vârstei sale, la sfârşitul împărăţiei lui Marchian şi a patriarhului Iuvenalie.

Intrând în mănăstirea Sfântului Pasarion, în vreme de iarnă, l-a primit Elpidie arhimandritul şi l-a dat unui bătrân capadocian, la care iernând gândea la viaţă pustnicească, pe care de mult cu mare dorinţă o râvnea.

El, auzind de Eftimie cel mare, care strălucea cu faptele cele bune şi cu minunile în pustia aceea dinspre părţile de răsărit ale Ierusalimului, a voit a-l vedea.

Deci, cerând binecuvântare de la întâistătătorul, a plecat şi ajungând în lavra marelui Eftimie, a petrecut acolo câteva zile, aşteptând vremea în care i-ar fi fost cu putinţă a vedea pe cel dorit; căci cuviosul nu venea totdeauna în sobor, ci numai o dată pe săptămână, sau de două ori, şi la zile însemnate.

Venind sâmbăta, Sava a văzut pe cuviosul Eftimie ducându-se la biserică şi a căzut înaintea lui, rugându-se cu osârdie să-l primească şi pe el în lavra sa. Iar minunatul Eftimie, văzându-l aşa tânăr, l-a trimis în mănăstirea cea mai din vale, care era făcută pentru noii începători, adică la fericitul Teoctist, poruncindu-i să poarte grijă de acel monah tânăr. Apoi a proorocit pentru dânsul, că în scurt timp, cu darul lui Hristos, va străluci în viaţa cea monahicească, mai mult decât mulţi alţii şi că va fi propovăduitorul tuturor pustnicilor din Palestina şi va ridica lavră mai mare decât toate lavrele din toate părţile acelea.

Sava, fiind primit în mănăstirea cea mai din vale, s-a dat pe sine cu totul lui Dumnezeu şi săvârşea toate slujbele mănăstirii cu ascultare, fără cârtire, cu supunere smerită şi întru osteneală cu osârdie, încât se minunau părinţii de atâta iubire de osteneală şi de obiceiul lui cel bun.

***

Iar diavolul, vrând să-i facă împiedicare, a născocit un astfel de lucru: era în mănăstirea aceea un frate de neam din Alexandria, cu numele Ioan. Acela, auzind de moartea părinţilor săi, i-a băgat vrăjmaşul în mintea lui un gând netrebnic, ca să meargă şi să rânduiască averea rămasă de la părinţii săi. De aceea supăra pe egumenul Teoctist cu dese rugăminţi, să-l lase să se ducă în Alexandria şi cerea ca şi pe Sava să-l lase să meargă împreună cu dânsul, să-i fie spre ajutor, ca unul care era puternic cu trupul şi putea să-i slujească bine pe cale. Silit fiind Teoctist de rugăminţile cele cu sârguinţă ale lui Ioan, i-a dat drumul să meargă în patria sa şi l-a liberat împreună cu dânsul şi pe Sava, după cererea lui; apoi s-au dus.

Ajungând ei în Alexandria şi îngrijindu-se de averea ce rămăsese după cei morţi, fericitul Sava a cunoscut pe părinţii săi, Ioan şi Sofia, care se întâmplaseră într-

acea vreme acolo - pentru că tatăl său avea o dregătorie ostăşească în Alexandria, din porunca împărătească.

Atunci fericitul Sava începea a doua nevoinţă şi de mai mare luptă, decât cea dintâi, pe care a avut-o când l-au chemat unchii lui din mănăstire în lume, pentru însurătoare. Pentru că mai mult îl sileau părinţii lui, pe de o parte cu rugăminţi şi cu lacrimi, iar pe de altă parte cu cuvintele cele drăgăstoase şi înşelătoare, ca să lepede hainele cele negre şi să le îmbrace pe cele albe; apoi urmând vieţii lor, să se facă ostaş în locul tatălui său.

Fericitul, pricepând că acea întâlnire şi cunoştinţă cu părinţii săi i s-a făcut prin meşteşugirea vrăjmaşului, s-a împotrivit tare firii sale. Pentru că s-a lepădat de dragostea părintească şi, trecând cu vederea rugămintea lor şi lacrimile cele multe, s-a făcut ca un diamant tare, neclintit în bună hotărâre, răspunzând părinţilor: ***Mă tem de Cel care a zis: Cel ce iubeşte pe tatăl său, sau pe maica sa, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; şi care nu-şi va lua Crucea sa şi nu va veni după Mine, nu este vrednic de Mine. Deci, cum vă voi cinsti pe voi mai mult decât pe Dumnezeu şi viaţa voastră deşartă, mai mult decât Crucea, şi ostăşia voastră lumească, mai vârtos decât ostăşia cea duhovnicească? Căci dacă împăraţii pământeşti, osândesc la chinuri pe ostaşii care fug din cetele lor, cu atât mai mult Împăratul ceresc nu va cruţa pe aceia, care, înscriindu-se în ostăşia Lui mult mai cinstită, cad din ceata Lui cea aleasă.***

La sfârşit, fericitul Sava a adăugat şi aceasta: ***"Voi, dacă mă veţi sili mai mult la aceasta, ca să mă lepăd de ostăşia lui Hristos cea prea frumoasă, apoi mai mult, nu vă voi mai numi părinţii mei".***

Ioan şi Sofia, văzând inima fiului lor neînduplecată către dorinţa lor, au încetat de a-l mai supăra şi cu mai multă tânguire l-au liberat, fără voia lor. Apoi l-au rugat să ia ceva din averea lor pentru trebuinţă, după aceea i-au dat patruzeci de galbeni, iar el nu voia să ia nimic; dar, ca să nu mâhnească prea tare pe părinţii săi, a luat numai trei galbeni, însă şi pe aceia, întorcându-se în mănăstire, i-a dat în mâna lui Teoctist, egumenul său.

Împlinind în acea mănăstire zece ani, cuviosul Teoctist s-a mutat la Domnul, iar după dânsul s-a ales cuviosul Marin, bărbat cu fapte bune, dar şi acela săvârşindu-se după doi ani, a venit după dânsul Longhin, bărbat bun.

Fericitul Sava împlinea într-acea vreme treizeci de ani de la naşterea sa. Atunci, apropiindu-se de egumenul Longhin l-a rugat ca, pentru viaţa cea fără tulburare,

să-i dea voie să se închidă în peştera cea de lângă mănăstire, în partea dinspre miazăzi. Longhin a vestit prin scrisoare pe marele Eftimie. Acesta, având urechile sale pline de povestirile despre viaţa lui Sava cea fără prihană, despre postirea, rugăciunile, blândeţea, smerenia şi despre celelalte fapte bune ale lui plăcute lui Dumnezeu, a scris înapoi lui Loghin: "Să nu opreşti pe Sava a se osteni precum voieşte".

Deci, i s-a poruncit la început fericitului să petreacă într-acea peşteră numai cinci zile în săptămână; apoi, după cererea lui, cinci ani a fost liber a petrece într-însa. ***Iar viaţa lui în peşteră era aşa: cinci zile postea, negustând nimic, nici ieşind din peşteră. Lucrul lui era acolo împletirea de coşniţe, din care în fiecare zi împletea câte zece, iar în gură şi în minte avea rugăciunea neîncetată către Dumnezeu. Sâmbăta, venea de dimineaţă din peşteră în mănăstire, aducând cu sine cincizeci de coşniţe. Când venea, se împărtăşea cu sobornicească rugăciune şi, întărindu-şi trupul cu hrană, iarăşi intra în seara Duminicii în peşteră, ducând cu sine stâlpări de finic, cât putea să-i fie destule pentru împletirea a cincizeci de coşniţe.***

Într-o osteneală şi postire ca aceea, vieţuind el în acea peşteră cinci ani, l-a luat cu sine marele Eftimie, la ostenelile cele pustniceşti, ca pe un monah desăvârşit, care în anii săi cei tineri a ajuns la măsura părinţilor celor ce au îmbătrânit întru faptele cele bune, pentru care pricină marele Eftimie îl numea tânăr-bătrân. Căci, fiind tânăr cu trupul, avea ca un bătrân înţelepciune duhovnicească şi viaţă curată.

Deci a ieşit împreună cu dânsul marele Eftimie din Lavră, în a paisprezecea zi a lunii ianuarie, ducând împreună cu el şi pe fericitul Domeţian, în pustia Ruva, vrând să petreacă acolo tot postul mare, până la Duminica Stâlpărilor.

Apoi a vrut odată bătrânul să treacă prin altă pustie ce era deasupra Mării Moarte, dinspre miazăzi, unde a venit împreună cu amândoi ucenicii săi, Domeţian şi Sava, în nişte locuri fără apă. Fiind arşiţă mare, fericitul Sava a ostenit şi slăbind de sete a căzut, neputând a mai merge. Făcându-i-se milă de dânsul, marele Eftimie a căzut la rugăciune depărtându-se de dânsul ca de o aruncătură de piatră şi se ruga, zicând: "Doamne, Dumnezeule, dă apă ca să se potolească setea acelui frate care a slăbit". Apoi, sculându-se de la rugăciune, a săpat în pământ de trei ori cu un lemnişor ce se întâmplase acolo şi îndată a izvorât apă vie din care bând Sava s-a întărit. El de atunci a primit putere dumnezeiască de a răbda de sete prin pustie. Apoi, sosind Duminica Stâlpărilor, s-au întors în lavră.

Trecând puţină vreme, cuviosul şi de Dumnezeu purtătorul părintele nostru Eftimie, s-a mutat la Domnul, luându-i locul ca patriarh în Ierusalim, Anastasie. Iar

după mutarea Sfântului Eftimie şi după săvârşirea altor părinţi bătrâni ai acelei lavre, văzând Sava că se schimbă rânduielile mănăstirii, s-a dus în pustia ce este dinspre răsărit, împrejurul Iordanului, unde într-acea vreme strălucea, ca o stea luminoasă, cuviosul Gherasim, cu viaţa sa cea îmbunătăţită.

Fericitul Sava era atunci de treizeci şi cinci de ani de la naşterea sa, când s-a sălăşluit în pustie singur, unde a fost ispitit de diavol, care, a ridicat asupra lui război.

***

Odată, odihnindu-se sfântul după osteneală, la miezul nopţii s-a închipuit diavolul în mulţime de şerpi şi de scorpii, venind asupra lui spre a-l înfricoşa. Dar el îndată s-a sculat la rugăciune şi era în buzele lui psalmul lui David care zice: Nu te vei teme de frica de noapte...;peste aspidă şi vasilisc vei călca... . Acestea zicând el, îndată a pierit diavolul, cu toate înfricoşările lui.

După câteva zile iarăşi s-a închipuit diavolul în chipul unui leu înfricoşat şi s-a repezit la sfânt, vrând să-l sfâşie şi, apropiindu-se, se da înapoi; apoi iarăşi se repezea şi iarăşi se da înapoi.

Iar cuviosul, văzând pornirea fiarei şi mişcările ei, a zis: ***"Dacă ai îngăduinţa de la Dumnezeu a mă mânca, pentru ce te opreşti? Iar de nu, pentru ce te osteneşti în deşert? Căci te voi călca pe tine, leule, fiind înarmat cu puterea Hristosului meu!"***

Atunci îndată diavolul, care se arătase în chip de fiară, a fugit cu ruşine. Din acea vreme i-a supus Dumnezeu toate fiarele şi balaurii, încât umbla prin mijlocul lor ca prin mijlocul oilor celor blânde.

***

Odată, umblând prin pustie, a întâmpinat patru saracini foarte flămânzi şi slăbiţi. Acelora poruncindu-le să stea, a scos din haina sa rădăcini înaintea lor, cu care şi el singur se hrănea şi care se chemau melagrii, precum şi miez de trestie. Iar ei mâncând s-au întărit şi au însemnat locul şederii lui, apoi s-au dus. După câteva zile au venit la dânsul, aducându-i pâine, brânză şi dactile (un fel de fructe) dându-i mulţumire pentru facerea de bine, căci în zi de foamete i-a hrănit pe dânşii.

Iar el, umilindu-se, a zis în sufletul său cu lacrimi: ***O, amar suflete al meu! Aceşti oameni pentru o mică facere de bine, pe care le-am făcut-o odată, cât sunt de mulţumitori! Iar noi ce vom face? Primind întotdeauna darurile lui Dumnezeu***

cele negrăite, suntem nemulţumitori, vieţuind în lene şi în nepurtare de grijă, nici păzind Sfintele Lui porunci.

***

După aceasta a venit la dânsul un monah cu numele Antie, iubitor de fapte bune, care mai înainte petrecuse multă vreme cu cuviosul Teodosie. Acela, legându-se prin dragoste de fericitul Sava a început a vieţui împreună cu dânsul. Odată au năvălit asupra lor agarenii, care au trimis pe unul înaintea lor ca să-i omoare. Iar cuvioşii părinţi, rugându-se către Dumnezeu, îndată s-a deschis pământul şi a înghiţit pe acei agareni; apoi ceilalţi agareni, văzând acea minune, s-au temut şi au fugit. După aceea fericitul Sava, prin tovarăşul său Antie, s-a cunoscut cu cuviosul Teodosie şi mare dragoste s-a prins între ei.

***

Împlinindu-se al patrulea an al petrecerii Sfântului Sava în pustie şi străbătând şi alte locuri ale pustietăţii, s-a suit la un loc înalt, unde împărăteasa Evdochia, soţia împăratului Teodosie cel tânăr, s-a îndulcit de învăţătura cea folositoare de suflet de la marele Eftimie. Acolo Sava petrecând toată noaptea în obişnuitele sale rugăciuni, i s-a arătat o vedenie. ***Era îngerul lui Dumnezeu prea strălucit, arătându-i o vale pe care curgea odată pârâul din Siloam către miazăzi, unde era o peşteră. Deci îi poruncea îngerul să locuiască în acea peşteră vestindu-l că Cel ce dă hrană dobitoacelor şi puilor de corbi, care-L cheamă pe El, Acela îl va hrăni şi pe dânsul în acea peşteră.*** Apoi, sfârşindu-se vedenia şi făcându-se ziua, s-a pogorât Sava din dealul acela şi, fiind povăţuit de Dumnezeu, a aflat peştera aceea pe care i-a arătat-o îngerul în vis şi s-a sălăşluit într-însa, fiind de patruzeci de ani de la naşterea sa.

În acel an s-a mutat la Domnul, Anastasie, patriarhul Ierusalimului, lăsând după sine în scaun pe Martirie; iar Zinon, împăratul, omorând pe tiranul Vasilisc, şi-a primit împărăţia sa.

Peştera aceea în care s-a sălăşluit cuviosul Sava, avea suire la dânsa foarte grea. Pentru aceea a legat din peşteră o frânghie, pe care se pogora după apa la izvorul ce se numea Eptastom, ce era departe de peşteră ca la cinsprezece stadii.

Vieţuind cuviosul în peştera aceea, la început se hrănea cu buruienile ce creşteau prin jurul peşterii; iar Dumnezeu, care i-a poruncit să sălăşluiască acolo, i-a trimis hrană prin oameni barbari, precum prin corbi lui Ilie proorocul, în Horat.

După câtva timp, trecând patru saracini prin locul acela, au aflat peştera cuviosului Sava şi voiau să se suie la dânsul, dar nu puteau pentru greutatea urcuşului. Fericitul, văzându-i pe dânşii de sus, a slobozit frânghia ca să se suie la el. Ei, intrând în peşteră n-au aflat la dânsul nimic şi s-au minunat de viaţa şi de obiceiul lui cel bun; apoi făcându-li-se milă, s-au sfătuit ca să aibă purtare de grijă pentru hrana lui. Deci veneau adeseori la dânsul şi aduceau pâine, brânză, finice şi alte mâncări.

Cuviosul a petrecut în aceea peşteră cinci ani singur, vorbind numai cu Dumnezeu şi cu rugăciunile cele neîncetate biruind pe vrăjmaşii cei nevăzuţi. ***Apoi a binevoit Dumnezeu a-i încredinţa sufletele multora şi a-l face povăţuitor şi păstor al oilor celor cuvântătoare; căci după cinci ani de petrecere liniştită în acea peşteră, au început mulţi a veni la dânsul din diferite locuri, vrând a vieţui lângă el; iar el primindu-i pe toţi cu dragoste, dădea fiecăruia loc îndemânatic pentru nevoinţă.*** Apoi, zidindu-şi chilii, vieţuiau cu plăcere de Dumnezeu, privind la chipul vieţii celei pline de fapte bune a cuviosului Sava. Deci, s-au adunat la dânsul în puţină vreme, până la şaptezeci de fraţi, între care cei mai aleşi erau aceştia: Ioan, care după aceea a fost egumen al Lavrei celei noi, Iacov, care a zidit lângă Iordan lavra ce se numeşte Pirghion; Firmin şi Severin, dintre care unul a alcătuit Lavra în Malishe, iar celălalt a făcut o mănăstire în Varihe şi Iulian, economul lavrei de la Iordan, care se cheamă Elcherava, şi alţi mulţi bărbaţi sfinţi, ale căror nume sunt scrise în cărţile vieţii. Tuturor acelora le era egumen cuviosul Sava.

Înmulţindu-se fraţii şi făcându-se lavra pe deal, din partea dinspre miazănoapte a pârâului, cuviosul a zidit o biserică mică în vale, în mijlocul pârâului cel uscat.

Când venea la dânsul cineva din cei sfinţiţi, îl ruga pe acela de săvârşea Sfânta Liturghie, el nevrând să primească hirotonia din smerenie, nici pe vreunul din fraţi nu voia să-l ridice la treapta preoţiei.

Fiind prin locul acela lipsă de apă, pentru că izvorul era departe de locul acela, sfântul s-a rugat într-o noapte, zicând: ***"Doamne, Dumnezeul nostru, de este voia Ta să fie locuit în slava prea sfântului Tău nume locul acesta, caută spre noi, robii Tăi, şi ne izvorăşte apa spre potolirea setei noastre".***

Astfel rugându-se, s-a auzit un glas din pârâu, unde căutând, fiind luna plină în noaptea aceia, a văzut un asin sălbatic săpând cu piciorul în pământ şi, punându-şi gura la locul cel săpat, a băut apă.

Deci, îndată pogorându-se cuviosul Sava la locul acela unde a văzut pe asinul cel sălbatic, a început a săpa; şi săpând puţin a aflat apă multă şi s-a făcut izvor curgând cu îndestulare, împlinind toată trebuinţa Lavrei şi neîmpuţinându-se niciodată.

***

Într-o noapte, umblând el împrejurul pârâului şi cântând psalmii lui David, i s-a arătat un stâlp de foc lângă surpătură, care era în partea râului dinspre apus, şi a stat sfântul la rugăciune până la revărsatul zorilor. Apoi, luminându-se de ziuă, s-a dus la locul acela unde văzuse stâlpul şi a aflat o peşteră mare şi minunată în chipul bisericii, care era făcută de mână dumnezeiască iar nu omenească. Aceea avea intrarea largă dinspre miazăzi şi lumină îndestulătoare de la soare. Deci, acea peşteră împodobind-o, a făcut-o biserică. Şi a poruncit fraţilor ca în toate sâmbetele şi Duminicile să se adune într-însa la cântare. Apoi şi el s-a sălăşluit aproape de acea biserică nefăcută de mână, zidindu-şi chilie pe o piatră înaltă şi a făcut uşa tăinuită la biserică, prin care intrând, petrecea ziua şi noaptea în rugăciune.

Înmulţindu-se mereu numărul fraţilor, încât s-au făcut până la o sută cincizeci şi zidindu-se chilii de amândouă părţile râului, se înmulţea şi slava cuviosului Sava; şi i se aducea lui mult aur de către iubitorii de Dumnezeu, pe care îl cheltuia la zidirea Lavrei.

Dar mai ales sfinţitul patriarh Martirie al Ierusalimului avea mare dragoste către dânsul şi foarte mult îl cinstea şi-i trimitea cele de trebuinţă.

Ducându-se la Domnul, fericitul Martirie, întru al optulea an al patriarhiei sale, după dânsul luând scaunul Salustie, la patruzeci şi opt de ani ai vieţii cuviosului Sava, s-au sculat din Lavră nişte răzvrătiţi cu năravul şi trupeşti cu cugetul, după cum se zice, neavând duh, care, mai dinainte făceau sfat nedrept asupra sfântului şi în tot chipul îl necăjeau. Pentru că, adeseori prin mijlocul grâului odrăslesc neghinele şi prin mijlocul viei cresc rugi şi chiar în ceata apostolilor unul s-a făcut vânzător, iar la Elisei era ucenic Gheezi.

Acei fraţi răzvrătiţi, sau mai bine zis mincinoşi, cugetând cele rele asupra sfântului, s-au dus în sfânta cetate la patriarh şi l-au rugat să le dea egumen. Fiind întrebaţi din ce loc sunt, ei au răspuns: "Vieţuim într-un pârâu în pustie". Şi aceasta o ziceau, vrând să tăinuiască numele fericitului Sava, că ştiau ei că numele lui este vestit şi pomenirea lui era de toţi iubită. Deci, fiind întrebaţi de multe ori şi siliţi de patriarh să spună de unde sunt, au spus chiar nevrând că sunt din pârâul ce se numeşte cu numele unui monah Sava.

Atunci patriarhul a întrebat: "Dar unde este Sava?"

Iar ei, nerăspunzând la întrebare, au început al cleveti pe fericitul, zicând că este prost, neiscusit, şi nu poate să povăţuiască şi să cârmuiască mulţimea de fraţi, dintr-o aşa mare lavră, prin simplitatea şi neştiinţa lui". Apoi, la clevetire adăugau şi acestea, zicând că nici el nu voieşte să primească hirotonia şi nici pe vreunul din fraţi nu-l lasă.

Aşa clevetind pe dreptul înaintea patriarhului, s-a întâmplat că era acolo un bărbat cinstit şi vrednic de pomenit, cu numele Chiric, preot al prea slăvitei biserici a Învierii lui Hristos şi păzitorul lemnului Sfintei Cruci celui de viaţă făcător. Acela, auzind clevetirea lor, i-a întrebat: "Oare, voi aţi primit pe Sava în locul acela sau el v-a primit pe voi"?
Iar ei au răspuns: "Sava ne-a primit pe noi".

Zis-a lor Chiric: "Dacă Sava a putut a vă aduna pe voi în acel loc pustiu, cu cât mai vârtos va fi vrednic, Dumnezeu ajutându-i, să vă povăţuiască pe voi".

Iar ei neputând răspunde la aceasta au tăcut.

Patriarhul, amânând întrebarea până a doua zi, îndată a trimis după Sfântul Sava, chemându-l cu cinste la sine, ca pentru un alt lucru.

Venind fericitul, iar patriarhul nespunându-i nimic despre clevetitori, nici clevetitorilor zicându-le ceva, nici mustrându-i pe dânşii, îndată a hirotonisit pe cuviosul Sava preot, chiar nevrând el. Deci sfinţindu-l pe el, a zis către cei ce cleveteau asupra lui: "Iată aveţi pe părintele vostru şi egumenul Lavrei pe care l-a ales Dumnezeu de sus, iar nu om". Acestea zicând, a luat pe Sava şi pe aceia şi a mers în lavră şi a sfinţit biserica cea zidită de Dumnezeu şi a binecuvântat toată lavra, învăţând pe fraţi să se supună egumenului lor, fericitului Sava, iar după aceea s-a întors.

***

Când fericitul Sava avea cincizeci şi trei de ani de la naşterea sa, fiind împărat Anastasie, după moartea lui Zinon, în acel an a venit la lavră un bărbat dumnezeiesc, împodobit cu daruri duhovniceşti, fiind de neam armean, cu numele Ieremia, care avea doi ucenici, ale căror nume erau: Petru şi Pavel. Deci, foarte s-a bucurat pentru dânşii fericitul Sava şi le-a dat peştera aceea în care petrecuse el singur mai înainte când era în pârâu. Apoi le-a poruncit ca sâmbăta şi Duminica să

cânte pravila în biserica cea mică, pe limba armenească. Şi aşa, încetul cu încetul s-au înmulţit armenii în lavră.

În aceeaşi vreme a venit în lavră şi cuviosul părintele nostru Ioan, care se numea tăcutul, şi care, fiind episcop al cetăţii Coloniei, a lăsat episcopia sa pentru Dumnezeu şi tăinuindu-şi dregătoria, se ostenea în lavră ca un monah simplu.

Cuviosul Sava - urmând Sfântului Eftimie cel mare, care se obişnuise în toţi anii a ieşi în pustie în a paisprezecea zi a lunei ianuarie, de petrecea acolo tot sfântul şi marele post; aceluia râvnind, cuviosul Sava ieşea în aceeaşi lună ianuarie, dar nu în aceeaşi zi, căci aştepta a douăzecea zi ca să săvârşească în lavră pomenirea Sfântului marelui Eftimie. Iar după săvârşirea pomenirii, ieşea în pustie, fugind de petrecerea împreună cu oamenii, şi apropiindu-se de Dumnezeu cu gândirea şi cu rugăciunea, petrecea acolo până în sâmbăta Stâlpărilor (Floriilor).

***

Într-un an, ieşind după obiceiul său din lavră în pustie şi umblând împrejurul Mării Moarte, a văzut un ostrov (insulă) mic şi pustiu. Acolo vrând a petrece zilele postului, s-a dus într-însul. Dar, prin zavistia diavolului fiind împiedicat, a căzut într-o groapă, din care ieşea ca dintr-un cuptor abur întunecat cu foc. Deci, i s-au ars faţa, barba şi alte părţi ale trupului i s-au vătămat, încât s-a îmbolnăvit foarte greu.

Când s-a întors în lavră numai după glas îl cunoşteau fraţii, aşa era de arsă faţa lui. Şi a bolit mult până când o putere dumnezeiască de sus, cercetându-l pe el, l-a tămăduit şi i-a dat putere asupra duhurilor necurate. Dar barba lui n-a mai crescut cum a fost mai înainte, ci era mică şi rară, ca să nu se mărească în deşert, împodobindu-se cu dânsa, iar el mulţumea lui Dumnezeu pentru aceasta.

***

În alt an a ieşit, după obicei, în pustie împreună cu ucenicul Agapit. Netrecând multe zile, Agapit, de osteneală şi de foame, s-a culcat pe nisip şi a adormit. Iar fericitul Sava, stând departe de dânsul şi rugându-se, a venit un leu mare asupra lui Agapit care dormea şi-l mirosea de la cap până la picioare.

Fericitul Sava, văzând pe leu deasupra ucenicului care dormea, s-a temut să nu-l mănânce şi îndată a făcut rugăciune cu sârguinţă către Dumnezeu, pentru ucenic, să fie păzit de fiară. Iar Dumnezeu, ascultând pe robul său, a astupat gura fiarei şi n-a vătămat pe Agapit, ci, ca şi cum ar fi fost lovit cu bici, a fugit în pustie.

Fugind leul, a lovit cu coadă pe cel ce dormea şi acela, deşteptându-se şi văzându-l, s-a cutremurat şi a alergat la părintele său. Iar el l-a învăţat să nu se dea mult timp somnului, ca nu cumva să fie mâncat de fiare şi mai vârtos de cele nevăzute.

***

În alt an, umblând fericitul după obicei cu acelaşi ucenic prin pustia care era pe lângă Iordan spre miazănoapte, a aflat într-un munte o peşteră şi într-însa un pustnic înainte-văzător.

Făcând rugăciune amândoi şi începând vorba, a zis pustnicul: "De unde ai pornit, o! minunate Sava, a veni la noi? Cine ţi-a arătat locul acesta? Că iată cu darul lui Dumnezeu petrec aici de treizeci şi opt de ani şi n-am văzut nici un om, iar tu cum ai venit aici?"
Iar fericitul Sava a răspuns: ***"Dumnezeu Care ţi-a arătat numele meu, Acela mi-a arătat şi mie locul acesta".***
Apoi, după vorbe folositoare de suflet, sărutându-se, Sava s-a dus cu ucenicul în pustie.

Apropiindu-se vremea să se întoarcă la lavră, Sava a zis către ucenic: ***"Să mergem, frate, să sărutăm pe robul lui Dumnezeu cel din peşteră".*** Deci, venind, l-au aflat în genunchi plecat către răsărit. Şi părându-i-se că face rugăciune, a aşteptat câteva ceasuri; apoi, făcându-se seara şi văzând Sava că nu se scoală bătrânul de la rugăciune, a zis: ***"Încredinţează-ne pe noi lui Hristos, părinte".*** Însă nu răspundea.

Sava, apropiindu-se, s-a atins de dânsul şi l-a aflat răposat. Apoi, întorcându-se către ucenic, a zis: ***"Vino, fiule, să îngropăm trupul sfântului că spre aceasta ne-a trimis Dumnezeu aici".***

Deci, făcând deasupra lui obişnuită cântare, l-au îngropat în aceeaşi peşteră şi astupând uşa peşterii cu pietre, s-au dus în lavră.

În anul acela în care s-a sfinţit biserica cea de Dumnezeu zidită, a murit în Alexandria, Ioan, tatăl fericitului Sava, fiind puternic în ostăşia Isaurilor. Iar fericita Sofia, maica lui, care acum foarte mult îmbătrânise, vânzând toate averile sale, a venit în Ierusalim la fiul său Sava, aducând mult aur. El, primind-o pe dânsa, a sfătuit-o să se tundă în chipul călugăresc, în care vieţuind ea puţin, s-a mutat la Domnul. Aurul cel adus de dânsa l-a cheltuit la treburile mănăstirii şi la zidirea caselor de străini; căci a zidit una lângă Ierihon, iar altă în lavră, ca în cea de lângă Ierihon să odihnească pe străini, iar în cea din lavră pe monahi.

***

Zidindu-se casă de străini în lavră, a trimis părintele un frate cu dobitoace mănăstireşti la Ierihon, ca să aducă de acolo lemne pentru trebuinţă lucrului. Acela, la întoarcere, fiind arşiţă mare, a însetat pe cale şi neaflându-se apă, pentru că pământul acela era pustiu şi fără apă, a căzut slăbit de sete. Aducându-şi aminte de sfântul bătrân a zis: "Dumnezeul părintelui meu Sava, nu mă lăsa pe mine". Atunci îndată s-a arătat deasupra lui nor şi, slobozind rouă, l-a răcorit pe el şi dobitoacele care duceau lemne. Apoi acel nor, a mers pe deasupra lui până la lavră, umbrindu-l şi răcorindu-l de zăduf; şi aceasta s-a făcut pentru rugăciunile Sfântului părintelui său Sava, de care şi-a adus aminte în nevoia sa.

***

Odată, în vremea postului, cuviosul Sava a voit să se suie în muntele Castelinului, ce era departe de lavră, la douăsprezece stadii, în partea de miazănoapte. Muntele acela era neumblat de oameni şi înfricoşat pentru suirea cea aspră şi grea pe el, cum şi pentru înfricoşările ce se făceau acolo; pentru că mulţime de diavoli se încuibaseră acolo şi multe feluri de năluciri înfricoşau pe cei ce treceau pe acolo.

Cuviosul, având ajutor pe Cel Preaînalt, s-a suit pe muntele acela şi cu undelemnul ce-l luase din candela Sfintei Cruci, stropindu-l în toate părţile, întărindu-se cu semnul Crucii a petrecut acolo toată vremea postului cel mare.

La început mult război a avut cu diavolii în toate zilele; pentru că năvăleau asupra lui, uneori în chipul fiarelor, iar alteori în chipul târâtoarelor şi alteori în chipul păsărilor, făcând zgomot, strigare şi ţipăt înspăimântător. Cuviosul, ca un om înfricoşându-se, se gândea să se pogoare din munte, însă Cel ce a întărit odată pe marele Antonie în războiul cu diavolii. Acela, arătându-i-se şi sfântului, i-a poruncit să îndrăznească în puterea Crucii. De atunci petrecea fericitul fără temere, cu rugăciunea şi cu puterea Crucii, izgonind departe de el toate fiarele şi îngrozirile diavoleşti.

Aproape de sfârşitul postului mare, stând sfântul noaptea la rugăciune, diavolii au ridicat asupra lui cel mai mare război. Pentru că, arătându-se mulţime mare în obişnuitele lor chipuri de fiare, de târâtoare şi de păsări, năvălind asupra sfântului, strigau peste măsură şi se vedea cum se clatină tot muntele. Dar sfântul deloc nu se înfricoşa, ci neîncetat rugându-se lui Dumnezeu, diavolii, nerăbdând, au strigat: "O! ce nevoie răbdăm de la tine, Savo! Oare nu-ţi este destul pârâul cel locuit de tine? Au nu-ţi ajunge peştera ta, cum şi cealaltă pustie pe care ai făcut-o locuită? Şi

aici ai venit în locaşurile noastre, vrând a ne izgoni? Iată, acum ne ducem, nemaiputând a ne împotrivi ţie, care ai ajutător pe Dumnezeu". Atunci îndată cu mare tânguire, cu strigare, cu gâlceavă şi cu zgomot foarte mare, în chipul corbilor, au zburat în acea noapte din muntele acela.

Nu departe de muntele acela erau nişte păstori care înnoptaseră cu turmele lor. Aceia au văzut pe diavoli zburând din munte în munte şi au auzit strigarea lor. Apoi, venind, au spus cuviosului Sava. Iar el, mulţumind lui Dumnezeu pentru izgonirea diavolilor, s-a dus în lavră ca să prăznuiască Învierea lui Hristos împreună cu fraţii.

După praznic, luând pe unii din părinţi, a venit iarăşi la Castelin, unde au început a curăţi locul şi a zidi chilii. Ostenindu-se ei la lucrul acela, au aflat sub deal o casă mare cu pietre minunate, frumos făcută, care avea lărgime destulă şi acoperământ înalt. După ce au curăţit-o şi împodobit-o, au făcut-o biserică şi au sfinţit-o; apoi cuviosul a aşezat acolo viaţă de obşte.

În vremea când se zidea acea chinovie, lipsindu-le bucatele, îngerul Domnului s-a arătat în vedenie lui Marchian, arhimandritul din Betleem, zicând: "Iată tu, Marchiane, şezi la odihnă, având toate cele de trebuinţă, iar robul lui Dumnezeu Sava se odihneşte pentru dragostea Lui, împreună cu fraţii în muntele Castelin, flămând şi neavând hrana cea de nevoie şi nu este nimeni cine să le dea cele de trebuinţă; deci, trimite-le tu bucate fără zăbavă, ca să nu slăbească de foame". Marchian îndată a trimis la cuviosul Sava multe lucruri din cele de trebuinţă, încărcând vitele cu multe feluri de bucate. Cuviosul, primind cele trimise, a mulţumit lui Dumnezeu, Care are purtare de grijă pentru robii Săi.

Isprăvind chinovia, a adunat într-însa fraţi mulţi şi a încredinţat-o lui Pavel, care a fost multă vreme pustnic, împreună cu Teodor, ucenicul său. Dar Pavel peste puţină vreme s-a mutat din viaţa aceasta şi a primit toată ocârmuirea Teodor, aducând în mănăstire pe Serghie fratele său şi pe alt Pavel, unchi al său, care mai pe urmă a fost egumen în muntele Castelin, apoi a fost episcop în Aili şi Amatunta.

Cuviosul Sava avea mare purtare de grijă pentru aceasta, ca să umple chinovia cea din Castelin de bărbaţi râvnitori, nevoitori şi monahi iscusiţi; iar pe oamenii mireni care voiau să se călugărească, aşijderea şi pe cei tineri fără barbă, nu-i lăsa să vieţuiască în chinovia de la Castelin, nici în lavră. Ci a zidit pentru ei, în partea dinspre miazănoapte, o altă chinovie mai mică şi a pus acolo povăţuitori iscusiţi să-i înveţe pe noii începători rânduiala şi pravila cea călugărească. Să ştie mai întâi Psaltirea şi toată rânduiala cântării de rugăciune; apoi să ştie toate rânduielile

călugăreşti şi să se îndemne către nevoinţă şi către osteneli. După aceea să-şi păzească mintea lor de cele lumeşti şi să se împotrivească gândurilor rele, ca să-şi taie voia şi să fie ascultători, blânzi, smeriţi, tăcuţi, treji şi cu luare aminte, păzindu-se de vicleşugurile vrăjmaşilor.

Când cineva sporea bine întru aceste începuturi călugăreşti, cuviosul îl ducea în chinovia cea mare sau în lavră; iar pe alţii din cei noi începători şi mai ales pe cei tineri, îi trimitea la cuviosul părinte Teodosie, care, ieşind din biserica cea de la Scaune, îşi făcuse o mănăstire, la treizeci şi cinci de stadii depărtare de lavră, spre apus.

Şi erau amândoi, Sava şi Teodosie, un suflet şi o inimă, întru toate având o împreună glăsuire între dânşii - pentru care pricină, ierusalimenii îi numeau pe dânşii "noua pereche apostolească, Petru şi Pavel". Apoi li s-au încredinţat începătoria peste toate adunările cele mănăstireşti.

Căci după mutarea fericitului Marchian, arhimandritul, şi a prea sfinţitului patriarh Salustie, s-au adunat la dânsul toţi monahii din lavre şi de prin mănăstiri, de prin munţi şi de prin pustie. Atunci, după unirea tuturor, aceşti doi părinţi mari, Sava şi Teodosie, au fost aleşi şi puşi arhimandriţi peste toate lavrele şi vieţile de obşte care erau împrejurul Sfintei Cetăţi. Din acea vreme cuviosul Teodosie era mai mare peste mănăstirile cu viaţa cea de obşte, iar cuviosul Sava, peste părinţii care petreceau prin pustietăţi.

După plecarea la Domnul a patriarhului Salustie, când Ilie a fost ridicat în scaun în locul lui, în vremea aceea fericitul Sava cumpăra pământul care era lângă lavra sa, pe care voia să facă chilii pentru monahii care veneau de departe. Cei ce vindeau acel loc cereau aur mult şi bătrânul nu avea atunci mai mult decât jumătate din galbeni. Însă, punându-şi nădejdea în Dumnezeu, către care avea dragoste şi mare credinţă, a zis vânzătorului: ***"Ia, frate, acum arvuna aceasta până mâine, iar mâine, de nu-ţi voi da tot preţul, mă lipsesc şi de arvună!"*** Făcându-se noapte şi apropiindu-se de ziuă, sfântul sta la rugăciune, şi iată a intrat un necunoscut dând în mâna lui o sută şaptezeci galbeni şi îndată s-a dus, nespunând cine şi de unde este. Cuviosul s-a mirat de purtarea de grijă a lui Dumnezeu şi, mulţumindu-i, a dat preţul celui ce vindea locul; deci a zidit şi o a doua casă de străini, spre odihna fraţilor celor ce veneau de departe.

Asemenea şi pentru chinovia cea din Castelin a cumpărat doua case, pentru primirea de străini; una în Sfânta Cetate, aproape de turnul lui David, iar alta în Ierihon.

***

În acea vreme au venit în lavră doi fraţi după trup, de neam din Isauria, anume Teodul şi Ghelasie - ca alt Veseleil şi Eleac, prea înţelepţii făcători ai Cortului sfânt - pe care i-a trimis Dumnezeu către al doilea Moisi, adică cuviosul Sava şi prin care a săvârşit toate zidirile lavrei. Căci au zidit chilii multe, bolniţă, pitărie, baie lângă pârâu şi biserica cea mare a Preacuratei şi de Dumnezeu Născătoare. Pentru că biserica cea nefăcută de mână, pe care o arătase Dumnezeu cuviosului prin stâlp de foc, fiind strâmtă, iar fraţii care se adunaseră acum mulţime, neputând încăpea la cântarea pravilei, au zidit altă biserică lângă aceea, mai mare şi mai frumoasă, în numele Preacuratei Născătoare de Dumnezeu, pe care a sfinţit-o patriarhul Ilie. Deci în această biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu a poruncit fraţilor să se adune spre lauda Domnului; iar în biserica cea arătată de Dumnezeu a adus pe armeni şi a rânduit cântări de toată noaptea, în zilele duminicilor şi la praznice însemnate.

Unii din fraţii armeni, urmând atunci glasul ereticesc, adică a lui Petru care se numea Fulon, adăugau la cântarea cea îngerească: "Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte" şi aceste cuvinte: "Cel ce Te-ai răstignit pentru noi, miluieşte-ne pe noi". Acea hulă, fericitul Sava pierzând-o dintre fraţi, a poruncit armenilor să cânte cântarea cea întreit sfântă în limba grecească - iar nu pe cea armenească. Deci toată slujbă o cântau armeneşte, iar "Sfinte Dumnezeule" îl cântau greceşte, pentru ca să nu se adauge de armeni acele cuvinte de hulă ale lui Fulon, la Sfinte Dumnezeule.

Cuviosul Sava cârmuindu-le pe toate bine, acei clevetitori, de care s-a zis mai înainte, din îndemnarea diavolească pizmuiau cârmuirea lui cea bună. Deci s-au sculat asupra lui cu zavistie, adunând într-un cuget cu ei până la patruzeci de fraţi, din cei neiscusiţi cu viaţa şi răzvrătiţi cu năravul, care aveau înţelegerea nesănătoasă, şi au făcut multe supărări sfântului. Dar acela care era aspru asupra diavolului şi blând către oameni, dând loc mâniei lor celei nedrepte, a lăsat lavra şi s-a dus în părţile Schitopului şi acolo a şezut în loc pustiu, lângă pârâul Gadarei.

***

Aflând peştera unui leu, a intrat într-însa şi, rugându-se, s-a culcat să se odihnească în culcuşul leului, pentru că se înnoptase. La miezul nopţii a venit leul şi a văzut pe bătrân odihnindu-se în culcuşul său; şi apucându-l cu dinţii de haine îl trăgea afară din peşteră, ca să-i lase locul său; iar cuviosul deşteptându-se a văzut acel leu înfricoşat, dar nu s-a înspăimântat, ci sculându-se a început a-şi face rugăciunea de miezul nopţii. Sfârşindu-şi rugăciunea, a şezut iarăşi în locul acela unde se culca leul, care apucându-l cu dinţii de marginea hainei, trăgea afară din peşteră pe

sfântul părinte. Iar părintele a zis către leu: ***"O, fiară, peştera este largă şi poate să ne încapă pe amândoi, căci un Făcător ne-a zidit; iar de nu-ţi place să fii împreună cu mine, du-te mai bine tu de aici, pentru că eu sunt mai cinstit decât tine, căci sunt zidit cu mâna lui Dumnezeu şi sunt cinstit cu chipul Lui".*** Acestea auzidu-le leul, s-a dus ca şi cum s-ar fi ruşinat de bătrân.

***

Vieţuind fericitul în acea peşteră, s-au înştiinţat despre dânsul schitopolitenii şi gadarenii, care au început a veni la dânsul. Între aceştia era şi un tânăr cu numele Vasile, care, lăsând lumea, a fost tuns în călugărie de cuviosul părinte Sava, cu care vieţuia împreună. Tâlharii, auzind de tunderea lui Vasile şi socotind că a adus aur mult în peştera la părintele său Sava - pentru că tânărul acela era din părinţi de bun neam şi bogaţi - au năvălit noaptea asupra lor. Dar, neaflând la dânşii nimic, s-au mirat de lipsa lor şi s-au dus. Şi iată, au văzut doi lei mari venind asupra lor şi s-au înspăimântat foarte, căci gândeau că i-a ajuns mânia lui Dumnezeu pentru năvălirea ce au făcut cu îndrăzneală asupra robilor săi. Deci au strigat cu glas mare către fiare: "Juramu-vă pe voi, cu rugăciunile părintelui Sava să vă duceţi din cale ca să trecem de aici". Iar leii, auzind numele Sfântului Sava, au fugit ca şi cum ar fi fost loviţi cu biciul. Dar tâlharii, înspăimântându-se de acea minune, s-au întors la cuviosul şi i-au spus ceea ce s-a petrecut; apoi s-au pocăit de faptele lor cele rele şi, lăsându-se de a mai face tâlhării, se hrăneau cu ostenelile lor.

Deci a vieţuit acolo cuviosul câtăva vreme şi a adunat fraţi, cărora punându-le egumen şi încredinţându-i lui Dumnezeu, el singur ca o pasăre osebindu-se s-a dus la linişte în altă pustie, unde liniştindu-se mult, s-a întors iarăşi în lavra sa, socotind că acum tulburătorii aceia vor fi încetat din răutatea şi cârtirea lor; dar i-a aflat pe dânşii neîndreptaţi, petrecând întru răutatea cea dintâi şi încă şi mai mult se înmulţiseră, încât erau până la şaizeci, iar el plângând pentru dânşii ca şi pentru cei pierduţi, îi sfătuia cu cuvinte părinteşti; dar pe arapi n-a putut să-i albească, căci cu sfaturile lui cele blânde mai mult se întărâtau. Deci cuviosul, iarăşi dând loc mâniei lor, a lăsat lavra şi s-a dus în părţile Nicopolei, unde s-a sălăşluit sub un copac, care are roade dulci ce se numea roşcov şi cu roadele copacului aceluia se hrănea.

Înştiinţându-se despre el stăpânul locului aceluia, i-a zidit o chilie şi în puţine zile, cu darul lui Hristos, adunându-se fraţii la cuviosul, locul acela s-a făcut chinovie. Acolo vieţuind fericitul Sava, pizmuitorii lui, care erau în lavră, au scos veste între fraţi că pe Sava l-au mâncat fiarele în pustie, apoi s-au dus la fericitul Ilie, patriarhul, spunându-i: "Părintele nostru, umblând prin pustia Mării Moarte, l-au mâncat leii; deci ne rugăm sfinţiei tale porunceşte să ni se dea egumen". Iar fericitul Ilie, ştiind viaţa lui Sava, din tinereţea lui, a zis către monahi: "Eu nu vă

cred, căci ştiu că Domnul este drept şi nu va trece cu vederea atâtea fapte bune ale părintelui vostru, nici va îngădui ca el să fie mâncat de fiare; ci mai bine mergeţi de căutaţi pe părintele vostru, sau tăceţi şezând în chiliile voastre, până când îl va arăta Dumnezeu". Deci s-au întors pizmuitorii cu ruşine.

Sosind praznicul înnoirii bisericii Învierii Domnului din Ierusalim şi adunându-se toţi episcopii Palestinei şi egumenii, atunci a venit şi cuviosul Sava, împreună cu nişte fraţi din mănăstirea Nicopolei. Pe acesta văzându-l patriarhul, s-a bucurat şi, luându-l deoparte, l-a rugat să se întoarcă iarăşi în lavra sa. Iar el se lepăda, zicând că este mai presus de puterea lui a ocârmui şi a îngriji atâta mulţime de fraţi; deci îşi ceru iertare. Iar patriarhul a zis: "De nu vei asculta rugăciunea şi sfatul meu, nu vei mai veni de acum înaintea feţei mele, pentru că nu pot răbda, ca ostenelile tale să le stăpânească alţii".

Atunci fericitul Sava, chiar nevrând, a spus patriarhului pricina ieşirii sale din lavra: ***"Ca să nu fiu - zice el - pricinuitor de sfadă şi tulburător fraţilor".*** Apoi i-a spus despre pizmuitorii care s-au sculat asupra lui. După aceea, neputând a nu asculta pe patriarh, s-a supus. Dar pe ucenicul său, care venise cu el din Nicopole, l-a pus egumen al mănăstirii, iar el s-a dus la lavra sa.

Apoi patriarhul a trimis împreună cu dânsul şi scrisoarea sa către fraţi, întru acest chip: "Vă poruncesc, fraţilor întru Hristos, să ştiţi că părintele vostru Sava este viu, iar nu este, precum aţi auzit voi şi cum aţi spus, că l-au mâncat fiarele; căci a venit la mine la praznic şi l-am îndemnat să vie la voi, judecând a fi lucru cu nedreptate ca să lase lavra sa, pe care a strâns-o cu ajutorul lui Dumnezeu şi cu ostenelile sale. Deci primiţi cu osârdie şi cu toată cinstea pe părintele vostru şi să vă supuneţi lui întru toate, pentru că nu voi l-aţi ales pe dânsul, ci el v-a adunat pe voi. Iar dacă unii din voi ar fi mândri şi neplecaţi, încât nu vor voi a se smeri şi a se supune lui, unora ca acelora le poruncim, ca îndată să iasă din lavră, pentru că nu este cu cuviinţă a nu-şi primi locul său părintele acesta".

Scrisoarea aceasta citindu-se în lavră în mijlocul bisericii, pizmuitorii cei orbiţi cu răutate au făcut tulburare, strigând asupra sfântului părinte, celui nevinovat şi curat cu inima: unii îl ocărau, îl dosădeau, îl grăiau de rău, iar alţii luându-şi hainele şi lucrurile lor se grăbeau a ieşi din lavră; alţii, apucând topoare şi cazmale, au alergat la chilia pe care chiar cuviosul Sava o zidise şi au dărâmat-o până în temelie, în nebunia lor; iar lemnele şi pietrele le-au aruncat jos în pârâu, apoi s-au dus de acolo în lavra Suchiului.

Egumenul lavrei aceleia, Acvilin, bărbat dumnezeiesc, ştiind răutatea lor, nu i-a primit pe dânşii, ci i-a izgonit din lavra sa. Apoi ei ducându-se în pârâul Tecuia şi făcându-şi colibi, s-au sălăşluit acolo. Astfel smulgându-se din lavra acele neghine, fraţii cei rămaşi s-au făcut ca nişte rod de grâu bine primit lui Dumnezeu.

Trecând puţină vreme şi auzind Sfântul Sava unde petrec cei ce s-au despărţit de lavră şi că sunt în mare lipsă, a pus pe caii şi asinii lavrei multe bucate şi s-a dus la dânşii voind pe de o parte să potolească mânia lor, iar pe de alta să le ajute în lipsa lor. Unii dintr-înşii văzând pe fericitul Sava venind către ei, ziceau: "Iată că şi aici vine înrăutăţitul acela". Şi grăiau şi alte cuvinte rele, din mânie şi din ură. Iar el, fără răutate privind la dânşii cu dragoste şi grăindu-le cuvinte frumoase, i-a mângâiat pe dânşii şi le-a dat bucatele. Apoi, văzând strâmtorarea, lipsa şi neorânduiala lor, căci erau ca nişte oi care n-au păstor, a vestit despre toate patriarhului şi l-a rugat să rânduiască cele cuvenite pentru dânşii. Patriarhul i-a încredinţat pe dânşii lui Sava, dându-i şaptezeci de galbeni pentru zidiri şi altele multe spre trebuinţă. El mergând la dânşii a zăbovit cinci luni şi le-a zidit biserică şi pitărie şi le-a aşezat lavră nouă, aducând din lavra cea veche pe unul din părinţii cei iscusiţi, cu numele Ioan, bărbat mai înainte-văzător. Pe acela punându-l egumen, Sava s-a întors în lavra sa. Iar Ioan, le-a fost povăţuitor şapte ani într-acea lavră nouă, apoi s-a dus la Domnul. Când era să moară, a proorocit cele ce aveau să fie şi, plângând, a zis către cei ce şedeau împrejurul său, că vor veni zile când, cei ce vieţuiesc aici se vor lepăda de credinţa cea dreaptă şi cu mândrie se vor înălţa, dar îndrăzneala şi mărirea lor se vor risipi şi deodată vor cădea.

După Ioan a fost egumen Pavel, de neam roman; acesta egumenind numai şase luni, şi nemaiputând răbda gâlcevile, a fugit în Arabia şi acolo s-a sfârşit în mănăstirea lui Saverian.

Înştiinţându-se Sava de fuga lui Pavel, a pus pe Agapit ucenicul său, egumen al lavrei celei noi. Acesta a aflat pe unii dintre fraţi că au învăţătura lui Origen, ca o otravă de aspidă pe buzele lor şi ca o osteneală şi durere sub limbile lor. Între aceştia mai întâi era unul cu numele de Ioan palestinianul, care se părea a fi creştin adevărat, având chipul dreptei-credinţe, dar în inimă era plin de răutatea păgânească, de bârfirea maniheilor, de eresurile lui Didim, ale lui Evagrie şi ale lui Origen.

Pe aceşti fraţi adunându-i Agapit, şi temându-se să nu se vatăme şi alţii cu aceleaşi eresuri, a vestit pe patriarh despre dânşii şi cu sfatul lui i-a izgonit din lavră. Apoi, după cinci ani, Agapit s-a mutat la Domnul, şi după dânsul s-a încredinţat egumenia lui Mamant. Atunci Non, împreună cu cei de un cuget cu el, auzind de

mutarea lui Agapit, s-au întors în lavra cea nouă; dar, temându-se de fericitul Sava, îşi tăinuiau otrava eresului.

În acea vreme cuviosul Sava, aflând o peşteră care era departe de lavra sa cea veche ca de zece stadii din partea de miazănoapte, la poalele Castelionului, a făcut mănăstire, ajutându-i cu averea sa Marchian, preotul sfântului Sion, împreună cu fiii săi Antonie şi Ioan.

***

În dealul unde a zidit împărăteasa Evdochia un turn, în pustia dinspre răsărit, vieţuiau doi monahi, care se ţineau de eresul lui Nestorie; pentru aceasta se mâhnea foarte sfântul părinte, căci rătăciseră din calea cea dreaptă. În vremea aceea, sfântului i s-a arătat vedenia aceasta: Se părea a fi în biserică, săvârşindu-se slujba, şi în mijlocul fraţilor a văzut stând pe acei nestorieni. Apoi, când a venit vremea Sfintei Împărtăşiri, toţi fraţii se apropiau de dumnezeieştile Taine şi se împărtăşeau, iar cei doi eretici, vrând a se apropia de împărtăşanie, îndată i-au oprit nişte ostaşi înfricoşaţi, respingându-i de la împărtăşanie şi izgonindu-i din biserică. Dar fericitul ruga pe ostaşi să lase şi pe acei doi monahi să fie împreună cu fraţii în biserică şi să nu-i oprească a se împărtăşi. Însă ostaşii au răspuns, zicând: "Nu se cuvine a lăsa să se împărtăşească cu dumnezeieştile Taine pe aceştia care sunt iudei, că nici pe Hristos nu-l mărturisesc a fi Dumnezeu, nici pe Preacurata Fecioara Maria a fi Născătoare de Dumnezeu".

Pentru această vedenie fericitul mai mult se mâhnea, fiindu-i jale de pierderea sufletelor lor. Multă nevoie a suferit postind şi rugându-se către Dumnezeu pentru dânşii, ca să-i lumineze cu lumina cunoştinţei adevărului. Apoi, adeseori se ducea la dânşii învăţându-i şi mustrându-i, rugându-i şi sfătuindu-i, până ce în sfârşit cu darul lui Dumnezeu, i-a câştigat la credinţa Bisericii lui Hristos. Aşa se îngrijea cuviosul pentru mântuirea sufletelor omeneşti.

După aceea i-a coborât pe dânşii din dealul acela, şi i-a dat în mănăstirea lui Teodosie, iar în locul lor a trimis un ucenic de al său, încredinţându-i dealul acela, cu numele Ioan bizantinul, unde, după puţină vreme, cu sporirea ajutorului lui Dumnezeu, s-a zidit şi mănăstirea.

***

Era în lavra cea mare un monah cu numele Iacov, de neam din Ierusalim, îndrăzneţ şi mândru. Acela, sfătuindu-se cu unii monahi de acelaşi obicei cu dânsul - iar fericitul Sava nefiind atunci în lavră, ci petrecând liniştit în pustie după obiceiul sau în vremea postului celui mare - a ieşit din lavră şi s-a dus într-o vale, ce se

numea Şapte guri, şi a început a-şi face mănăstire, vrând să fie asemenea cuviosului Sava.

Întorcându-se Sava din pustie şi înştiinţându-se despre lucrul lui Iacov, s-a dus la dânsul şi-l sfătuia să înceteze, zicând că este nefolositor lucru a începe ceva cu îndrăzneală şi cu înălţare de minte. Dar acela n-a ascultat pe bătrân, ci se împotrivea cuvintelor lui. Iar sfântul i-a zis: ***"Dacă nu te supui, păzeşte-te, ca nu prin ispită să te pedepseşti".*** Acestea zicând, s-a dus la chilia sa. Iar asupra lui Iacov a venit spaimă şi cutremur şi a căzut în boală cumplită, zăcând şase luni, încât abia putea să vorbească. Apoi, deznădăjduindu-se de viaţa sa, s-a rugat de cineva să-l ducă la cuviosul Sava ca să-şi ceară iertare la sfârşitul vieţii sale. Văzându-l Sfântul Sava, l-a îmbărbătat, l-a certat cu cuvinte părinteşti, i-a dat mâna şi ridicându-l din pat l-a făcut sănătos, ca şi cum n-ar fi zăcut niciodată, apoi, împărtăşindu-l cu Preacuratele Taine, i-a pus înainte hrană. Şi Iacov nu s-a mai întors la zidirea sa cea nouă, ci, primind ascultare în casa de străini, slujea acestora.

Odată, fiind nebăgător de seamă în slujba sa, a fiert bob mai mult decât trebuia, că i-a rămas de la masă atâta, încât se putea din rămăşiţa aceea şi a doua zi să se îndestuleze trapeza. El, însă, l-a aruncat pe fereastră în pârâu, aceasta nu numai o dată făcându-o, ci de mai multe ori.

Părintele Sava, văzând acest lucru, s-a coborât pe ascuns în pârâu şi a adunat bobul cel lepădat, apoi, aducându-l în chilia sa, l-a uscat puţin la soare. Trecând puţină vreme, cuviosul a fiert din bobul acela şi, gătindu-l bine, a chemat pe Iacov la sine ca să-l ospăteze.

Mâncând el, bătrânul a zis către Iacov: ***"Iartă-mă, frate, că nu te-am ospătat precum am voit şi nu te-am împăcat cu bucatele, pentru că nu ştiu a face fiertura bine".***

Iar Iacov a zis: "O, părinte, bine ai fiert bobul acesta; de mult n-am mâncat bucate ca acestea".

Bătrânul a zis: ***"Crede-mă, fiule, că acesta este bobul pe care tu l-ai vărsat în pârâu; să ştii dar cum că cel ce nu poate să chiverniseaşcă cu măsură nici o ulcică de bob, ca să nu rămână ceva în zadar, apoi cum poate unul ca acela să chiverniseacă o mănăstire şi să povăţuiască pe fraţi? Aşa grăieşte şi apostolul: "Dacă cineva nu ştie să-şi conducă casa sa, cum va putea să îngrijească de Biserica lui Dumnezeu?".***

Iacov, auzind acestea s-a ruşinat; iar pentru iubirea sa de începătorie şi pentru slujba sa cea cu nebăgare de seamă, făcând pocăinţă, îşi cerea iertare.

Pe acest Iacov, care şedea în chilia sa, odată îl supăra diavolul cu războiul poftei trupeşti. Deci, stându-i asupra acel război îndelungat cu gânduri necurate, n-a putut mai mult a răbda şi, luând cuţitul, şi-a tăiat părţile sale genitale. Făcându-i mare durere şi curgând mult sânge, a început a striga pe fraţii care petreceau pe aproape, ca să-i ajute. Iar fraţii, venind şi văzând lucrul ce-l făcuse, pe cât puteau potoleau durerea lui cu doctorii şi după multă vreme abia au putut să-l vindece. Auzind despre aceasta cuviosul Sava a izgonit pe Iacov din lavră, fiind vindecat de rană.

După aceea s-a dus la cuviosul Teodosie, spunându-i nevoia ce i s-a întâmplat cu izgonirea şi rugându-l să mijlocească pentru dânsul către cuviosul Sava, ca iarăşi să-l primească în lavră şi în chilia sa.

Teodosie, înduplecându-se de rugăciunea fratelui, s-a dus la fericitul Sava şi l-a rugat pentru fratele cel izgonit. Sava, pentru rugăciunea unui părinte ca acela şi bun prieten al său, a primit pe Iacov, dându-i porunca să nu vorbească cu nimeni, fără numai cu cel ce-i slujea, nici să iasă din chilia sa; ba încă l-a înlăturat de la împărtăşirea cu Preacuratele şi dumnezeieştile Taine.

Şezând Iacov în linişte, făcea roduri vrednice de pocăinţă, vărsând multe lacrimi înaintea lui Dumnezeu, până când i s-a dăruit iertare din înălţime. Iar fericitului Sava i s-a vestit prin dumnezeiasca descoperire că este iertat păcatul lui Iacov, căci a văzut cuviosul Sava în vedenie un bărbat strălucind stând aproape şi un mort zăcând lângă picioarele lui Iacov, pentru a cărui înviere rugându-se Iacov, s-a auzit glas de sus, zicând: "Iacove, auzite sunt rugăciunile tale; deci atinge-te de mort şi va învia". Atingându-se Iacov de mort, după poruncă, îndată a înviat. Iar bătrânul cel strălucit îndată a zis către Sava: "Iată, a înviat mortul şi tu dezleagă de acum din legături pe cel ce l-a înviat". Sava, văzând acestea a trimis îndată după Iacov şi, dezlegându-l de canon, i-a poruncit să intre în sobor şi împreună cu fraţii să se împărtăşească cu Preacuratele Taine. După şapte zile de la dezlegarea sa, Iacov s-a dus la Domnul.

Cuviosul părintele nostru Sava, era ca un pom minunat care odrăsleşte ramuri frumoase. Astfel, cu chipul vieţii sale cel sfânt şi cu rugăciunile cele cu sârguinţă către Dumnezeu înmulţea sfânta sa lavră cu părinţi şi monahi nevoitori, care se făceau sfinţi, cum şi el era sfânt, precum este scris: Dacă rădăcina este sfântă, apoi şi ramurile sunt sfinte.

***

Dintre aceste ramuri sfinte să pomenim pe fericitul Antim, bătrânul din Betania, care în multe nevoinţe monahiceşti îşi petrecuse viaţa. Acesta, la începutul venirii sale în lavră, şi-a zidit o chilie mică în partea de răsărit a pârâului, în dreptul turnului cuviosului Sava şi a petrecut într-însa treizeci de ani; iar la bătrâneţe, slăbind şi apropiindu-se către sfârşit, a căzut în boală grea. Văzându-l cuviosul Sava aşa, prea îmbătrânit şi zăcând greu, a vrut să-l ia într-una din chiliile cele mai aproape de biserică, ca să poată acolo fraţii mai lesne a-l cerceta şi a-i sluji mai uşor. Dar el s-a rugat să-l lase să se săvârşească acolo unde s-a sălăşluit de la început; şi l-a lăsat în chilia sa bolnav.

Într-o noapte, cuviosul Sava, sculându-se la rugăciune după obiceiul său mai înainte de cântarea Utreniei, a auzit nişte glasuri minunate ca şi cum ar fi cântat un cor. Părându-i-se că se cântă slujbă în biserică, se mira în sine cum s-a început Utrenia fără dânsul şi fără obişnuita lui binecuvântare? Venind îndată în biserică, n-a aflat pe nimeni, iar uşile erau încuiate şi s-a întors mirându-se de glasurile care se auzeau. Apoi iarăşi a auzit cu glas dulce cântând cântarea aceasta: "Trece-voi în locul cortului celui minunat, în casa lui Dumnezeu, în glasul bucuriei şi al mărturisirii sunetului celui ce prăznuieşte".

Înţelegând de unde ieşeau acele glasuri minunate, adică din partea de unde era chilia fericitului Antim, a înţeles mutarea lui şi îndată, deşteptând pe eclesiarhul, i-a poruncit să bată toaca să se adune fraţii. Şi luând pe unii dintr-înşii, a mers în chilia bătrânului, cu făclii şi cu tămâie. Intrând înăuntru n-a aflat pe nimeni altul decât numai trupul fericitului Antim, zăcând mort, iar sufletul lui se dusese la Domnul însoţit de îngeri. Deci, luând ei acel cinstit trup, l-au dus în biserică şi, cântând cele de îngropare, l-au pus împreună cu sfinţii părinţi.

***

Un frate, cu numele Afrodesie, din mănăstirea lui Teodosie, de fel din Asia, mare de stat şi atât de tare încât ridica de la pământ singur cu multă înlesnire douăsprezece baniţe de grâu, fiind trimis la o slujbă, în drum s-a mâniat asupra asinului cu care căra grâu şi l-a lovit tare, iar asinul din acea lovitură a căzut şi a murit.

Pentru aceasta cuviosul Teodosie a izgonit pe Afrodesie din locaşul său şi a venit la cuviosul Sava, nevoindu-se la dânsul multă vreme, în mare pocăinţă. Şi atât de mult a sporit în darul lui Dumnezeu, încât şi-a cunoscut vremea sfârşitului său mai înainte cu şapte zile şi l-a rugat pe cuviosul Sava ca să-l elibereze să meargă la cuviosul Teodosie să-şi ceară iertare.

Sava a trimis împreună cu dânsul pe ucenicul său Teodul, zicând cuviosului Teodosie: "Iată, fratele nostru cel de obşte Afrodesie, pe care l-am primit odinioară ca om, acum cu darul lui Hristos îl trimit către tine înger". Iar Teodosie, primindu-l cu dragoste, l-a iertat şi l-a trimis cu pace. Întorcându-se la Sfântul Sava s-a odihnit în Domnul.

***

Cetăţenii din cetatea Midava, care este în partea Iordanului, adeseori veneau la cuviosul aducându-i cele trebuincioase, iar de la dânsul primeau binecuvântare. Printre aceia era un bărbat vestit, cu numele Gherontie, care, venind în Sfânta Cetate, a căzut bolnav şi, vrând să se ducă în muntele Eleonului pentru rugăciuni, a căzut de pe animalul său rănindu-se. Apoi mai mult s-a îmbolnăvit, încât se deznădăjduise de a mai trăi. Pe acela ungându-l cuviosul Sava, cu untdelemn sfinţit, îndată l-a făcut sănătos.

După aceea a venit fiul lui Gherontie, cu numele Toma şi a găsit pe sfânt în casa de străini pe care o avea în Ierihon. Primindu-l cu bucurie şi veselindu-se duhovniceşte împreună, a voit şi trupeşte să-l ospăteze. Deci, şezând la masă şi mâncând, a zis către ucenic să aducă, dacă are, puţin vin. Acesta a răspuns că nu are decât numai puţin oţet într-o tigvă. Sfântul a zis: ***"Bine este cuvântat Dumnezeu; dintr-acest oţet să bem, că Cel ce a prefăcut apa în vin, poate să prefacă şi acrimea acestui oţet".***

Acestea a zis gura cea dulce ca mierea şi dumnezeiască şi s-a făcut oţetul ca un vin prea dulce, veselind cu adevărat inima omului. Cuviosul a poruncit apoi să aducă foc şi tămâie, zicând: ***"Cercetare dumnezeiască s-a făcut pentru noi în ceasul acesta".*** Minunea nu a rămas aici, căci vinul s-a înmulţit într-atâta, încât le-a ajuns tuturor.

Iar Toma, spăimântându-se de covârşirea minunii, a cerut tigva de la sfânt, căci mai avea vin şi, luând-o, s-a dus cu însoţitorii săi, cărora le-a ajuns celălalt vin tot drumul. Pe urmă, după ce s-a deşertat tigvă, o păstra Toma ca pe o visterie de mult preţ şi, când se îmbolnăvea cineva, o umplea cu apă şi o turna peste cel bolnav şi acela îndată îşi găsea sănătatea cea dorită.

***

Odată, aflând că nişte bucate fierte pentru lucrători sunt amare, le-a prefăcut în dulceaţă cu semnul Crucii.

***

Altădată, mergând cuviosul de la Ierihon către Iordan cu un tânăr ucenic al său, a întâlnit o mulţime de oameni mireni, cu care era împreună şi o fecioară frumoasă la chip. După ce ei au trecut vrând stareţul să încerce pe ucenic, a zis: ***"Cum era fecioara care a trecut? Mie mi se părea că era chioară de un ochi".***

Ucenicul răspunse: "Ba nu, părinte, ci avea amândoi ochii luminoşi".

“Te-ai înşelat, fiule, că fecioara era numai cu un ochi".

Dar el întărea cuvântul, susţinând că avea ochii foarte frumoşi.

Bătrânul zise: "Cum te-ai încredinţat tu?"

Ucenicul a răspuns: "Eu, părinte, cu dinadinsul am căutat în faţa ei şi am văzut că amândoi ochii erau foarte luminoşi".

Atunci, stareţul i-a zis: ***"Tu ai căutat cu aşa sârguinţă la faţa ei, dar nu ţi-ai adus aminte de porunca ce se dă în Sfânta Scriptură: Fiule, să nu te biruiască vederea frumuseţii, nici să fii vâinat cu ochii tăi, nici să te răneşti cu genele ei. Deci, să ştii, că de acum nu vei mai fi cu mine în chilie, pentru că nu-ţi păzeşti ochii".*** Apoi l-a trimis în muntele Castelin pentru pedeapsă.

***

Cuviosul, umblând odată prin pustia ce se numea Ruva, l-a întâmpinat în cale un leu, având înfipt în piciorul său o ţeapă de lemn şi căzând înaintea sfântului, îşi arătă piciorul, rugându-se parcă sfântului să-i vindece rana. Sfântul, scoţând teapa din piciorul său, i-a uşurat durerea şi leul umbla în urma sfântului, slujindu-i.

Bătrânul avea atunci cu sine un ucenic cu numele Flais şi un asin. Când trimitea pe ucenic la vreo trebuinţă, poruncea leului ca să păzească pe asin, iar leul, luând cu dinţii căpăstrul asinului, îl ducea la păşune şi, către seară adăpându-l, îl ducea la bătrân. Trecând câteva zile şi leul făcându-şi slujba sa, sfântul a trimis pe ucenic la oarecare trebuinţă şi, din îndemnare diavolească, a căzut în păcatul desfrânării. Tot atunci leul, păscând pe asin, l-a mâncat.

Flais, cunoscând că spre mustrarea păcatului lui, a mâncat leul pe asin, se temea a se arăta stareţului. Deci, ducându-se într-un sat oarecare, se tânguia acolo.

Stareţul, căutând mult pe ucenic şi aflându-l, l-a adus în chinovie şi, închizându-l într-o cămară, l-a pus la canon. Iar el, pocăindu-se cu multe lacrimi, s-a curăţit de

păcatul lui, ajutându-i şi rugăciunile stareţului său, care foarte mult se îngrijea pentru mântuirea sufletelor omeneşti.

***

Se cuvine a mai pomeni şi de purtarea lui de grijă pentru întărirea Bisericii lui Dumnezeu, când a fost trimis la Constantinopol pentru îndreptările cele bisericeşti.

Pricina trimiterii sale s-a început astfel: Împăratul Anastasie, care cugeta cele ereticeşti, lepădând soborul al patrulea a toată lumea al sfinţilor părinţi, cel din Calcedon, a tulburat Biserica în acea vreme foarte mult, a izgonit din scaun pe Eftimie, patriarhul Constantinopolului şi s-a mâniat asupra lui Flavian antiohianul şi asupra lui Ilie ierusalimteanul, încât voia să-l izgonească pentru că nu se învoia cu eresul lui.

Deci, patriarhul Ilie, vrând să sfătuiască pe împărat ca să dea pace Bisericii, a trimis rugăminte către dânsul, prin egumenii lavrelor de prin pustia Palestinei, între care era şi Sava, scriind astfel: "Pe aleşii robii lui Dumnezeu - pe cei buni şi credincioşi vieţuitori ai pustietăţilor, având împreună cu dânşii şi pe Sava, care este capul pustnicilor şi luminătorul Palestinei - îi trimitem cu rugăciune spre stăpânirea voastră. Iar tu, o, împărate, ţinând seama de ostenelile lor, porunceşte să înceteze războiul asupra Bisericii şi nu lăsa să se înmulţească răutatea; pentru că ştim că te îngrijeşti a plăcea lui Dumnezeu, care ţi-a dat diadema".

Ajungând sfinţii părinţi la Constantinopol şi intrând în palatele împărăteşti, Sava mergea mai în urma tuturor, apoi păzitorii cei ce stau înaintea uşilor, văzându-l îmbrăcat în haine proaste şi cârpite, ca pe unul din cei săraci, l-au oprit şi nu l-au lăsat să intre înăuntru; iar împăratul, primind cu cinste pe părinţii care veniseră la dânsul şi citind cartea patriarhului, întreba care din dânşii este Sava, pe care îl lauda patriarhul în scrisoarea sa? Deci, privind părinţii împrejur, au zis: "A venit împreună cu noi, dar nu ştim unde a rămas". Împăratul a poruncit îndată să-l caute şi abia l-au găsit într-un colţ oarecare, stând şi citind psalmii lui David. Când a fost adus înaintea împăratului, acesta a văzut un înger luminat mergând înaintea lui şi cunoscând că Sava este omul lui Dumnezeu, s-a sculat de pe scaun, dându-i cinste; apoi a poruncit tuturor să şadă.

Făcându-se multă vorba, fericitul Sava, mai mult decât toţi părinţii care erau acolo, se nevoia sfătuind pe împărat, cu cuvinte de Dumnezeu insuflate, ca să dea pace bisericilor, făgăduindu-i biruinţa de la Dumnezeu asupra vrăjmaşilor.

Deci părinţii ceilalţi fiind liberaţi acum şi sporind puţin, cuviosul Sava a rămas să mai sfătuiască pe împărat şi să-l împace cu patriarhul Ilie.

Iernând cuviosul în Constantinopol, adeseori se ducea la împărat, vorbind despre credinţă şi despre patriarhul Ierusalimului, pentru că i se lăsase cuviosului intrare liberă în palatul împărătesc, nefiind oprit de portari. În acea vreme a înduplecat pe împărat să nu se mai mânie asupra patriarhului, ci să dăruiască linişte bisericilor Palestinei.

Apoi s-a întors la Ierusalim, fiind îndestulat de împărat cu cele de trebuinţă pentru cale şi cu daruri mari, primind din mâna lui până la două mii de galbeni, pe care, ducându-i, i-a împărţit la mănăstirile sale; iar o parte a trimis-o la satul Mutalasc, unde s-a născut, ca să se zidească o biserică în curtea părinţilor săi, în cinstea Sfinţilor mucenici Cozma şi Damian.

Fericitul Ilie patriarhul, prin Sfântul Sava câştigând pacea sa şi a bisericilor Palestinei, nu a vieţuit multă vreme în linişte; căci ereticii, îndemnând neîncetat pe împărat spre mânie l-au ridicat asupra Bisericii lui Hristos şi a păstorilor ei, ca să le facă rău. Deci a poruncit împăratul să facă sobor în Sidon, încredinţând preşedinţia la doi episcopi, care apărau credinţa cea rea a lui Evtihie şi a lui Dioscor, adică lui Sotiric, episcopul Cezareei Capadociei şi lui Filoxen, al Ierapoliei, ca să anatematisească la soborul acela, soborul cel din Calcedon, iar pe Flavian şi Ilie să-i alunge de pe scaunele lor, care lucru s-a şi făcut.

Săvârşind adunarea lor cea fărădelege, pe fericitul Flavian, patriarhul Antiohiei, care n-a voit să vină la soborul lor, l-au izgonit cu necinste cei rău credincioşi, având ajutor pe împărat; în locul lui a răpit scaunul Sevir, cel fără minte, care a adus multe nevoi asupra credincioşilor, cei ce nu voiau să aibă împărtăşire cu dânsul. A trimis dogmele sale cele sobornicești şi lui Ilie, patriarhul Ierusalimului, dar el, neprimind legile ereticeşti, le-a trimis înapoi. De acest lucru înştiinţându-se, împăratul s-a mâniat foarte asupra fericitului Ilie şi a poruncit ca iarăşi să trimită acele dogme la Ierusalim cu nişte clerici şi cu mare putere ostăşească, ca astfel pe cei ce nu vor voi, să-i silească să se învoiască la soborul lor, care s-a făcut în Sidon.

Venind aceia în Ierusalim şi făcându-se multă tulburare, iar patriarhul, aflându-se în nevoie, a adunat cuviosul Sava pe toţi monahii din mănăstiri şi, intrând în Sfânta Cetate, a izgonit pe trimişii lui Sevir, pe slujitori şi pe ostaşi; iar pe Sevir şi pe cei de un gând cu dânsul, i-a dat anatemei înaintea tuturor.

Atunci s-au întors ereticii cu ruşine la cei ce i-au trimis, spunând îndrăzneala cea mare a credincioşilor şi necinstirea cea multă a lor.

Împăratul, umplându-se de nespusă mânie, a trimis în Ierusalim pe Olimpie, eparhul Palestinei, cu mulţime de ostaşi şi i-a poruncit, că nu după legi, nici cu judecăţi, ci cu putere împărătească să alunge din scaun pe patriarhul Ilie. Deci, venind Olimpie cu putere multă, îndată a împlinit porunca împăratului, alungând pe patriarh fără judecată şi l-a trimis în surghiun în Asia. Iar în locul lui a ridicat pe Ioan, feciorul preotului Marchian, care a făgăduit să blesteme soborul cel din Calcedon şi să aibă împărtăşire cu Sevir.

Înştiinţându-se de acest lucru, cuviosul Sava, iarăşi că întâi, şi-a adunat oastea sa cea duhovnicească şi ca un voievod a mers în Sfânta Cetate; dar n-a apucat pe eparhul Olimpie, pentru că acela, săvârşind degrabă răutatea cea poruncită lui, s-a întors cu bucurie la împărat. Atunci fericitul s-a mâhnit foarte mult pentru izgonirea fără vină a patriarhului şi se tânguia pentru dânsul. Aflând pe Ioan, patriarhul cel nou, cugetând cele ereticeşti, îi spuse lui ca să nu aibă împărtăşire cu Sevir, ci să apere soborul din Calcedon şi să-l susţină până la sânge; iar de nu va face aşa, apoi de toţi părinţii pustnici se va anatematesi ca un eretic. Ioan, ruşinându-se şi totodată temându-se de atâţia părinţi de Dumnezeu insuflaţi, care veniseră împreună cu Sfântul Sava, s-a lepădat de Sevir şi de toate eresurile şi a primit credinţa cea întărită de soborul din Calcedon; şi aşa s-au liniştit sfinţii părinţi.

Atunci degrabă s-a făcut înştiinţare împăratului despre aceea că Ioan, patriarhul cel nou pus, leapădă soborul din Sidon, iar pe cel din Calcedon îl primeşte. De aceea, mâniindu-se împăratul împotriva lui Olimpie, l-a scos din dregătoria sa, pentru că a ales un patriarh ca acela. În locul lui Olimpie punând pe Anastasie ca eparh a toată Palestina, l-a trimis în Ierusalim, ca să înduplece pe patriarhul Ioan către împărtăşirea cu Sevir sau să-l izgonească din scaun. Venind Anastasie, îndată a luat pe patriarh şi l-a aruncat în temniţă, iar acesta îl ruga să-l lase, făgăduind că va face toate cele poruncite; dar, zicea el, să nu ne arătăm că de nevoie facem voia împăratului, ci de bună voie. Deci a făgăduit că în Duminica viitoare, în biserică înaintea poporului va anatematesi soborul din Calcedon şi va primi pe cel din Sidon, primind şi împărtăşirea cu Sevir. Patriarhul, fiind scos din temniţă, a trimis pe cineva în taină către cuvioşii părinţi, Sava şi Teodosie, ca să se sârguiască să adune pe toţi părinţii şi să vină la dânsul în Duminica viitoare, în biserică.

Atunci s-a întâmplat să fie în Ierusalim şi Ipatie, rudenia împăratului, care venise pentru închinăciune. În ziua Duminicii au venit amândoi arhimandriţii, Sava şi

Teodosie, împreună cu o mulţime de monahi, ca la zece mii. Apoi, făcându-se adunare bisericească şi Anastasie, eparhul, intrând în biserică cu Ipatie, rudenia împăratului şi cu ostaşii săi şi adunându-se mulţime de popor, s-a suit patriarhul în amvon, având cu sine pe Sava şi pe Teodosie; atunci tot poporul împreună cu monahii au strigat asupra patriarhului: "Anatematiseşte pe eretici şi întăreşte soborul cel din Calcedon". Şi luând patriarhul îndrăzneala a strigat zicând: "Oricine cugeta într-o unire cu Evtihie, cu Nestorie, cu Sevir şi cu Sotirih să fie anatema". Aşijderea şi cuviosul Teodosie cu fericitul Sava au strigat: "Cine nu primeşte cele patru soboare, ca pe cei patru evanghelişti, să fie anatema".

Văzând aceasta, eparhul Anastasie s-a temut de mulţimea poporului şi a monahilor şi, ieşind din biserică, a fugit în Cezareea. Iar rudenia împăratului s-a jurat părinţilor, că n-a venit să întărească credinţa lui Sevir, ci să se unească cu sfânta sobornicească Biserică. Şi a dat cuvioşilor părinţi, lui Sava şi Teodosie, mulţime de aur, ca să împartă monahilor care au venit cu dânşii.

După aceasta, cuvioşii părinţi au scris către împărat într-acest chip, ca din partea soborului: *"Domnul nostru Iisus Hristos, Împăratul tuturor şi Dumnezeul cel veşnic, care cu a Sa bunătate a încredinţat stăpânirii tale sceptrul împărăţiei pământeşti, vrând cu adevărat a da prin a voastră iubire de bunătate, pace bună tuturor bisericilor, iar mai vârtos maicii bisericilor, Sfântului Sion, pentru că toţi ştiu că de la această biserică s-a început Taina cea mare a credinţei celei drepte şi a străbătut până la marginea pământului, pe care noi cei ce suntem locuitorii acestor locuri dumnezeieşti, primind-o din început, de la Sfinţii apostoli am păzit-o întreaga şi nevătămată, până în ziua de astăzi şi în veac o vom păzi, cu darul lui Hristos, neabătându-ne nicidecum de la calea cea dreaptă spre cele potrivnice, nici vătămându-ne cu necuratele şi deşartele lor glasuri - deci când şi împărăţia ta, întru aceeaşi credinţă fără prihană şi neîntinată te-a hrănit şi te-a crescut - ne minunăm cum astăzi, în zilele împărăţiei tale, a năpădit atâta zarvă şi atâta tulburare asupra Sfintei Cetăţi a Ierusalimului, încât nici pe slujitorii lui Dumnezeu nu-i lasă. Iar pe preoţii şi monahii, care din tinereţe au iubit faptele cele bune şi şi-au ales viaţa blândă în tăcere - înaintea iudeilor şi a neamurilor din Sfântul Sion - prin mijlocul cetăţii îi muncesc şi în locurile cele necurate îi izgonesc; ba încă îi silesc să facă lucruri din cele ce nu se cuvin credinţei celei drepte, încât cei ce vin aici pentru rugăciuni, în loc de folos sufletesc, află vătămare şi, smintindu-se de cele ce văd, se întorc.*

Deci, rugăm stăpânirea voastră ca să ne izbăviţi de atâtea răutăţi, al căror aflător şi început este Sevir, căruia, pentru păcatele noastre, i s-a dat biserica Antiohiei, spre pierzarea sufletului său şi spre sminteala tuturor. Căci cum să nu ne fie nouă

sminteală, celor care suntem în Ierusalim? Acum să învăţăm credinţa, noi care am slujit tuturor părinţilor, prin cuvinte de dreapta credinţă? Acum să ne vedem, că aşa de târziu am cunoscut mărturisirea cea dreaptă? Au doară nu înţelegem că învăţătura ce s-a arătat de curând, care pare a fi îndreptare sănătoasă a credinţei celei dintâi şi care s-a aşezat de părinţi nu este îndreptare, ci cu adevărat răzvrătire, care pregăteşte pierderea sufletelor celor ce o primesc? Deci, nu suferim altceva a adăuga mai mult în dreapta credinţă, decât cele ce s-au aşezat de cei trei sute optsprezece sfinţi părinţi de la Niceea şi de ceilalţi care au fost la celelalte trei soboare a lumii, nici a schimba ceva. Pentru aceasta, suntem gata a ne pune sufletele noastre şi a muri, de va fi nevoie. Pacea lui Dumnezeu, care covârşeşte toată mintea, să păzească credinţa noastră cea sfântă şi viforul cel ridicat asupra ei să-l aline, spre slava Sa şi spre podoaba împărăţiei tale".

Scrisoarea aceasta de la sfinţii părinţi, primind-o, împăratul s-a supărat foarte mult şi cugeta să izgonească din hotarele Ierusalimului pe patriarhul Ioan, împreună cu amândoi arhimandriţii, Sava şi Teodosie. Dar purtarea de grijă a lui Dumnezeu n-a lăsat a se săvârşi răutatea lui, căci s-a întâmplat în acea vreme un război cu barbarii. Deci, lăsând pentru altă dată prigoana asupra Bisericii şi asupra cuvioşilor părinţi, se pregăti de război împotriva barbarilor.

Apoi, după izgonirea cea nedreaptă a sfântului patriarh Ilie, prin judecata cea dreaptă a lui Dumnezeu s-a făcut foamete, uscăciune şi lipsă mare prin toată Palestina, ca în zilele proorocului Ilie. Căci se închisese cerul şi nu da ploaie, încât se uscaseră izvoarele apelor, ba încă se înmulţiseră şi lăcustele de umpluseră toată faţa pământului, încât au mâncat toată iarba câmpului şi frunzele copacilor. Acea pedeapsă a lui Dumnezeu a ţinut cinci ani, aşa că mulţi au murit de foame şi de sete, încât poporul Ierusalimului zicea că, pentru izgonirea cea cu nedreptate a patriarhului Ilie pedepseşte Dumnezeu Palestina cu foamete.

În vremea aceea chemând fericitul Sava pe egumenii celor şapte mănăstiri, pe care le zidise el, le-a poruncit să nu se îngrijească de nimic din cele trupeşti, aducându-le aminte de cuvintele Evangheliei, care ne învaţă a nu ne îngriji, ce vom mânca şi ce vom bea sau cu ce ne vom îmbrăca, ci a ne pune nădejdea în Dumnezeu, Care ştie trebuinţele tuturor. Deci erau hrăniţi cu purtarea de grijă a lui Dumnezeu cea Atotputernică.

***

Altădată, apropiindu-se o zi de Duminică, economul lavrei celei mari a zis către cuviosul Sava: "Nu putem, părinte, să tocăm în această sâmbătă şi Duminică pentru

dumnezeiasca Liturghie, căci nu numai că nu avem ce pune înaintea părinţilor să guste când se vor aduna, dar nici pâine pentru Sfânta jertfă nu se află".

Sfântul i-a răspuns: ***"Eu, pentru lipsa hranei, nu voi lăsa dumnezeiasca slujbă. Pentru că este credincios Cel ce porunceşte a nu ne îngriji pe a doua zi şi puternic este a ne hrăni în vreme de foamete; dar să trimită eclesiarhul în cetate vreun vas sau haină şi, vânzând-o, să cumpere cele trebuincioase pentru Sfânta Liturghie".***

Sfântul, răspunzând economului astfel, şi-a pus nădejdea în Dumnezeu şi răbda.

Însă n-a sosit ziua Duminicii şi, iată, au venit la dânsul câţiva tineri, trimişi din purtarea de grijă a lui Dumnezeu, aducând cu dânşii treizeci de asini încărcaţi cu pâine, grâu, vin, untdelemn şi cu alte feluri de hrană, pe care le-a dat toate cuviosului.

Iar el, mulţumind lui Dumnezeu, a zis către econom: ***"Ce zici, frate, oare vom opri să nu se toace în această sâmbătă şi Duminică pentru că nu avem ce pune înaintea părinţilor când se vor aduna?".***

Iar economul, minunându-se de credinţa cea mare a sfântului şi de marea purtare de grijă a lui Dumnezeu pentru dânşii, îşi ceru iertare pentru necredinţa sa.

După aceasta, a voit cuviosul Sava să cerceteze pe prea sfinţitul Ilie, patriarhul Ierusalimului, care era în surghiun. Sava, era atunci de optzeci de ani. Deci, luând cu dânsul doi egumeni, pe Ştefan şi pe Evtalie, s-au dus. Văzând Ilie pe Sava şi pe cei care veniseră la dânsul, s-a bucurat şi i-a oprit câteva zile la dânsul şi, în toate zilele acelea, ieşea din camera sa, în ceasul al noulea. Pentru că de la otpustul (sfârşitul) Vecerniei şi până la al nouălea ceas din zi nu se arăta nimănui, ci, închizând uşa, petrecea în linişte. Iar la al nouălea ceas, ieşind la dânşii, ospăta împreună cu ei şi se mângâiau cu vorbe duhovniceşti. După otpustul Vecerniei iarăşi intra în chilia sa de linişte.

Odată n-a ieşit la dânşii, ca de obicei, şi era a nouă zi a lunii iulie, iar ei l-au aşteptat toată ziua, negustând bucate. Către al şaselea ceas din noapte, patriarhul a ieşit cu ochii plini de lacrimi şi a zis către dânşii: "Voi mâncaţi, ca eu n-am vreme, pentru că mă îndeletnicesc cu un lucru", iar ei se întrebau cu sârguinţă, pentru ce a zabovit şi a ieşit atât de târziu şi pentru ce plângea aşa? El, oftând greu şi tânguindu-se, a zis către Sfântul Sava: "O, fericite părinte, vai! ca în ceasul acesta s-a săvârşit împăratul Anastasie. Apoi se cuvine ca şi eu, după zece zile, să mă duc

din viaţa aceasta şi să mă judec cu dânsul înaintea înfricoşatei judecăţi a lui Dumnezeu!"

Deci aşa a fost căci, după zece zile, s-a mutat la Domnul prea sfinţitul patriarh Ilie, îmbolnăvindu-se puţin înaintea sfârşitului său; iar fericitul Sava, îngropându-l cu cinste, s-a întors la lavra sa.

Despre moartea împăratului Anastasie se povesteşte că, în noaptea aceea în care s-a făcut arătare patriarhului Ilie, l-a lovit din înălţime un tunet şi un fulger, care a umplut palatul împărătesc şi-l gonea acest fulger pe împărat, care alerga din loc în loc şi din colţ în colţ. Apoi, ajungându-l într-un loc, l-a ucis şi astfel cel nelegiuit a murit fulgerat.

După moartea rău credinciosului împărat Anastasie a luat împărăţia bine credinciosul Iustin, care a trimis poruncă prin toate laturile stăpânirii sale, să libereze pe cei dreptcredincioşi din surghiun şi fiecare să-şi primească locul şi dregătoria sa; iar soborul cel din Calcedon să-l scrie în sfintele cărţi, ca astfel Biserica lui Hristos să aibă pace şi linişte.

Această poruncă împărătească venind în Sfânta Cetate a Ierusalimului şi toţi bucurându-se, patriarhul Ioan a rugat pe cuviosul Sava să se ducă în Cezareea şi în Schitopoli ca să arate acea scrisoare dreptcredincioasă a împăratului, apoi să scrie în cărţile bisericeşti soborul cel din Calcedon. Iar cuviosul, deşi era neputincios cu trupul, fiind bătrân şi obosit după multe nevoinţe monahiceşti, dar pentru Biserica lui Hristos, nu s-a lepădat de ascultarea aceea, nici nu s-a lenevit a suferi osteneala căii cele îndelungate, ci s-a dus cu alţi monahi din cei mai de frunte.

În Cezareea a fost întâmpinat de Sfântul Ioan Hozevitul, care era atunci acolo ierarh, iar în Schitopoli a fost primit cu dragoste de mitropolitul Teodosie şi de toţi cetăţenii, unde a făcut şi minuni.

Astfel, pentru un samarinean, numit Silvan, care avea o dregătorie şi se sculase asupra creştinilor, a proorocit că se va arde cu foc în mijlocul cetăţii, cum va arăta cuvântul mai de pe urmă. Apoi a vindecat pe o femeie care-i curgea sânge; a tămăduit pe o fecioară îndrăcită şi, la urmă, aducând mult folos Bisericii, s-a întors.

După patru ani de secetă în Palestina, era mare lipsă de apă, iar fraţii, vrând a se împrăştia, au rugat pe sfânt ca să-i libereze. El, mustrându-i pentru nerăbdarea lor, le-a poruncit să nădăjduiască către Dumnezeu şi a treia zi s-a arătat deasupra lavrei un nor şi s-a făcut vărsare mare de ploaie, încât s-au umplut rezervoarele lavrei cu

apă. Dar acea ploaie a fost numai în lavra, iar peste locurile cele din jur, nici picătură de rouă nu s-a pogorât.

Deci, au venit la bătrân egumenii de la mănăstirile cele din jur, zicând: "Cu ce am greşit ţie, părinte, că ne-ai trecut cu vederea şi numai spre folosul lavrei tale ai cerut ploaie de la Dumnezeu?" El i-a mângâiat cu cuvinte bune, dându-le nădejde că nu se vor lipsi nici mănăstirile lor de apă când va da Dumnezeu ploaie peste toată Palestina.

Sosind al cincilea an al foametei, era atâta lipsă de apă, încât săracii prin Sfânta Cetate mureau de sete, căci din lipsă de ploaie şi din uscăciunea cea mare s-au împuţinat izvoarele şi au secat puţurile şi s-au uscat pâraiele.

Patriarhul Ioan era şi el în mare întristare şi umbla prin locurile acelea, care erau odată băltoase; apoi, săpând fântâni şi puţuri, dorea să dea de apă şi nu afla. În pârâul Siloamului a săpat cu multă osteneală şi cu mulţi lucrători, până la patruzeci de stânjeni, dar n-a dat de apă şi, deznădăjduindu-se, plângea pentru nevoia cea de obşte din toată cetatea.

Era luna septembrie şi se apropia praznicul înnoirii. Apoi, înştiinţându-se că cuviosul Sava prin rugăciunile sale a adus ploaie în lavra sa, l-a chemat la sine şi l-a rugat să mijlocească la Dumnezeu ca să miluiască pe poporul Său şi să nu-l omoare cu setea şi cu foamea.

Iar cuviosul Sava zicea: ***"Cine sunt eu ca să pot potoli mânia lui Dumnezeu, însumi fiind păcătos?"*** Patriarhul îl ruga fierbinte şi cuviosul a zis: ***"Iată, ca ascultare, merg la chilie şi mă voi ruga bunătăţii lui Dumnezeu; iar de vor trece trei zile şi nu va fi ploaie, să ştiţi că nu m-a ascultat Dumnezeu; deci, rugaţi-vă şi voi că să ajungă rugăciunea mea către Dumnezeu".*** Acestea zicând, s-a dus.

A doua zi s-a făcut arşiţă mare şi mulţime de lucrători au lucrat toată ziua l-a groapa aceea ce s-a zis mai sus; iar după ce s-a înserat şi-au lăsat toate vasele şi coşurile, nădăjduind ca iarăşi o să vină la lucru a doua zi. Dar sosind noaptea, a suflat vântul dinspre miazăzi şi au început tunete şi fulgere şi a plouat toată noaptea, încât, a umplut văile şi pâraiele curgeau de pretutindeni. Atunci s-a înmulţit apa în locul cel săpat, iar ţarina care de atâta vreme şi cu atâta osteneală a fost scoasă din puţ, s-a dus la loc într-un ceas, acoperind vasele şi coşurile, iar puţul s-a potrivit cu pământul, încât nici nu se cunoştea locul cel săpat şi toate lacurile Sfintei Cetăţi s-au umplut cu apă, cu rugăciunile cuviosului Sava; iar poporul, cu veselie dădea mulţumire lui Dumnezeu.

În al optzeci şi şaselea an al vieţii cuviosului Sava, s-a săvârşit patriarhul Ioan, lăsând după sine pe Petru, care era de fel din Elevteropoli, bărbat plin de fapte bune. Apoi trecând trei ani, împăratul Iustin, fiind bătrân şi neputincios, a lăsat împărăţia, încredinţând-o lui Iustinian, nepotul său.

***

Patriarhul Petru iubea pe cuviosul Sava şi-l cinstea ca şi ceilalţi patriarhi de mai înainte şi mergea adeseori la dânsul în pustie. El avea o soră, cu numele Esihia, care vieţuia după Dumnezeu. Aceea a căzut într-o boală grea şi, sârguindu-se doctorii mult să o vindece, nu sporeau nimic. Atunci patriarhul a rugat pe Sfântul Sava să vină în casa celei bolnave şi să facă rugăciune pentru dânsa. Iar el venind, a însemnat pe bolnavă cu semnul Crucii de trei ori şi îndată s-a sculat sănătoasă, slăvind pe Dumnezeu.

După aceasta, cuviosul şi de Dumnezeu purtătorul părintele nostru Teodosie s-a dus la Domnul, în a unsprezecea zi a lunii ianuarie. Atunci era cuviosul Sava de nouăzeci şi unu de ani de la naşterea sa.

În acea vreme, samarinenii, care vieţuiau în Palestina, rupându-se de sub stăpânirea împăratului grecesc, şi-au făcut împărat din neamul lor, pe unul cu numele de Iulian, care s-a sculat asupra creştinilor şi mare răutate le făcea. Multe biserici le-a prădat şi le-a ars; apoi năvălind asupra satelor şi a cetăţilor, omora mulţime de creştini. Dar mai ales în hotarele Neapolei, unde, prinzând pe episcopul Samon, l-au omorât cu sabia; iar pe preoţii cei ce erau împreună cu dânsul, tăindu-i bucăţi, i-au amestecat cu moaştele sfinţilor mucenici şi i-au ars în foc.

Înştiinţându-se despre aceasta, împăratul a trimis mulţime de oaste asupra samarinenilor. Apoi, făcându-se război, Iulian, împăratul samarinenilor, a fost omorât.

Atunci Silvan, despre a cărui pierzare a proorocit cuviosul Sava, a fost prins de creştini şi ars în mijlocul cetăţii Schitopolei. Iar Arsenie, fiul lui, s-a dus la Constantinopol şi, după puţină vreme, nu se ştie în ce chip a aflat har la împăratul, că s-a făcut dregător în palatele împărăteşti şi, câştigând îndrăzneală la împărat, spunea minciuni asupra creştinilor din Palestina, fiind el însuşi în păgânătate ca samarinean, ca şi cum ei ar fi fost pricinuitorii răscoalei şi dezbinării samarinenilor de sub stăpânirea împărătească. Deci, s-a mâniat împăratul asupra palestinienilor, crezând minciunile lui Arsenie samarineanul.

Despre aceasta înştiinţându-se Petru, patriarhul Ierusalimului, a rugat, împreună cu episcopii care erau sub dânsul, pe fericitul Sava să meargă până la Constantinopol,

spre a potoli mânia împăratului şi să-l roage despre multe nevoi ale Bisericii şi ale cetăţii lor.

Cuviosul Sava, deşi acum era foarte bătrân, s-a dus cu sârguinţă, cinstind trebuinţele Bisericii mai mult decât odihna sa.

Binecredinciosul împărat Iustinian, cum şi Epifanie patriarhul Constantinopolului, înştiinţându-se despre venirea lui, au trimis bărbaţi cinstiţi ca să-l întâmpine. Înfăţişându-se el înaintea împăratului, a deschis Dumnezeu ochii lui Iustinian, precum odinioară pe ai lui Anastasie şi a văzut darul lui Dumnezeu peste capul cuviosului Sava, luminat strălucind şi ca o cunună înconjurând capul lui, cu raze ca de soare, de care lucru înfricoşându-se împăratul, s-a sculat de pe scaunul său şi închinându-se lui, ceru binecuvântare. Deci, cuprinzând capul cuviosului, l-a sărutat cu dragoste şi cu bucurie. Apoi, a rugat pe bătrân ca şi pe împărăteasa Teodora s-o învrednicească de binecuvântarea lui.

Împărăteasa, când a văzut pe cuviosul Sava, s-a închinat şi a zis lui: "Roagă-te pentru mine, părinte, ca să mi se dea rod pântecelui".

Iar bătrânul a zis: "Dumnezeu, Stăpânul tuturor să păzească împărăţia voastră".

Împărăteasa a zis: "Roagă pe Dumnezeu, părinte, să dezlege nerodirea mea şi să mă învrednicească a naşte fiu".

Zis-a bătrânul: ***"Dumnezeul slavei să păzească împărăţia voastră în bună credinţă şi să vă dea biruinţă asupra vrăjmaşilor"***, iar împărăteasa, rugându-se şi a treia oară bătrânului pentru dezlegarea nerodirii sale, auzi aceleaşi cuvinte ca mai înainte şi s-a tulburat.

Ieşind cuviosul de la împărătească, părinţii care erau cu el au zis către dânsul: ***"Pentru ce, părinte, ai mâhnit pe împărăteasa şi nu te-ai rugat pentru dânsa după cererea ei?"***

Răspuns-a lor bătrânul: "Credeţi-mă, părinţilor, că nu va ieşi fiu din pântecele ei ca să nu se adape cu învăţătura lui Sevir şi să tulbure Biserica lui Hristos mai mult decât Anastasie".

Cu aceste cuvinte, cuviosul a adeverit ca împărăteasa cugeta într-însa cele ereticeşti.

După aceea, primind împăratul rugămintea cuviosului, mânia ce o avea împotriva palestinienilor a întors-o asupra samarinenilor şi a rânduit aşezământul acesta: samarinenii să nu facă adunare, pentru ca fiii să nu ia moştenire după părinţii lor; în sfârşit, să fie ucişi cei mai mari ai lor, care au fost pricinuitori ai războiului.

Atunci şi Arsenie samarineanul s-a făcut nevăzut, pentru că poruncise împăratul să-l omoare. Mai pe urmă, alergând la Sfântul Sava şi căzând la picioarele lui, ceru Sfântul Botez, ca astfel să se izbăvească de mânia împărătească şi să scape de moarte; deci s-a botezat el şi cu toţi casnicii săi.

Împăratul, vrând să arate harul său şi să facă după plăcerea cuviosului Sava, l-a poftit să-i ceară orice îi trebuieşte şi să ia aur pentru trebuinţă mănăstirilor sale, cât va voi. Iar cuviosul, nepoftind bogăţie, ci cele de folos creştinilor, a rugat pe împărat să ierte câtva timp birul cel împărătesc ce se lua din Palestina, căci a sărăcit poporul din pricina prăzii samarinenilor, iar bisericile cele arse şi dărâmate de samarineni iarăşi să se zidească cu cheltuiala împărătească. În Sfânta Cetate să se zidească casă de străini, pentru odihna creştinilor, care vin de departe să se închine Mormântului Domnului; după aceea să se zidească spital pentru cei străini şi să se rânduiască doctori. Apoi biserica Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, căreia i-a pus temelia patriarhul Ilie, să se săvârşească; să se zidească o cetate în pustie, mai jos de mănăstirile lui şi să rânduiască într-însa strajă de ostaşi, ca să le apere de năvălirea barbarilor. Iar mai vârtos să se sârguiască a dezrădăcina din toată împărăţia sa eresul lui Arie, al lui Nestorie, al lui Origen şi al altor eretici, care tulbură Biserica lui Dumnezeu. Pentru toate acestea, a făgăduit că Dumnezeu va da împăratului ţările pe care le pierduseră împăraţii cei mai dinainte, adică Roma şi Africa, ca iarăşi să se împreuneze sub stăpânirea grecească.

Împăratul, ascultând acestea toate, a poruncit să fie după cererea sfântului, singur punând sârguinţa ca degrabă să se săvârşească întru toate dorinţa cuviosului.

Rânduind împăratul toate după cererea sfântului, împreună cu sfetnicii şi cu vistiernicii săi, cuviosul s-a retras puţin în lături şi citea psalmii lui David, săvârşindu-şi ceasul al treilea.

Iar unul din ucenicii săi, anume Irimia, apropiindu-se de dânsul, a zis: "Cinstite părinte, împăratul are multă sârguinţă pentru împlinirea cererii tale, iar tu pentru ce te depărtezi de dânsul şi stai deoparte?"

Zis-a lui bătrânul: ***"Fiule, ei săvârşesc lucrul lor, iar noi să facem lucrul nostru".***

După aceasta împăratul dând scrisoare sfântului l-a liberat cu pace, iar Dumnezeu, pentru dragostea împăratului care a arătat-o către cuviosul Sava şi pentru împlinirea cererilor lui, l-a răsplătit înmiit. Căci s-a împlinit proorocia bătrânului şi peste puţină vreme a dobândit două mari biruinţe asupra vrăjmaşilor, adică a luat Roma şi Africa, cum şi pe amândoi împăraţii, pe Vitis al Romei şi pe Ghelimir al Cartaginei, pe care i-a văzut aduşi în Constantinopol ca pe nişte robi.

Iar cuviosul Sava întorcându-se la Ierusalim, iarăşi a fost rugat de patriarh şi de episcopi să meargă în Cezareea şi în Schitopoli ca să arate scrisorile cele împărăteşti.

Acolo, văzând un copil mic, pe nume Chiril (scriitorul vieţii acestuia), l-a numit ucenic al său, proorocind pentru dânsul ca o să fie călugăr şi locuitor în lavra lui.

Întorcându-se de acolo şi petrecând puţină vreme, a căzut în boală grea. Despre aceasta înştiinţându-se, patriarhul Petru a venit ca să-l cerceteze. Şi văzând că nimic nu se afla în chilia bătrânului pentru trebuinţă bolnavului decât numai puţine coarne şi nişte finice vechi, l-a luat pe un pat şi l-a dus la episcopia sa, unde el însuşi îngrijea de dânsul, slujindu-i cu mâinile sale.

Trecând puţine zile, cuviosul Sava a avut o vedenie dumnezeiască, vestindu-i despre mutarea sa ce avea să fie în curând. Iar el, spunând patriarhului vedenia, se ruga să-l lase să se ducă la lavra sa pentru ca să se săvârşească în chilia sa.

Patriarhul, vrând să facă toate după plăcerea lui, l-a trimis la chilia lui, cu toate cele de trebuinţă, pentru odihna bolnavului. Iar bătrânul, culcându-se în chilia sa, a chemat pe toţi părinţii şi fraţii şi le-a dat sărutarea cea mai de pe urmă, punându-le egumen în locul său pe un bărbat vrednic, cu numele Melit, poruncindu-i să păzească fără vătămare toate aşezămintele mănăstirii date de dânsul. Apoi au trecut patru zile, negustând nimic, nici vorbind cu nimeni. Iar în seara sâmbetei, cerând Preacuratele Taine şi împărtăşindu-se, a zis cuvântul cel mai de pe urmă: ***"Doamne, în mâinile Tale îmi dau duhul meu".***

Şi aşa s-a săvârşit în a cincea zi a lunii decembrie. Deci, vieţuind nouăzeci şi patru de ani, a trecut la viaţa cea neîmbătrânită, petrecându-l îngerii lui Dumnezeu şi sfinţii mucenici.

După aceea, îndată s-a auzit în toate hotarele Ierusalimului despre adormirea cuviosului şi s-au adunat de prin toate lavrele şi mănăstirile mulţime mare de monahi şi a venit patriarhul cu episcopii şi cu dregătorii cetăţii. Cântându-se cele

de îngropare s-a pus trupul lui cu cinste, între amândouă bisericile, în locul unde cuviosul a văzut stâlpul de foc cândva.

***

Iar despre aceea că sfântul lui suflet a fost petrecut la cer de îngeri şi mucenici, s-a adeverit astfel: era în Sfânta Cetate un vânzător de argint, de fel din Damasc, cu numele Romul, sluga celui mai mare de la Ghetsimani. Acela însuşi a mărturisit că, în vremea mutării cuviosului părintelui nostru Sava, tâlharii, spărgând casa lui, au furat mult argint şi al său şi străin, care era la dânsul, ca la o sută de litre (măsura veche).

Deci Romul, fiind în mare mâhnire, a mers în biserica Sfântului mucenic Teodor şi a petrecut acolo cinci zile, plângând şi aprinzând o făclie înaintea altarului, iar în a cincea noapte a adormit şi a văzut pe Sfântul mucenic Teodor zicând către dânsul: "Ce-ţi este, frate? Şi pentru ce te mâhneşti şi plângi?"

Iar el a zis: "Pentru că am pierdut argintul meu şi cel străin, prădat fiind de tâlhari; de aceea plâng, mă rog şi mă tânguiesc, însă nimic n-am folosit, fiind neauzit de tine".

Sfântul a zis: "Să mă crezi, frate, că n-am fost în zilele acestea aici, pentru că ni s-a poruncit tuturor mucenicilor a ne aduna ca să întâmpinăm Sfântul suflet al cuviosului Sava, care a ieşit din trup şi să-l petrecem până la locul cel de odihnă; iar acum nu mai plânge, ci, du-te în cutare loc - spunând numele locului - şi vei afla ce ţi s-a furat".

Romul, sculându-se îndată şi luând pe unul din prietenii săi, s-a dus la locul cel arătat şi a aflat aşa precum i s-a arătat în vedenie de Sfântul Teodor.

***

Apoi nu se cuvine a tăcea şi altele din minunile ce s-au făcut după mutarea cuviosului.

Doi fraţi iubitori de străini, având o vie şi odihnind pe fraţii care veneau la dânşii din lavra fericitului Sava, s-au îmbolnăvit de o boală grea chiar în vremea culesului viei, încât ei deznădăjduiseră de viaţa lor, însă aveau dragoste şi credinţă către cuviosul Sava, de care, aducându-şi aminte, îl chemau în ajutor.

Sfântul, grăbind spre rugăciunea lor, s-a arătat fiecăruia deosebi, zicând: ***"Iată, am rugat pe Dumnezeu pentru sănătatea voastră şi v-a dat după cerere; deci, sculaţi-vă şi mergeţi la lucrul vostru".***

Iar ei, simţindu-se ca sunt sănătoşi, au prea mărit pe Dumnezeu şi au mulţumit sfântului.

De atunci, toţi anii făceau praznic mare în ziua aceea în care s-a săvârşit pentru ei acea minune.

***

O femeie cu numele Ghinarusa, binecredincioasă şi cu fapte bune, a făgăduit să dea două perdele pentru împodobirea bisericilor din Castelin şi din peşteră. Dar din lenevirea ţesătoarei nu s-au pregătit degrabă acele perdele; de aceea Ghinarusa se mâhnea.

Atunci i s-a arătat Cuviosul Sava, zicându-i: ***"Nu te mâhni, căci mâine va începe a se săvârşi lucrul, pentru că nu va fi fără folos darul tău".***

Apoi s-a arătat şi ţesătoarei şi, cu mânie, a mustrat lenevirea ei. Deci, făcându-se ziua, au spus una alteia ceea ce văzuseră, aşa ca degrabă s-a săvârşit lucrul.

***

Economul lavrei celei mari a luat cămile de la saracini ca să aducă de la Marea Moartă grâul ce-l cumpărase. Deci mergând cămilele cu grâul spre lavră, una din ele, abătându-se din cale spre dreapta, a căzut de pe mal în râu cu toată sarcina ce era pe dânsa şi se tăvălea în baltă.

Stăpânul cămilei, fiind saracin, a strigat: "Oh, părinte Sava, ajută-mi şi nu lăsa ca să piară dobitocul meu".

Şi îndată, în clipeala ochiului, a văzut un bătrân cinstit şezând pe cămilă; apoi, alergând pe altă cale şi coborând în râu, a aflat dobitocul său nevătămat, iar pe cel ce şedea pe dânsul nu l-a văzut; aşijderea şi grâul l-a găsit întreg.

Din acea vreme, în toţii anii, venea saracinul în acea lavră de se închina mormântului cuviosului Sava.

***

Odată, origeniştii adunându-se din diferite locuri, având în cap pe unul Leontie, voiau să năvălească fără de veste asupra lavrei celei mari şi să risipească turma cea

dreptcredincioasă a cuviosului Sava şi toată lavra până în temelie să o dărâme. Deci, pentru acea faptă pregătind mulţime de cazmale şi unelte de fier, cum şi arme multe, mergeau în calea lor cu mare mânie.

Atunci era ca la al doilea ceas din zi şi a căzut peste dânşii pe cale o ceaţă şi negură, încât toată ziua ostenindu-se n-au aflat lavra, ci au rătăcit prin locuri neumblate, unde i-a ajuns noaptea şi abia a doua zi s-au aflat lângă mănăstirea Sfântului Marchian.
Pricepând că nimic nu pot folosi, s-au împrăştiat cu ruşine fiecare într-ale lor, împlinindu-se cuvintele lui Isaia proorocul: Sfărâmare şi nevoie în căile lor, pipăi-vor ca orbii zidul şi ca cei ce sunt fără de ochi vor pipăi şi vor cădea în amiazăzi ca în miezul nopţii.

Iar Dumnezeu păzea lavra pentru plăcutul Său, cuviosul Sava, care bine s-a nevoit într-însa, cu ale cărui sfinte rugăciuni să ne păzească şi pe noi de toate răutăţile, Preabunul şi Unul în Treime Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, Căruia se cuvine slava în veci. Amin.

(Această viaţă s-a scris de Chiril monahul din Ierusalim; după dânsul Metafrast a scris-o foarte pe larg; iar aici s-a cules pe scurt din amândouă)

Sfântul Sava cel sfinţit - drumul spre sfințenie

Sfântul Sava, originar din părțile Capadociei, a luat chipul îngeresc de la 8 ani. Biruind lăcomia pântecelui și ademenirile unchilor de a se însura, copilul creștea în mănăstire din putere în putere.

Odată, pe când unul dintre frați și-a uitat hainele puse la uscat în cuptor, a intrat să le aducă și a ieșit nevătămat din flăcări.

La 18 ani a cerut binecuvântare să meargă la Ierusalim, în pustie, iar Domnul i-a poruncit în vis egumenului să îi dea drumul.

Ajungând la Eftimie cel mare, Sfântul Sava a primit prorocire că va ajunge propovăduitorul pustnicilor din Palestina. Diavolul, vrând să-l împiedice, i-a scos în cale pe părinții lui care îl sileau cu lacrimi să părăsească viața monahală și să se facă ostaș, dar fericitul nu s-a lăsat.

Pe când avea 30 de ani, i-a cerut egumenului să îl lase să se închidă într-o peșteră, postind aspru și împletind coșnițe din finic.

Marele Eftimie l-a luat apoi cu sine la ostenelile pustnicești, numindu-l tânăr-bătrân, pentru măsura sa. Bând dintr-un izvor de apă vie pentru care marele Eftimie

se rugase să iasă din pământ, tânărul a primit puterea dumnezeiască de a răbda apoi de sete prin pustie.

După mutarea marelui Eftimie la Domnul, Sfântul Sava s-a dus în pustia Iordanului şi s-a sălăşluit singur, războindu-se cu diavolul ce luase chip de fiare.

Apoi, monahul Antim a venit şi a început a vieţui cu Sfântul Sava, agarenii năvălind să îi omoare, dar cu rugăciunile celor doi, pământul s-a deschis şi i-a înghiţit pe agareni.

Sfântului Sava i s-a arătat apoi îngerul Domnului, indicându-i o altă peşteră unde să meargă să se nevoiască, astfel că sfântul a mers acolo, Domnul trimiţându-i hrană prin oameni barbari.

După o vreme, Domnul l-a făcut povăţuitor al multor suflete, ucenicii zidindu-şi chilii în jurul peşterii lui.

Cuviosul, văzând cum se face lavra, a zidit o biserică mare, dar din smerenie nu voia să primească hirotonia, nici el, nici vreunul dintre fraţi. Într-o noapte, i s-a arătat un stâlp de foc şi, mergând acolo apoi, a descoperit o peşteră în chip de biserică, nefăcută de mână omenească, astfel că se adunau acolo la cântări. Răzvrătindu-se unii fraţi din lavră că sfântul nu primeşte hitoronia şi nici pe fraţi nu îi lasă, patriarhul l-a chemat pe sfânt şi l-a hirotonit.

Într-un an, vrând sfântul să petreacă marele post de unul singur, a văzut o insulă şi pe când se îndrepta acolo, prin zavistia diavolului, a căzut într-o groapă din care ieşea foc şi a fost ars. A bolit mult până când a primit ajutor dumnezeiesc şi s-a vindecat, având putere asupra duhurilor necurate. Izgonind, aşadar, diavolii din muntele Castelin, a început a zidi şi acolo chilii.

După o vreme, Sfântul Sava dimpreună cu Sfântul Teodosie au fost puşi arhimandriţi peste toate lavrele şi obştile din jurul Sfintei Cetăţi, Sfântul Teodosie îngrijindu-se de obşti, iar Sfântul Sava de cei ce vieţuiau în pustie.

Răzvrătindu-se o parte dintre fraţii ce vieţuiau în lavra Sfântului Sava, ocărându-l şi distrugându-i chilia, au plecat din lavră şi trăiau strâmtoraţi, iar Sfântul, milostivindu-se de ei, s-a dus în urma lor şi le-a făcut altă lavră şi le-a dat povăţuitor. Rând pe rând, ucenii lui se sfinţeau, precum rădăcina sfântă era.

Multe minuni şi vedenii s-au petrecut, căci Sfântul ştia când unul dintre ucenicii lui s-a mutat la Domnul sau când altul nu şi-a făcut ascultarea. Cu rugăciunea lui s-a prefăcut oţetul în vin, iar cei ce beau din el se vindecau de boli.

Când a fost trimis la Constantinopol pentru îndreptările bisericeşti, împăratul a văzut un înger de lumină înaintea sfântului şi a cunoscut că este omul lui Dumnezeu.

Cu ată ocazie, sfântul a prorocit că unul ce se sculase asupra creştinilor se va arde cu foc, iar pe o femeie cu scurgere de sânge şi pe o fecioară îndrăcită le-a tămăduit.

După cinci ani de secetă şi foamete în Palestina, pentru rugăciunile sfântului, Domnul a adus ploaie, încât toate lacurile Sfintei Cetăţi s-au umplut cu apă.

Cunoscându-şi de dinainte, prin vedenie, mutarea sa la Domnul, şi-a luat rămas bun de la ucenici şi, nemâncând nimic patru zile şi nici nevorbind, şi-a dat sufletul în mâna Domnului, pe când avea 94 de ani. Trupul său a fost înmormântat în locul în care i se arătase stâlpul cel de foc.

După aducerea moaştelor în lavra sa, Sfântul a lăsat un finic în curtea mănăstirii, ca „leac” pentru femeile care nu reuşescă să rămână însărcinate.

Sinaxar - Pomenirea cuviosului părintelui nostru Sava cel sfinţit

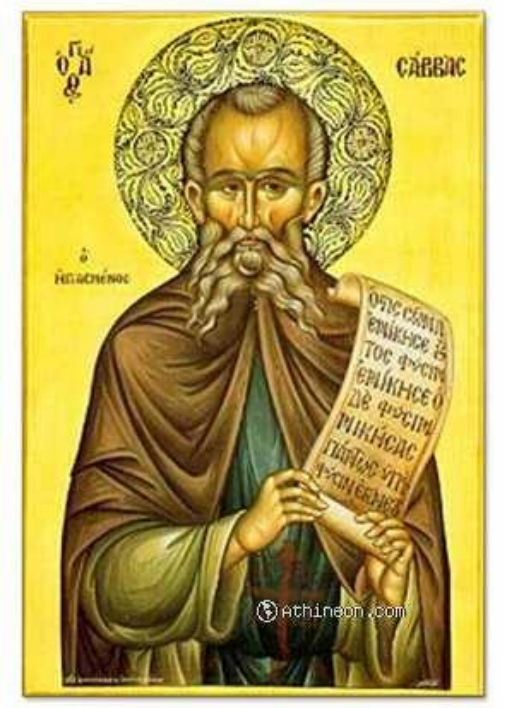

În această lună (decembrie), în ziua a cincea, pomenirea cuviosului părintelui nostru Sava cel sfinţit.

Cuviosul părintele nostru Sava cel sfinţit a trăit pe vremea împăratului Teodosie cel mic. De loc era din Capadocia, iar părinţii lui se numeau Ioan şi Sofia. Chiar de la începutul vieţii lui a îndrăgit vieţuirea călugărească, aşa că a intrat de mic într-o mănăstire numită Flavian.

Era atât de înfrânat încă din copilărie, că văzând în grădină un măr şi dorind să-l mănânce, a zis: ***"Frumos era la vedere şi bun la mâncare fructul ce m-a omorât".*** A luat mărul cu mâinile, dar nu l-a mâncat, ci l-a călcat în picioare şi lege şi-a pus să nu mănânce măr niciodată.

La vârsta de optsprezece ani, a mers la marele Eftimie (prăznuit la 20 ianuarie); acesta l-a trimis la cuviosul Teoctist (prăznuit la 3 septembrie) în chinovie. Acolo a cunoscut vieţuirea dumnezeiască a fraţilor şi a mers pe urmele virtuţii celor pe care i-a cunoscut în chinovie.

Din pricina covârşitoarei lui înduhovniciri, marele Eftimie îl numea copil cu suflet de bătrân. Şi cu cât creştea în vârstă cu atât sporea şi în virtute. De aceea a şi

făcut multe minuni. Printre altele, prin rugăciunea lui, a făcut să izvorască apă în locuri fără de apă.

A fost învăţătorul multor monahi. A fost în două rânduri sol la Constantinopol, trimis de patriarhii Ierusalimului din acele vremuri: o dată la împăratul Anastasie, iar a doua oară la împăratul Iustinian.

Ajungând deci la vârsta de nouăzeci şi patru de ani, s-a mutat către Domnul.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Sava cel sfinţit

Sfântul Sava (†532) s-a născut în Capadocia, în anul 439, iar părinţii săi se numeau Ioan şi Sofia. Încă de la vârsta de opt ani a ales viaţa călugăriei, intrând în mănăstirea numită „a lui Flavian”, unde a învăţat Psaltirea pe de rost, deprinzându-se să fie înfrânat şi răbdător.

Pe când avea 18 ani a mers la cuviosul Eftimie cel mare, care l-a trimis la cuviosul Teoctist, la mănăstire de obşte, unde a cunoscut bunele obiceiuri şi ostenelile fraţilor care locuiau acolo. Pentru că era un om deosebit de înduhovnicit, cuviosul Eftimie l-a numit pe Sfântul Sava „copil bătrân”.

Trecând la Domnul cuviosul Eftimie, Sfântul Sava a plecat să se nevoiască în pustia ce este dinspre răsărit, împrejurul Iordanului, unde în acea vreme strălucea cuviosul Gherasim.

Pe atunci, Sfântul Sava avea 35 de ani şi, fiind singur în pustie, a fost ispitit de diavolul care a ridicat asupra lui război. Odată, odihnindu-se sfântul după osteneală, la miezul nopţii s-a închipuit diavolul în mulţime de şerpi şi de scorpii, venind asupra lui spre a-l înfricoşa. Dar el îndată s-a sculat la rugăciune şi era în buzele lui psalmul lui David, care zice: Nu te vei teme de frica de noapte; peste aspidă şi

vasilisc vei călca. Acestea zicând el, îndată a pierit diavolul, cu toate înfricoşările lui.

Cu cât creştea în vârstă, cu atât sporea fericitul Sava şi în virtuţi, de aceea Dumnezeu l-a înzestrat cu darul facerii de minuni. Prin rugăciunile sale a făcut să izvorască oarecând apă în locuri fără de apă.

El a fost îndrumător şi povăţuitor multor călugări, întemeind mănăstirea care îi poartă numele şi alcătuind Tipicul sfintelor slujbe pe care îl urmează până astăzi Biserica Ortodoxă.

Sfântul Sava este numit „cel sfinţit" pentru că a fost hirotonit preot şi rânduit îndrumător al tuturor mănăstirilor din Palestina.

El a mers în două rânduri la Constantinopol, în calitate de sol al patriarhului Ierusalimului, la împăraţii Anastasie (491-518) şi Iustinian cel mare (527-565).

S-a mutat în pace la Domnul în anul 532, fiind în vârstă de 93 de ani. Moaştele sale se află astăzi în mănăstirea care îi poartă numele.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Sava cel sfinţit, Sfântul mucenic Anastasie

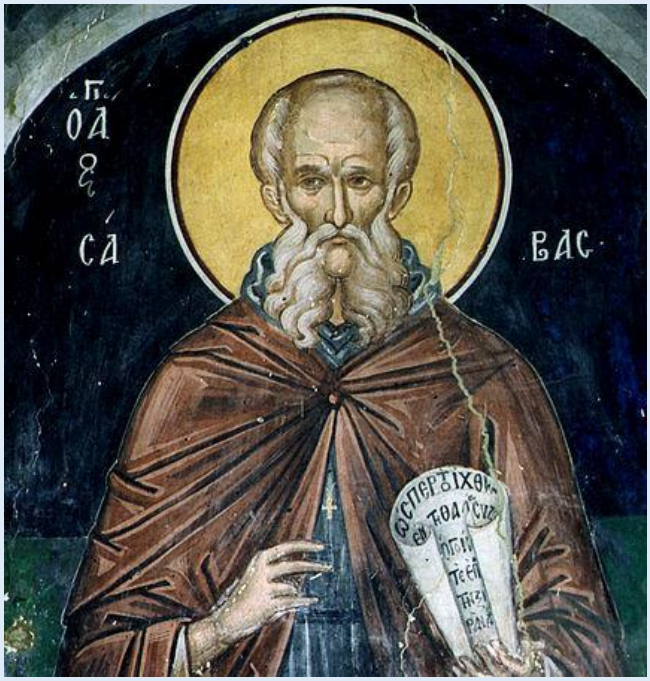

Sfântul cuvios Sava s-a născut în Capadocia, în anul 439 după Hristos, iar părinţii lui erau creştini şi se numeau Ioan şi Sofia. Încă de la vârsta de 8 ani a ales calea călugăriei şi a intrat în mănăstirea numită a lui Flavian, unde a deprins să fie răbdător în toate şi unde a învăţat Psaltirea pe de rost.

Era atât de înfrânat încă din copilărie, încât, văzând în grădină un măr şi dorind să-l mănânce, a zis: „Frumos era la vedere şi bun la mâncare rodul ce m-a omorât”. A luat mărul în mâini, dar nu l-a mâncat, ci l-a călcat în picioare şi şi-a făgăduit să nu mănânce niciodată mere.

Pe când avea 18 ani, a mers la cuviosul Eftimie cel mare pentru sfat, iar acesta l-a trimis la cuviosul Teoctist, în mănăstirea de obşte, unde a cunoscut bunele obiceiuri şi ostenelile fraţilor ce locuiau acolo. Din pricina covârşitoarei lui înduhovniciri, cuviosul Eftimie îl numea copil bătrân. Şi, cu cât creştea în vârstă, cu atât sporea şi în virtute.

De aceea l-a şi înzestrat Hristos Domnul cu darul minunilor. Printre altele, prin rugăciunea lui a făcut să izvorască apă în locuri fără de apă.

Şi a fost povăţuitor şi învăţător multor călugări, întemeind în Palestina mănăstirea care îi poartă numele şi aşezând tipicul sfintelor slujbe pe care îl urmează până astăzi Biserica Ortodoxă.

Sfântul Sava este numit „cel sfinţit” pentru că a fost hirotonit preot şi rânduit îndrumător al tuturor sihaştrilor din Palestina.

El a mers în două rânduri la Constantinopol, fiind trimis ca sol de către patriarhii Ierusalimului din acele vremuri, la împăraţii Anastasie (491-518) şi Iustinian cel mare (527-565). Deci, ajungând la desăvârşirea cea întru Hristos, s-a mutat către Domnul în anul 532, fiind în vârstă de 94 de ani.

În anul 584, când a fost deschis mormântul cuviosului spre a fi îngropat trupul stareţului Casian, moaştele Sfântului Sava au fost găsite nestricate şi răspândind bună mireasmă.

În timpul năvălirilor arabe, moaştele cuviosului au fost mutate la Constantinopol, iar după Cruciada a patra (1204), au fost duse la Veneţia.

În anul 1965, la insistenţele Patriarhului ortodox Benedict al Ierusalimului, moaştele Sfântului Sava au fost aduse din nou în Mănăstirea sa, din Ţara Sfântă, unde se află, întregi, până astăzi.

***

Sfântul mucenic Anastasie a văzut odată cum sunt întrebaţi şi judecaţi de păgâni sfinţii mucenici şi cum li se taie mădularele pentru mărturisirea lui Hristos. Pentru că era creştin şi pentru că ştia bunătăţile pregătite de Dumnezeu mucenicilor, dorea şi el să lupte pe aceeaşi cale pentru Hristos.

Şi într-una din zile i s-a înfierbântat inima lui, şi-a făcut semnul crucii şi s-a dus în stadion. Stând în mijlocul adunării de lume a strigat cu glas mare: „Găsit am fost de cei ce nu m-au căutat, vădit m-am făcut celor ce nu m-au cercetat!” Privirile tuturor s-au îndreptat spre el. Atunci el a zis: „Ascultaţi, toţi slujitorii diavolului, ascultaţi! Sunt creştin şi cred în Domnul meu Iisus Hristos; iar pe idolii voştri şi pe cei ce se închină lor îi dau anatemei şi-i urăsc”.

Mulţimea a rămas înmărmurită de curajul lui. Dar îndată l-au dezbrăcat, l-au biciuit cumplit şi au zis: „Asta pentru neruşinarea şi obrăznicia ta! Dar dacă cinsteşti pe Hristos şi nu te lepezi de El, ţi se va tăia capul şi vei fi mâncare peştilor,

târâtoarelor şi păsărilor”. Sfântul nu s-a lepădat. Atunci călăii l-au apucat îndată, i-au tăiat capul şi ducându-l cu corabia departe puţin de ţărm, l-au aruncat în mare.

Proloagele - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Sava sfinţitul († 553)

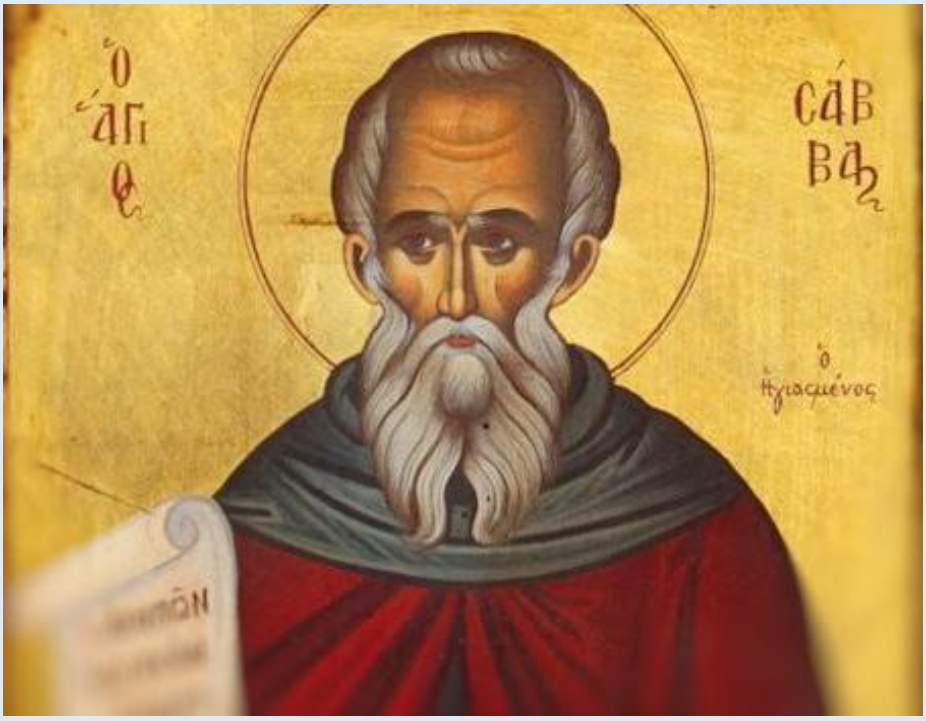

Luna decembrie în 5 zile: pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Sava sfinţitul († 553).

Acesta a trăit pe vremea împărăţiei lui Teodosie cel tânăr (408-450) şi a împăraţilor de după el. Era din Capadochia, dintr-un sat ce se cheamă Mutalasc, iar părinţii lui se numeau Ioan şi Sofia. Deci, dintru începutul vieţii sale alergând la starea călugărească şi intrând la mănăstirea ce se cheamă Flavian, a deprins să fie răbdător la tot felul de pofte, fiind el încă în tânără vârstă. Iar când a fost de optsprezece ani a mers la marele Eftimie şi a fost trimis de dânsul la cuviosul Teoctist, la mânăstire de obşte, unde a cunoscut obiceiurile şi ostenelile tuturor celor ce locuiau acolo. Deci, văzându-l pe dânsul marele Eftimie, l-a numit pe dânsul copil bătrân.

Ci, pe cât îi creştea vârsta, mai vârtos îi creştea fapta bună. Pentru care de trei ori fericitul a şi luat de la Domnul darul minunilor şi a făcut multe minuni. Şi la locuri seci, prin rugăciunea lui, au izvorât ape. Şi a fost povăţuitor şi învăţător multor călugări.

Mers-a şi cu solii la Constantinopol de două ori, rugat fiind de patriarhii ce erau pe acea vreme la Ierusalim, către împăratul Anastasie şi Iustinian.

Şi, ajungând la vârsta cea desăvârşită după Hristos, fiind de nouăzeci şi patru de ani, s-a mutat către Domnul.

Întru această zi, pomenirea cuvioşilor părinţilor noştri Carion monahul şi a lui Zaharia, fiul său (sec.IV).

Era un oarecare bărbat în Egipt, cu numele Carion. Acesta avea doi copii, pe care, lăsându-i femeii sale, s-a dus în Schit şi s-a făcut călugăr. Şi după câtăva vreme, făcându-se foamete în Egipt, femeia lui, supărându-se de lipsuri, s-a dus la Schit, aducând cu sine şi pe copiii săi. Şi era unul parte bărbătească, cu numele Zaharia, iar altul parte femeiască. Şi a şezut sub un copac la mal, la izvor. Că acest fel de obicei era la Schit, dacă venea vreo femeie şi vroia să vorbească cu vreun monah, apoi, de departe, de peste pârâu, vorbeau unul cu altul. Deci, şi acea femeie de peste pârâu a zis către Carion: "Iată, tu te-ai făcut monah şi acum este foamete mare; cine va hrăni pe copiii tăi?"

Zis-a Carion către femeie: "Ia-ţi ţie partea cea femeiască şi te du, iar mie să-mi rămână partea cea bărbătească." Şi, luând Carion pe Zaharia, copilul, îl hrănea pe el în Schit, toţi ştiind că este fiul lui.

Iar după ce a crescut pruncul, s-a făcut între monahi cârtire pentru dânsul. Şi, auzind, Carion a zis lui Zaharia: "Scoală-te şi ieşi de aici, pentru că părinţii cârtesc asupra mea pentru tine."

Iar Zaharia a zis lui: "Fiul tău sunt şi unde mă voi duce de la tine?"

După acestea, a zis părintele Moisi către Zaharia: "Spune-mi mie ce voi face ca să mă mântuiesc?"

Şi auzind aceasta, Zaharia s-a aruncat la picioarele lui, zicând: "Tu, pe mine mă întrebi părinte?"

Zis-a lui bătrânul: "Crede-mă, fiule Zaharia, că am văzut pe Duhul Sfânt pogorându-se peste tine şi de aceea te-am întrebat pe tine."

Atunci Zaharia, luându-şi culionul din capul său, l-a pus pe el sub picioare şi călcându-l pe el a zis: "De nu se va sfărâma omul aşa, nu poate să fie monah."

Iar când Zaharia era să se sfârşească, l-a întrebat pe el Moisi, zicând: "Ce vezi, frate?"

Iar el a răspuns: "Dar, oare, nu este mai bine a tăcea, părinte?"

Zis-a Moisi: "Aşa, fiule, taci."

Şi chiar în ceasul despărţirii lui, şezând ava Isidor lângă dânsul, a căutat la Cer şi a zis: "Bucură-te fiul meu Zaharia, că ţi s-a deschis ţie poarta Împărăţiei Cerului" Şi atunci şi-a dat Zaharia sufletul său în mâna lui Dumnezeu. Şi l-au îngropat cu cinstiţii părinţi în Schit.

Întru această zi, cuvânt despre primirea de străini, care mai mare este înaintea lui Dumnezeu, decât viaţa pustnicului din pustie.

A fost un oarecare stareţ în Siria, care petrecea aproape de cale, vieţuind nu departe de pustie. Şi acesta îi era lucrul lui: adică, în ceasul în care vedea vreun călugăr sărac venind din pustie, îl primea pe el cu bucurie şi-i făcea lui odihnă, ospătându-l şi adăpându-l.

Deci, a venit la el, odată, un sihastru şi i-a pus acestuia înainte bucate, iar acela nu vroia să mănânce, zicând că posteşte. Iar stareţul s-a mâhnit, însă i-a zis: "Să nu treci pe la mine nemâncând bucate rogu-mă ţie. Sau dacă nu voieşti, apoi vino să ne rugăm şi, iată un copac este aici. Iată dar, care din noi, închinându-se, de se va închina cu dânsul împreună şi copacul, apoi acestuia să-i urmăm şi să-l ascultăm amândoi." Deci, şi-a plecat, adică, genunchii sihastrul, la rugăciune; şi nu s-a făcut nimic, după aceea s-a plecat la rugăciune şi primitorul de străini; şi îndată s-a închinat copacul împreună cu dânsul. Şi, luând adeverire şi încredinţându-se, au lăudat pe Dumnezeu, Cel ce face unele minuni ca acestea prin plăcuţii Săi.

Întru această zi, învăţătură din Limonar pentru cei ce umblă la bisericile latinilor şi altor străine credinţe.

Ne spunea preotul Gheorghe cum că un stareţ oarecare, monah simplu, care era în mănăstirea Sfântului Teodosie, neluător aminte fiind pentru a sa credinţă, adeseori ieşea din chilie şi ori unde afla citindu-se în vreo biserică de egipteni, armeni ori de eretici de altă credinţă, intra în biserica aceea şi stătea până la sfârşitul cântării.

Iar odată i s-a arătat lui îngerul Domnului, zicându-i: "Spune-mi mie bătrânule, dacă vei muri, cum voieşti să te îngroape pe tine, oare ca egiptenii, sau ca armenii, sau ca ereticii, ori ca ierusalimitenii?

Iar stareţul a răspuns lui, zicând: "Nu ştiu."

Atunci i-a zis lui îngerul: "Ia seama şi te socoteşte că voi veni la tine după trei săptămâni şi atunci să-mi spui mie."

Deci a mers stareţul la alt monah cu dreaptă socotinţă şi i-a spus lui cuvintele îngerului.

Iar după ce a auzit, monahul a căutat spre dânsul mult şi i-a zis lui: "Au doară, umbli pe la bisericile celor de altă credinţă?"

Iar el a răspuns: "Adevărat, aşa este, că unde aflu cântare acolo merg şi ascult, ori la armeni, ori la egipteni, ori la eretici."

Atunci i-a zis lui monahul: "E amar şi cumplit lucrul tău, frate, căci cu toate că dreaptă credinţă ai, dar în primejdie eşti să te faci străin de sfânta şi apostoleasca Biserică, fiindcă umbli pe la bisericile unde nu se numesc cele patru Sinoade ale Sfinţilor Părinţi: cel din Niceea, cu trei sute şi optsprezece părinţi, cel din Constantinopol, cu o sută şi cincizeci, cel din Efes, cu două sute, şi cel din Calcedon, cu şase sute treizeci. Dar când va veni la tine îngerul să spui lui: "Ierusalimitean voiesc să fiu."

Deci, după trei săptămâni, a venit la dânsul Îngerul Domnului şi i-a zis: "Bătrânule, ce ai socotit pentru tine însuţi?"
Iar el a zis: "Eu ierusalimitean voiesc să fiu."

Şi i-a grăit lui îngerul: "Bine că ţi-ai slobozit sufletul tău din osândă." Şi îndată şi-a dat stareţul sufletul.

Însă acestea toate s-au făcut nouă cu chip de învăţătură, că, chiar dacă ascultăm cântările latinilor, ale armenilor sau ale unor eretici, însă, întru credinţa în care suntem, întru aceea să rămânem şi la biserica noastră să mergem şi numai întru dânsa împărtăşire să primim, ca să nu ne pierdem osteneala cea cu fapte bune şi să fim ca cei fără nici o credinţă, osândiţi de Domnul.

A căruia este slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Sava cel sfinţit

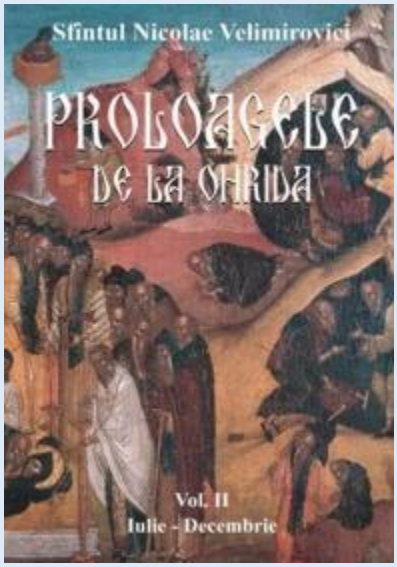

S-a făcut vestit până atunci necunoscutul sat Mutalaska din Capadocia, din pricina naşterii întru el a acestui soare strălucitor al Ortodoxiei tuturor timpurilor şi locurilor.

Părinţii lui s-au numit Ioan şi Sofia, în vârstă fiind de opt ani, el şi-a lăsat casa şi părinţii şi s-a tuns monah în obştea monahală din apropiere, numită „a lui Flavian."

După zece ani, el s-a strămutat la mânăstirile Palestinei, unde cel mai mult a rămas în Mânăstirea Sfinţilor Eftimie cel mare (vezi pomenirea lui la 20 ianuarie) şi Teoctist.

Străvăzătorul Eftimie a prorocit tânărului monah Sava că va să se facă monah mare şi vestit între monahi şi dascăl monahilor şi că va întemeia o Lavră mai mare decât toate celelalte ale vremii lui.

După moartea marelui Eftimie, Sfântul Sava s-a retras la pustie, unde a vieţuit vreme de cinci ani ca sihastru într-o peşteră arătată lui de un înger al Domnului.

Mai apoi, după ce a crescut şi s-a desăvârşit întru călugăreasca vieţuire, în jurul lui au prins a se strânge, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, mulţime de suflete ce însetau după viaţa duhovnicească. Curând numărul monahilor a fost atât de mare încât a fost nevoie să se zidească mânăstire largă şi mulţime de chilii. Au venit la el

şi fraţi din depărtata Armenie şi pentru aceştia Sfântul a rânduit o peşteră aparte, în care aceştia să poată asculta dumnezeieştile slujbe în limba armeană.
Murind tatăl lui, vârstnica lui maică Sofia a venit la el, iar fiul a tuns-o pe maică întru îngerescul chip, rânduindu-i o chilie depărtată de mânăstire, unde Sofia a trăit întru sfinte rugăciuni şi nevoinţe până la moartea ei.

Acest mare sfânt a îndurat mulţime de atacuri drăceşti din toate părţile: din partea celor de aproape ai lui, de la eretici şi de la diavoli. Dar el a ieşit biruitor, deasupra tuturora: asupra celor de aproape, prin bunătate şi toleranţă; asupra ereticilor, prin neabătuta mărturisire a adevărului credinţei ortodoxe; iar asupra dracilor, chemând statornic Numele lui Hristos şi însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci.

El a avut mai cu seamă de luptat cu demonii la Muntele Castellium, unde a întemeiat o a doua mânăstire.

Cu totul, Sfântul Sava cel sfinţit a întemeiat şapte slăvite mânăstiri.

El şi cel aproape concetăţean cu el, Sfântul împărat Teodosie cel mare, sunt socotiţi a fi cei mai mari luminători şi stâlpi ai Ortodoxiei în Răsărit. Ei au corectat greşelile împăraţilor şi patriarhilor în probleme privitoare la Sfânta credinţă şi au slujit tuturor ca pildă de viaţă sfântă şi smerită care atrage asupra ei puterea făcătoare de minuni a lui Dumnezeu.

După o viaţă îndelungată de nevoinţe aspre dar rodnice, Sfântul Sava cel sfinţit a intrat întru veşnica odihnă la anul 532, în vârstă fiind de nouăzeci şi patru de ani.

Printre multele lui lucrări minunate, să o pomenim măcar pe aceea că el este alcătuitorul primei rânduieli a slujbelor din Sfintele mânăstiri, cunoscută acum pretutindeni în lume drept Tipicul ierusalimitean.

Cântare de laudă la Sfântul Sava cel sfinţit

Prea cuviosul Sava, a monahilor căpetenie,
Voievodul duhovnicesc al lui Hristos Dumnezeu,
Slăvitu-s-a cu postiri, cu privegheri şi blândeţe,
Cu rugăciunea, credinţa şi milostenia sfântă.

Sfinte sfinţite Părinte Sava, lui Dumnezeu plăcute,
Tu pe monahi învăţat-ai să nu grijească de trup;
Tu-ncredinţatu-te-ai desăvârşit în Domnul,

Cu nevoinţele rugăciunii,
Nicicând voind să fii mai mare între fraţi.
Tu untdelemn şi vin prea rareori gustat-ai,
A slujbei rânduiala păzit-ai ca un sfânt.
„Bucurie fie-ne nouă Sfânta Liturghie,
iar nu o apăsare, pe care s-o facem oftând. "

Aşa-nvăţat-a Sava pururi a lui obşte,
Mult mai vârtos cu viaţa decât cu-al lui cuvânt.

Aşa cum grădinarul pururi păzeşte grădina,
Aşa păzit-a el monahii, pe al lui sfânt răsad.
Tinerii crescut-au şi rod mult au adus:
Un regiment de sfinţi, a Sfântului Sava slavă!

Cinci sute de ani şi o mie de atunci au trecut,
Dar sfânta lui grădină şi azi aduce rod!
O mie de monahi şi încă mii o sută,
Până astăzi crescut-au în sfântă obştea lui.

O, Sfinte Părinte Sava cel sfinţite,
Roagă-te şi acum lui Dumnezeu pentru noi!

Cugetare

Există oameni mari în meşteşuguri sau profesii, cum ar fi un mare conducător de popor sau un mare strateg, dar nici un om nu poate fi mai mare decât acela care este mare în credinţă, nădejde şi dragoste.

Măreţia Sfântului Sava cel sfinţit în această privinţă este demonstrată de următoarea istorie: a venit într-o zi economul mânăstirii la Sfântul Sava şi i-a zis că nu va mai putea suna clopotul de chemare la trapeză a fraţilor în sâmbăta şi duminica următoare, pentru că nici un fir de grâu nu a mai rămas în cămări şi nimic altceva de mâncare şi de băutură. Nici Sfânta Liturghie nu se mai poate sluji din această pricină, a mai zis economul.

Dar Sfântul a răspuns, cu încredinţare: ***„Nu vom anula nicicum Sfânta Liturghie din pricina lipsei grâului, vinului şi untului de lemn. Credincios este Acela Carele ne-a poruncit nouă să nu ne grijim de ce vom mânca sau de ce vom bea şi puternic este El să ne aducă nouă hrană la ceasul foametei."***

Şi şi-a pus toată nădejdea lui în Domnul, în acea cumplită lipsă. Sfântul chiar s-a gândit în inima lui că poate va trimite spre vânzare în cetate oarece vase sau veşminte, spre a fi vândute şi cumpărate cele de trebuinţă cu preţul lor, astfel încât nici Sfintele Slujbe să nu se oprească, nici masa cuvenită a fraţilor.

Dar, mai înainte încă de ziua sâmbetei, nişte oameni îndrumaţi într-acolo de purtarea de grijă a lui Dumnezeu, au venit la mânăstire aducând cu ei treizeci de catâri încărcaţi cu grâu, cu vin şi cu untdelemn.

„Ce mai spui acum, frate?" 1-a întrebat Sfântul Sava pe Părintele econom. „Au nu vom suna din clopot să chemăm fraţii la masă?"

Părintele egumen s-a ruşinat foarte de lipsa lui de credinţă şi 1-a rugat pe Sfântul de iertare.

Biograful Sfântului Sava spune despre el că „Era aspru cu diavolii şi blând cu fraţii."

Odată un număr de monahi din obşte s-au răsculat împotriva Sfântului şi pentru aceasta au fost scoşi afară din Mânăstire la porunca Patriarhului Ilie. Ei au ieşit şi şi-au construit chilii la ţărmul râului Thekoa, unde au dus lipsă cumplită de toate. Auzind că monahii răsculaţi mor de foame la chiliile lor, Sfântul Sava a încărcat saci cu grâu pe măgăruşi şi i-a dus el însuşi la aceia. Văzând că nu au biserică, le-a ridicat Sfântul biserică. Mai întâi, răii aceia 1-au primit cu ură, dar mai pe urmă şi-au venit întru sine, s-au pocăit şi au răspuns iubirii cu iubire.

Înapoierea minunată a moaştelor Sfântului Sava cel sfinţit

Sfântul Sava cel sfinţit le-a spus ucenicilor săi încă din timpul vieţii că trupul său neputrezit va fi mutat de la mănăstirea sa dar că va odihni mai târziu la Lavra pe care a întemeiat-o el. El a spus că această înapoiere a moaştelor sale se va petrece chiar înainte de sfârşitul lumii.

Această profeţie s-a îndeplinit atunci când au fost furate Sfintele moaşte ale Sfântului Sava de către cruciaţi în timpul primei cruciade (1096-1099), împreună cu multe alte moaşte, şi aduse la Veneţia, în Italia, fiind păstrate într-o raclă aflată într-o biserică închinată Sfântului Antonie. Aproape 900 de ani mai târziu, aceste moaşte au fost înapoiate Israelului.

Moaştele Sfântului Sava au fost înapoiate pe 10 octombrie 1965 patriarhului Ierusalimului de către Papa Paul al VI-lea. La porunca patriarhului Benedict al Ierusalimului, întâmpinarea a fost făcută de episcopul Vasilios al Ierusalimului, pr. Teodosie, stareţul Betaniei, pr. Serafim, stareţul Lavrei Sfântul Sava şi ierodiaconul (şi viitorul mitropolit al Nazaretului) Kiriakos.

Deşi este consemnat de ambele părţi că acest gest al Papei a fost făcut doar ca un gest ecumenic, cum ar fi acela cu privire la craniul Sfântului Andrei din Pastras, în ce priveşte înapoierea moaştelor Sfantului Sava, este mai mult de povestit.

De fapt, Sfântul Sava însuşi l-a forţat pe Papa Paul al VI-lea să-i înapoieze moaştele, apărându-i mai întâi în vis predecesorului Papă Ioan al XXIII-lea, provocând o scenă memorabilă în raclă.

Pr. Serafim, stareţul Lavrei Sfântului Sava lămureşte totul după cum urmează: ***„Papa nu ne-a dat Sfintele moaşte pentru că ne iubea, ci pentru că el (Sfântul Sava) îi apărea constant (Papei Ioan al XXIII-lea) şi-l tot bătea la cap să îi înapoieze moaştele către mănăstirea sa. Până să moară, Papa nu a luat în consideraţie dorinţa Sfântului, aşa că i-a apărut din nou succesorului acestuia (Papa Paul al VI-lea). Chiar şi în biserica unde erau păstrate cu sfinţenie moaştele sale într-un sicriu de sticlă, se pare că ar fi lovit sticla provocând dezordine şi groază paznicilor şi călugărilor latini”.***

Patriarhul Benedict a insistat ca pr. Serafim să ia parte la întâmpinarea moaştelor. El chiar i-a spus stareţului: „în vremea ta s-a întors Sfântul Sava, părinte Serafim!” Pr. Serafim a răspuns: „Nu, în vremea voastră, Prea Fericite.”

Când au sosit reprezentanţii ortodocşi la biserica Sfântului Antonie din Veneţia, s-au întrebat dacă acelea erau într-adevăr moaştele Sfântului Sava.

Părintele Serafim a scrutat fiecare centimetru din moaştele neputrezite pentru a vedea vreun semn de autenticitate. A observat că lipsea unul dintre ochii Sfântului Sava. Acest fapt i-a dovedit pr. Serafim autenticitatea moaştelor, de vreme ce în viaţa sfântului se spunea că monofiziţii îi scoseseră un ochi.

Mişcat de acest fapt, pr. Serafim n-ar fi plecat de lângă moaşte până când au ajuns la mănăstirea sa. Chiar şi atunci când au ajuns moaştele la Atena unde fuseseră aduse să fie mai înainte cinstite de către credincioşi, pr.Serafim a stat toată noaptea de pază la sfintele moaşte în timp ce toţi ceilalţi dormeau.

Mitropolitul Kiriakos al Nazaretului înfăţişează această scenă de parcă pr. Serafim şi Sfântul Sava ar fi avut o convorbire toată noaptea.

S-a ivit o problemă atunci când a sosit vremea înveşmântării sfintelor moaşte cu veşminte ortodoxe, pentru că latinii îl îmbrăcaseră cu veşminte latine. După nouă secole, ar fi fost cu neputinţă să manevrezi în aşa fel corpul încât să îi pui rasa, schima monahală şi epitrahilul, printre altele. Ca lucrurile să fie şi mai complicate, mâinile Sfântului Sava erau încrucişate pe piept.

Mitropolitul Kiriakos al Nazaretului ne înfăţişează că lucrurile s-au petrecut atunci astfel: ***„Am zărit apoi pe stareţul Serafim îngenunchind în faţa sfintelor moaşte şi rugându-se o bună vreme. La un moment dat s-a ridicat şi a făcut nişte metanii şi i-a ridicat braţele Sfântului Sava ca pe ale unui om viu în faţa tuturor ochilor noştri uimiţi.”*** Au putut să shimbe veşmintele fără nici o problemă chiar în Veneţia, înainte de întoarcerea la Ierusalim.

Când a ajuns sicriul de sticlă în Piaţa San Marco pe chei, o gondolă l-a escortat până aproape de aeroport. Printr-o coincidenţă stranie, era vorba despre acelaşi chei unde fuseseră debarcate moaştele cu nouă sute de ani în urmă. Se adunaseră acolo nenumăraţi porumbei, de parcă se aflau acolo pentru a onora evenimentul. Chiar şi după mulţi ani, când pr.Serafim şi Mitropolitul Kiriakos rememorau acele zile, vorbeau mereu despre porumbei.

Când sfintele moaşte au ajuns în sfârşit în Ierusalim, au fost duse pentru o lună în Biserica Învierii. Aici au putut femeile cinsti sfintele moaşte înainte de mutarea lor permanentă la mănăstirea de călugări Lavra Sfântul Sava.

Pr. Serafim vorbeşte despre un miracol anume ce s-a petrecut la acea vreme în Ierusalim.

O călugăriţă ortodoxă care aştepta să se închine la sfintele moaşte avea dubii dacă latinii înapoiaseră adevăratele moaşte ortodocşilor. A văzut atunci capul Sfântului Sava ridicându-se şi întorcându-şi faţa spre ea, iar apoi întorcându-se iar la locul său. Bucuria i-a risipit toate îndoielile.
Video: https://www.youtube.com/watch?v=_i_xf0OGUZ4

Sursa: http://www.johnsanidopoulos.com/2010/12/miraculous-return-of-relics-of-st.html

Împreună-prăznuirea Sfântului Sava cel sfințit de către părinţii aghiotafiți [1] şi aghioriți

26-10-2009 (gregorian)
13-10-2009 (iulian)

La doi ani după întâlnirea Patriarhului Athenagora al Constantinopolului cu Papa Paul al VI- lea în Ţara Sfântă şi în Patriarhia Ierusalimului în decembrie 1963, biserica romano-catolică a întors Maicii Bisericilor din Sion moaştele cuviosului Părintelui nostru Sava cel sfinţit, care au fost furate de cruciaţi şi duse în Veneţia.

După înţelegerile şi pregătirea prealabilă, moaştele Sfântului Sava au ajuns la Ierusalim pe 13 octombrie 1965, însoţite de o delegaţie a Patriarhiei Ierusalimului, care s-a deplasat în Italia în acest sens, delegaţie constituită din actualul mitropolit Vasilios de Cezareea, actualul mitropolit Chiriac de Nazaret (atunci ierodiacon) şi

[1] *Aşa se numesc părinţii ortodocşi - slujitori şi păzitori ai Sfântului Mormânt (n.tr.).*

de adormiţii întru fericire mitropolitul Gherman de Petra şi arhimandritul Serafim, duhovnicul Mănăstirii Sfântul Sava.

Sfintele moaşte au fost duse de la Poarta lui David în procesiune în Biserica Învierii, unde au şi rămas timp de o săptămână pentru închinare.

În continuare, sfintele moaşte au fost duse în Sfânta Mănăstire întemeiată de cuviosul Sava, unde de atunci rămân comoară şi vistierie, izvor de putere şi de tămăduiri pentru părinţii mănăstirii şi pentru închinătorii ei.

Acest eveniment al aducerii a fost consfinţit cu prăznuire în Patriarhia Ierusalimului, însă cu totul şi cu totul praznical în Sfânta Lavră a cuviosului Sava, către care, în fiecare an pe 13 octombrie, este trimisă o delegaţie arhierească din Ierusalim.

O slujbă specială a fost întocmită de către fericitul imnograf, mitropolitul Nikodimos de Patras, iar Slujba acatistului Sfântului Sava, îl are ca autor pe imnograful Marii Biserici a lui Hristos, fericitul părinte Gherasim de la Schitul Sfânta Ana mică.

Şi anul acesta sărbătoarea s-a ţinut conform tipicului savait printr-o priveghere de toată noaptea la care a participat prea fericirea sa Teofil al III - lea, patriarhul Ierusalimului, venind de cu seară în Sfânta Lavră a Sfântului Sava cu bătrânul arhisecretar, arhiepiscopul Aristarh de Konstantina şi cu preoţi din cadrul Patriarhiei.

În mod deosebit a emoţionat şi a creat o înălţare duhovnicească participanţilor la sărbătoare prezenţa obştii Danieleilor din Sfântul Munte Athos, psalmodia bizantină autentică şi preţioasa şi marea icoană argintată a Maicii Domnului Triherusa („Cea cu trei mâini"), pe care a zugrăvit-o părintele Daniil iconograful, ieromonah danieleu, ca donaţie a evlavioşilor creştini prin mijlocirea monahului aghiopavlit - părintele Nikodimos, după originalul icoanei Maicii Domnului Triherusa, ce se află în Sfânta Mănăstire Hilandar din Sfântul Munte Athos, adusă aici de către cuviosul Sava sârbul, când acesta a vizitat Mănăstirea Sfântului Sava în veacul al XIII - lea.

La slujbă şi la Dumnezeiasca Liturghie au participat cu adâncă umilinţă mulţi credincioşi ortodocşi ai Patriarhiei vorbitori de limba arabă din Bethleem, Betzalla şi Satul Păstorilor.

Acestora le-a predicat dumnezeiescul cuvânt prea fericitul patriarh Teofil, scoţând în evidenţă cu deosebire virtutea cuviosului Sava, cuvioşia, înfrânarea, dar şi activitatea sa pastoral-misionară pentru Ortodoxie prin lupta sa împotriva ereziei monofizitismului şi binecuvântarea sfintelor sale moaşte pentru mănăstire şi pentru închinătorii ei.

Întreaga sărbătoare în mediul pustiu al Lavrei, înnoită prin paraclise, pictură şi spaţii de cazare de către nevoitorul şi iubitorul de osteneală, duhovnicul ei – prea cuviosul şi învăţatul arhimandrit părintele Evdokim, a devenit un prilej de încărcare spirituală şi comuniune duhovnicească cu întemeietorul mănăstirii, cuviosul Sava cel sfinţit, cu Sfântul Ioan Damaschin, cu cuviosul Xenofont şi cu alţii care s-au nevoit în această Lavră şi în prezenţa părinţilor aghiotafiţi şi athoniţi.

După Dumnezeiasca Liturghie, prea fericitul Teofil, patriarhul Ierusalimului, a rostit către părinţi şi către adunarea bisericească următoarele: „Harul Preasfântului Duh ne-a adunat pe noi astăzi în Lavra cuviosului Sava cel sfinţit, ca să prăznuim o îndoită sărbătoare: aducerea moaştelor Cuviosului Sava şi aducerea icoanei Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu Triherusa, pe care a zugrăvit-o monahul danieleu Daniil, după icoana care a aparţinut Sfântului Ioan Damaschin şi care a fost dusă în Sfânta Mănăstire Hilandar de către Sfântul Sava sârbul.

Prin aceste două evenimente înţelegem importanţa timpului liturgic al venirii lui Hristos în prezent, trecut şi viitor, toate aceste momente ale timpului unite în Trupul lui Hristos. Pe acest Hristos Îl trăim noi în acest loc sfânt de închinare şi străveche mănăstire, participând la Dumnezeiasca Liturghie.

Dorim prin mijlocirile cuviosului Sava cel sfinţit, ale Sfântului Nicolae, episcopul Mirelor, şi ale Sfântului Ioan Damaschinul, sănătate sufletească şi trupească celor ce se nevoiesc în mănăstire, închinătorilor Lavrei şi frăţiei noastre aghiotafite.

Maica Domnului este ocrotitoarea Sfântului Munte şi noi îi avem co-liturghisitori pe slujitorii Acesteia şi reprezentanţii Republicii Athonite, care sunt prilejuitorii aducerii sfintei Ei icoane, cărora le şi mulţumim şi le exprimăm dorinţa noastră ca icoana să rămână semnul legăturii dintre Patriarhia Ierusalimului şi părinţii athoniţi. Harul Domnului nostru Iisus Hristos cu noi cu toţi. Amin. Mulţi ani".

(text tradus din elină de monahul Leontie cf. http://www.jerusalem-patriarchate.info/gr/news.php)

Sărbătoarea aducerii moaştelor Sfântului Sava cel sfinţit în Ţara Sfântă

Joi, 13/26 octombrie 2017, Patriarhia a făcut pomenirea aducerii moaștelor Părintelui nostru între sfinți Sava cel sfințit în sfânta sa Lavră. Această sărbătoare a fost introdusă în Biserica Ierusalimului încă din 1965, când pe 13/26 octombrie a acelui an, sfintele moaște ale Sfântului Sava s-au întors de la Veneția, unde a fost duse de cruciați.

Privegherea de toată noaptea a fost oficiată de Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil, împreună cu ÎPS mitropolit Ioachim din Helenoupolis și cu părintele secretar general, ÎPS arhiepiscop Aristarh de Constantina, cu

părintele duhovnicesc al Mănăstirii, arhimandritul Evdochim, și cu alți ieromonahi și preoți. Protopsaltul Preasfintei Bisericii a Învierii, arhimandritul Aristovulos, a cântat în greacă, iar egumenul din Acra, arhimandritul Filothei, în limba arabă, împreună cu părinți din Muntele Athos. La rugăciune au participat călugări de la Sfântul Sava și din alte locuri, precum și pelerini arabi din Betleem, Beit Sahour și Beit Jalla.

Prea fericirea sa a predicat cuvântul lui Dumnezeu în fața celor adunați la slujbă, după cum urmează: „Sfântul Sava cel sfințit a trăit în acest pârâu, care izvorăște din Siloam, singur, timp de cinci ani, vorbind cu Dumnezeu și străduindu-se să-și curețe ochii minții pentru a „privi ca în oglindă, cu faţa descoperită, slava Domnului” (2 Cor. 3:18), biruind duhurile rele prin rugăciunile sale neîncetate și prin apropierea de Dumnezeu” - spune cel care i-a scris viața, Chiril Skythopolitis.

Iubiți frați întru Hristos, cucernici pelerine să aducem mulțumire Domnului Dumnezeului nostru, Cel care ne-a socotit vrednici să-I vizităm Locașul Sfânt (Ps. 27: 2), care a fost construit de părintele nostru printre Sfinții Sava, pe malul pârâului unde a viețuit în osteneli monahale.

Sfânta Biserică a Ierusalimului se bucură foarte mult astăzi, la a cincizeci și doua aniversare a aducerii moaștelor nestricăcioase ale Părintelui nostru printre sfinți Sava cel sfințit, în acest loc sfânt unde vorbea cu Dumnezeu „văzând frumusețea Domnului” (Ps. 26: 8), trăind în singurătate și tăcere.

Părintele nostru Sava a reușit să dobândească vederea frumuseții lui Dumnezeu „după ce și-a curățat ochii minții”. În acest deșert aspru și arid, Sfântul Sava a gustat fructele unirii cu Dumnezeu, pe care L-a iubit cu toată mintea şi sufletul său. Pentru aceasta, spunea împreună cu psalmistul: „Cunoscute mi-ai făcut căile vieţii; umplea-mă-vei de veselie cu faţa Ta, şi la dreapta Ta de frumuseţi veşnice mă vei sătura” (Psalmul 15:11). Cu alte cuvinte: M-ai făcut conştient de adevăratele moduri de viață binecuvântată aici. Mă vei umple de bucurie și când Îți voi vedea fața acolo. Sub mâna Ta dreaptă ocrotitoare, Doamne, sunt bunătăți și bucurii ne-sfârşite și infinite.

O mărturie adevărată și o dovadă palpabilă a faptului că Părintele nostru printre sfinți Sava s-a bucurat în viața sa pământeană de vederea slavei lui Dumnezeu o reprezintă sfintele sale moaște nestricăcioase, care se află în fața ochilor noștri. O dovadă în plus a acestui fapt este funcționarea neîncetată, de-a lungul veacurilor, a acestei Sfintei Lavre de la Sfântul Sava și prezența călugărilor în ea, care se ne-voiesc și se roagă neîncetat.

În vremurile noastre contemporane, frații mei dragi, când se apreciază mai degrabă făptura decât Făcătorul iar duhul greșelii, și anume al lui antihrist, este dominant așa cum spune Sfântul Ioan evanghelistul (1 Ioan 4: 3, 6), această Sfântă Lavră și moaștele Sfântului Sava din ea, se proiectează ca un far luminos, ducându-ne la limanul sigur al mântuirii, și anume Sfânta noastră Biserică a lui Hristos.

Și spunem acest lucru deoarece Sfântul Sava cel sfințit ne cheamă pe toți, cei care credem și Îl mărturisim pe Iisus Hristos Cel Întrupat (1 Ioan 4: 2), să ne curățăm „ochii minții" prin rugăciuni neîncetate și „apropiere de Dumnezeu", dacă vrem să ne considerăm creștini și membri activi ai trupului mistic al lui Hristos, și anume al Bisericii. Amin. "

După Otpust, colivă și masă, prea fericirea sa s-a întors la Ierusalim trecând pe la Mănăstirea Sfântului Teodosie cel mare, întemeietorul vieții de obște.

http://www.jp-newsgate.net/

http://www.jp-newsgate.net/

http://www.jp-newsgate.net/

http://www.jp-newsgate.net/

http://www.jp-newsgate.net/

www.jp-newsgate.net

http://www.jp-newsgate.net/

http://www.jp-newsgate.net/

http://www.jp-newsgate.net/

http://www.jp-newsgate.net/

www.jp-newsgate.net

Sursa: http://www.jp-newsgate.net/ro/2017/10/27/35251

Întoarcerea minunată a moaştelor Sfântului Sava cel sfinţit

Profeţia s-a împlinit atunci când, în Prima Cruciadă (1096-1099), moaștele Sfântului Sava şi multe alte sfinte odoare au fost luate de cruciaţi și duse la Veneţia. Sfintele moaşte au stat aproape opt veacuri într-o biserică închinată Sfântului Antonie.

Prilejul rânduit de Dumnezeu pentru o înțelegere asupra întoarcerii acasă a moaştelor Sfântului Sava a fost întâlnirea patriarhului ecumenic Athenagora cu papa Paul VI, în timpul vizitei acestuia din urmă în Ţara Sfântă, petrecută în anul 1963. Părintele Serafim, la acea vreme stareţ al Lavrei Sfântului Sava, povestea că însuşi Sfântul Sava s-a arătat de mai multe ori papei Ioan XXIII, cât şi succesorului sau, Paul VI, cerând întoarcerea acasă.

Pe 10 octombrie 1965, o delegaţie a Patriarhiei Ierusalimului şi a mănăstirii a mers la Veneţia. În momentul în care ortodocşii au ajuns la biserica Sfântului Antonie din Veneţia, părintele Serafim a cercetat trupul şi a descoperit că îi lipsea un ochi. Şi-a amintit că monofiziţii îi scoseseră un ochi sfântului când era în viaţă, după

cum se menţionează în biografia sa, şi s-a astfel încredinţat că acestea sunt într-adevăr moaştele Sfântului.

Întoarcerea sfintelor moaşte ale Sfântului Sava la mănăstirea sa, după multe secole de absenţă, este o mare binecuvântare pentru obşte, pentru Patriarhia Ierusalimului şi pentru toţi creştinii ortodocşi care merg în pelerinaj în Ţara Sfântă.

Astăzi, moaştele Sfântului Sava sunt aşezate într-o raclă de sticlă în naosul bisericii mari, iar trupul Sfântului este îmbrăcat în veşminte monahale şi preoţeşti. Drept mărturie pentru izbăvirea din boli sau patimi, mulţi pelerini au lăsat mici obiecte preţioase la căpătâiul sfântului.

Maica Domnului îi hrănea pe călugării nevoitori

Traducere și adaptare: Pr. Lucian Filip
Sursa: johnsanidopoulos.com

În vremea Sfântului Sava (sec. V), în mănăstirea sa trăiau foarte mulți călugări care îi slujeau lui Dumnezeu. Printre ei, un conducător puternic și bogat a lepădat cele lumești și a mers acolo să ducă o viață ascetică. Sfântul l-a primit cu bucurie.

Pentru că nu era obișnuit cu truda, Sfântul Sava avea grijă de el și nu îl lăsa să meargă cu ceilalți la munca câmpului. Cei ce mergeau la câmp, munceau până la ceasul al nouălea, apoi veneau și citeau rânduiala Ceasului, iar după Vecernie se bucurau de singura masă pentru acea zi.

Pentru că nu putea face toate aceste lucruri, întrucât încă era novice, i s-a poruncit să se nevoiască în mânăstire pe cât va putea și să postească până la întoarcerea fraților, așa încât să mănânce împreună.

Cu toate acestea, nici măcar asta nu era în stare să facă, ci mânca în chilia sa, diferitele mâncăruri aduse de rudele sale. Sfântul știa asta, dar ținând seama că acel

călugăr era încă novice, nu l-a mustrat pentru a nu-l întrista, ci se ruga doar la Dumnezeu să-l povățuiască.

Apoi, a venit și ziua de 15 august, ziua praznicului Adormirii Maicii Domnului și, în dimineața ajunului Sărbătorii, când toți frații se pregăteau să plece la muncă, sfântul le-a spus să se întoarcă mai devreme decât de obicei ca să cânte Prohodul. Apoi i-a spus novicelui să meargă în biserică, la vremea Vecerniei și să-l anunțe când s-au adunat toții frații iar novicele a făcut întocmai.

Când s-au adunat toți frații, novicele, a văzut o minunată vedenie, nu în vis, ci treaz fiind. A văzut o fecioară nespus de frumoasă, între doi îngeri, care străluceau mai tare decât razele soarelui. Unul ținea un bol plin cu mană cerească și celălalt un mic acoperământ de pânză. Acea minunată fecioară, care era Maica Domnului, ținea în mâini o lingură de aur, și frații mergând pe rând înainte, îngerul ștergea fața fiecăruia cu pânza, iar după ce se închinau Maicii Fecioare, ea lua lingura și le dădea din mana cerească.

Văzând aceasta, novicele a rămas mut de uimire, și apropiindu-se și el să primească darul, a fost rușinat. Nici îngerul nu i-a șters fața și nici Născătoarea de Dumnezeu nu l-a împărtășit cu mană cerească, ci i-a spus: „Această hrană este de la Fiul Meu, și le este dată celor ce postesc până la această oră și se curățesc de păcate, iar tu nu postești. Cum, vrei, așadar, să te împărtășești cu această Pâine?”

El a răspuns: „Îngăduie măcar îngerului să-mi șteargă fața cu pânza sfințită”.

Dar Fecioara i-a spus: „Dacă vrei ca fața să-ți fie ștearsă, atunci trebuie să mergi să muncești cu ceilalți frați, întrucât ei sunt șterși cu aceasta de sudoarea nevoințelor, tu de ce sudoare vrei să fii șters?”

Auzind acestea și spăimântându-se a fugit la stareț, spunând: „Ai văzut cumva viziunea pe care am văzut-o eu, nevrednicul?”

Și Sfântul i-a răspuns: „Ceea ce ai văzut a fost pentru îndreptarea ta. Ceilalți frați știu că Născătoarea de Dumnezeu îi sfințește așa încât să fie vrednici la fiecare sărbătoare să primească Sfintele Taine”.

Prin urmare, de atunci înainte, novicele s-a nevoit mai mult și a mâncat mai puțin și trăind așa cu binecuvântarea ascultării, a fost făcut vrednic de binecuvântările cerești.

IPS Timotei - Cuviosul Sava, orânduitor al slujbelor şi râvnitor ascet

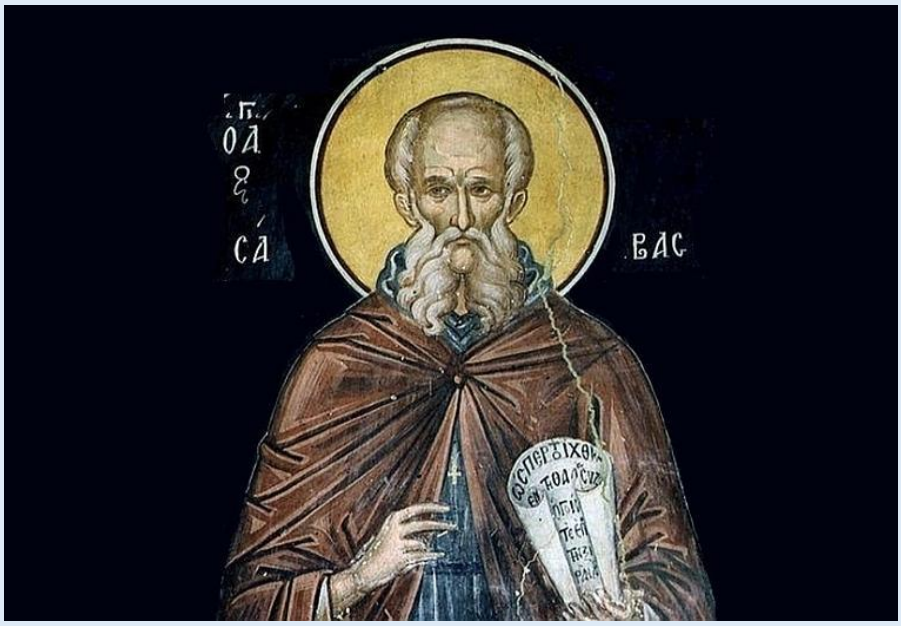

† Timotei Prahoveanul, episcop-vicar
al Arhiepiscopiei Bucureştilor
- 05 dec, 2019

În Țara Sfântă, pe lângă locurile importante în care S-a născut, a trăit, a învățat, a pătimit, a înviat și S-a înălțat la Ceruri Mântuitorul, întâlnim câteva lavre palestiniene întemeiate de Sfântul cuvios Hariton (pe care îl pomenim la sfârșitul lunii septembrie) și care ne aduc aminte de mulțimea pustnicilor de altădată, mai ales a celor care s-au nevoit înainte de venirea perșilor în Locurile Sfinte.

Mănăstirile, deși așezate în locuri neumblate, pustii, au cunoscut o armonioasă înflorire, mai ales în vremea împăraților bine credincioși, dintre care amintim pe Sfinții împărați Constantin și Elena, Teodosie cel mare, Teodosie cel mic, Sfânta Pulheria, dreptul Iustinian și alții.

Chipul de viețuire al celor care se osteneau în aceste locuri de liniștire era caracterizat prin asceză aspră. Călugării palestinieni se aflau sub ascultarea unui bătrân cu experiență, viețuiau separat în timpul săptămânii, iar în zilele de duminică și în sărbători se întâlneau în biserică pentru a săvârși Privegherea de toată noaptea, care se termina cu Sfânta Liturghie, după care sihaștrii se retrăgeau în locuri tăinuite.

Sunt astfel de mărturii în mănăstirile din Țara Sfântă care, deși nu mai au viețuitori ca altădată, amintesc despre viața duhovnicească înaltă de odinioară.

Lavra Sfântului Sava ocupă un loc important în istoria monahismului creștin, în general, și a monahismului din Palestina, în special. Acolo s-au nevoit într-o vreme chiar și o mie-două de viețuitori, între aceștia strălucind călugări cunoscuți, dintre care amintim pe Sfântul Ioan Damaschin, apărătorul icoanelor, Sfântul Cozma de Maiuma, autor al multor slujbe și condace, Sfântul Ștefan mărturisitorul, Sfântul Andrei Criteanul și alții asemenea.

Sfântul purtător de Dumnezeu Sava cel sfințit se numără și el printre marii sihaștri ai acestei zone, considerat de unii ascet cu viețuire îngerească, iar de alții, orânduitor neîntrecut al sfintelor slujbe.

S-a născut în Cezareea Capadociei, în orășelul Mutalaska, în anul 439. A intrat într-o mănăstire numită a Flavienilor la vârsta de numai 8 ani. Familia a încercat să-l determine să renunțe, dar el a stăruit în hotărârea pe care a luat-o. Învățase Psaltirea pe dinafară, fiind încă de la început foarte atent cu viața duhovnicească.

Odată, lucrând în grădină, a dorit să mănânce un măr, dar s-a gândit la cumpătare și a hotărât să nu se mai hrănească niciodată cu mere în viața lui, spunând că printr-un măr a venit păcatul în lume.

După ce s-a nevoit zece ani în Mănăstirea Flavienilor, a primit binecuvântarea să meargă la Ierusalim, în anul 456. Atras de renumele Sfântului cuvios Eftimie, tânărul Sava l-a rugat să-l primească printre ucenicii săi, însă bătrânul l-a trimis la Mănăstirea Sfântului Teoctist, întrucât la ei nu erau primiți călugării tineri.

Astfel, în mijlocul pustiei, la Mănăstirea Sfântului Teoctist, care se păstrează și astăzi parțial acoperită de nisipul pustiului, s-a nevoit ascultând întru toate, fiind desăvârșit în lucrarea virtuților, drept care a fost numit încă de pe atunci copilul bătrân sau copilul cu minte de bătrân.

După moartea cuviosului Teoctist, marele îndrumător al călugărilor, nevoitorul monah Sava a primit îngăduința să se retragă într-o peșteră unde petrecea cinci zile din săptămână fără a mânca nimic, împletea frunzele palmierilor pentru a da lucru mâinilor, iar la sfârșitul săptămânii revenea în mănăstire, bucurându-se de participarea la dumnezeiasca Liturghie.

În vremea Postului mare, așa cum ni se istorisește în viețile cuvioșilor din Țara Sfântă, petrecea întreaga perioadă în pustie, după cum se nevoiau altădată și călugării de pe malul Iordanului din istorisirea cuviosului Zosima, consemnată de patriarhul Sofronie al Ierusalimului în Viața Sfintei cuvioase Maria Egipteanca.

După mai mulți ani petrecuți în pustnicie, un înger i s-a arătat și l-a călăuzit către o peșteră aflată deasupra unei prăpăstii, pe malul stâng al Cedronului, și acolo a petrecut în contemplare cinci ani. A început să primească ucenici și le-a rânduit chiliile săpate în muntele respectiv, povățuindu-i din experiența personală și din cuvintele marilor sihaștri despre tainele vieții din pustie.

Prin rugăciunea Sfântului Sava, întrucât călugării erau tot mai mulți, Domnul a rânduit să izvorască în pustie, spre mângâierea lor, un izvor cu apă vie. Pentru săvârșirea Sfintei Liturghii, pustnicii se adunau într-o peșteră care fusese rânduită asemenea unei biserici după o descoperire oferită de un stâlp de foc ce avea să le lumineze calea.

Obștea a sporit, iar cele câteva sute de călugări, uneori peste o mie, ascultau cuvinte de mântuire, primind și pelerini, unii veniți de departe, pentru a se bucura de folosul rugăciunilor și al cuvintelor duhovnicești.

La vârsta de 53 de ani, Sava, cel cu adevărat smerit, a fost constrâns să accepte hirotonia. Iubea însă în același timp și singurătatea, nu doar în perioada Postului mare, ci și în alte zile când se retrăgea în pustie, unde a întemeiat mai multe obști pentru călugării încercați, care urcaseră treptele asprelor nevoințe. Nu-i lăsa să meargă în pustie decât pe cei cu experiență, care dobândiseră deosebirea duhurilor și paza gândurilor întemeiate pe smerenia și lepădarea desăvârșită de propria voie. Pe începători, bunul și neostenitul îndrumător Sava a hotărât să-i trimită ca novici în chinovia Sfântului Teodosie, începătorul vieții de obște.

Sfântul s-a arătat a fi un apărător al dreptei credințe în vremea în care Palestina era tulburată de învățătura monofizită, combătută la Sinodul de la Calcedon. A fost sfătuitor al Patriarhilor Ierusalimului și Antiohiei, căutând întotdeauna voia lui Dumnezeu și câștigând fericita nepătimire. Îmblânzea animalele sălbatice, tămăduia bolnavii, iar la rugăciunile lui, Domnul trimitea ploaie peste ținutul adesea încercat de secetă și foamete cumplită.

A fost trimis la Constantinopol în anul 512 împreună cu alți călugări, la împăratul Anastasius I (491-518), simpatizant al monofiziților. Îmbrăcat în veșminte zdrențuite, a fost mai întâi alungat de gărzile Palatului, care l-au crezut cerșetor, însă, după ce s-a întâlnit cu conducătorul imperiului, i-a lăsat acestuia o deosebită impresie.

În fruntea a 6.000 de monahi din Palestina, Sava și Teodosie aveau să-l convingă pe patriarhul eretic al Antiohiei și pe alții asemenea lui să lupte pentru apărarea hotărârilor Sinodului de la Calcedon.

A călătorit de multe ori la Constantinopol pentru a primi ajutorul împăraților, așa cum a fost și acela venit din partea lui Iustinian cel evlavios și drept.

A trecut către Domnul în ziua de duminică, 5 decembrie 532, lăsându-l ca urmaș pe cuviosul Meliton. Trupul său, în chip minunat păstrat nestricat, a fost așezat mai întâi în Lavră și apoi strămutat la Veneția, în timpul Cruciadelor.

A fost readus mănăstirii din pustiul Betleemului în ziua de 26 octombrie 1965, în vremea patriarhului Benedict al Ierusalimului, care a condus Patriarhia în perioada 1957-1980.

Foarte mulți pelerini români ajung în Țara Sfântă și doresc să se închine la moaștele lui, iar în mănăstirea sa se află și câțiva monahi români, iubitori de nevoință.

Starețul de astăzi al mănăstirii, arhimandritul Evdochim, este un monah rugător, primitor și osârduitor, binevoitor față de români și de mulțimea pelerinilor care ajung în acel loc.

Sfântul cuvios Sava cel sfințit - Ctitorul monahismului palestinian

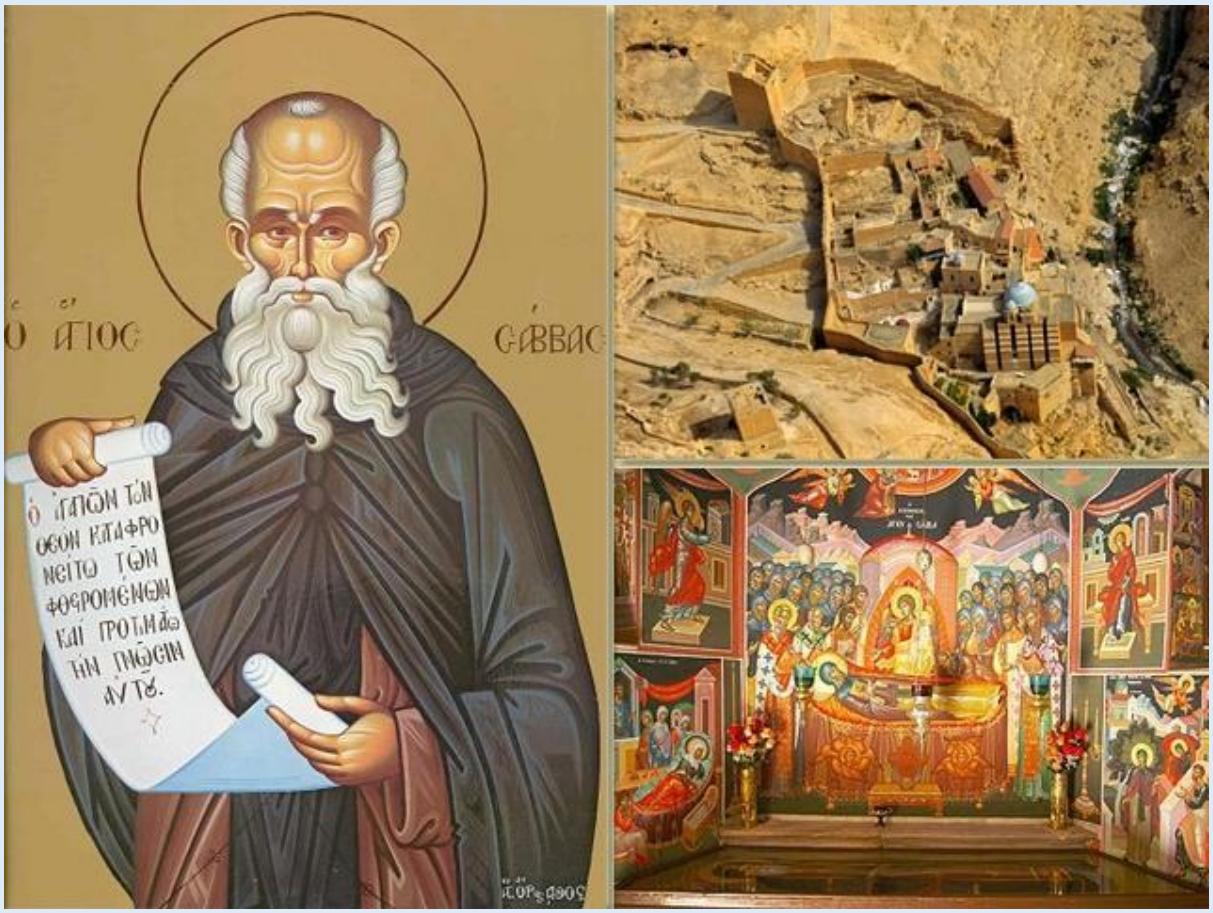

Creștinii ortodocși îl sărbătoresc la 5 decembrie pe Sfântul Sava cel sfințit. El este ctitorul monahismului palestinian, intrând de mic în mănăstire, la vârsta de 8 ani.

Sfântul Sava s-a născut în anul 439 într-o familie de oameni bogați din satul Mutalasc, de lângă Cezareea Capadociei (Asia mică) și a fost ctitorul monahismului palestinian.

Părinții lui, Ioan și Sofia, i-au insuflat încă de mic valorile credinței creștine. Cum tatăl său era ostaș, a fost mutat cu slujba în Alexandria (Egipt). Deși Sava nu avea decat 5 ani, părinții l-au lăsat în grija lui Hermia, fratele mamei, care trebuia să le administreze și bunurile materiale. Soția lui Hermia s-a purtat atât de urât cu copilul, încât după trei ani acesta a fugit la unchiul său Grigorie, fratele tatălui.

La vârsta de 8 ani a intrat în Mănăstirea cuviosului Flavian, nu departe de satul Mutalasc. Flavian l-a primit cu bucurie și l-a deprins cu ostenelile vieții călugărești, cu postul, rugăciunea și înfrânarea.

La vârsta de 18 ani, Sava s-a dus la Ierusalim să se închine la Sfântul Mormânt. În timpul iernii, a stat in Mănăstirea Pasarion a stareţului Elpidie. Primăvara, Sava l-a rugat pe stareţul Elpidie să îl primească între ucenicii lui, însă cuviosul, considerând că este prea tânăr pentru ostenelile pustniciei, l-a trimis la cuviosul Teoctist, la 20 km departare de Ierusalim, unde erau primiţi nou-veniţii.

Când a împlinit vârsta de 30 de ani, a cerut binecuvântare de la stareţul Longhin, urmaşul lui Teoctist, să stea cinci zile pe săptămână în liniştea pustiei. După cinci ani, cuviosul Eftimie din munte l-a luat în pustia Ruban (Ruva), unde a stat şi Mântuitorul timp de patruzeci de zile.

După moartea Sfântului Eftimie, cuviosul Sava s-a dus în pustia dinspre răsărit, mai aproape de Iordan, în care se află şi cuviosul Gherasim. S-a retras într-o peşteră şi a rămas acolo tot restul vieţii.

Cu timpul a întemeiat şi o mănăstire aproape de peştera sa, la început cu 70, apoi cu 150 de călugări. Mai târziu s-a mai zidit o biserică pentru armeni, ca să-si facă slujba în limba lor.

Mănăstirea nu avea preoţi dintre călugării ei, căci Sfântul Sava considera că nu se cuvine călugărului să cugete la cinstea preoţiei, ci să rămână în smerenia lui. Patriarhul Salustiu al Ierusalimului l-a chemat pe Sfântul Sava şi, după multă stăruinţă şi povăţuiri, l-a hirotonit preot pe seama mănăstirii. De atunci i-a rămas numele de „Sava cel sfinţit".

Tatăl cuviosului Sava a murit în Alexandria, iar mama sa, Sofia, a venit la mănăstire aducând cu ea banii rămaşi. Astfel, Sfântul Sava şi mama sa au clădit în mănăstire o casă pentru străini şi un spital pentru bolnavi; au mai zidit un spital în Ierihon şi o mănăstire mare pe Muntele Castel, din apropiere. De asemenea, au clădit şi o mănăstire mai mică lângă Muntele Castel, unde să fie primiţi călugării începători.

Din cauza intrigilor apărute în mănăstire, Sava s-a retras într-un loc pustiu din Schitopole, lângă pârâul Gadara, într-o peşteră.

După un timp, cuviosul Sava a mai întemeiat o mănăstire lângă cetatea Nicopoli din Armenia. Patriarhul Ilie i-a certat pe călugării răzvrăţiti, povăţuindu-i să-l asculte pe stareţul lor Sava şi a trimis după Sfântul Sava la Napoli, cerându-i să se întoarcă în mănăstirea sa, ceea ce a şi făcut.

Între cuvioșii trimiși de patriarhul Ilie la împăratul Anastasie (491-518) a fost și Sava cel sfințit. Împăratul acceptase erezia lui Eutihie, care spunea că Iisus Hristos a fost Dumnezeu adevărat, dar nu a avut trup omenesc adevărat. Împăratul Justin (518-527) a lăsat Biserica în pace, iar cuviosul Sava s-a folosit de această împrejurare și a călătorit în Schitopolis, Cezareea și în alte părți ale Palestinei, îndemnând pe cei amăgiți de Eutihie să renunțe la erezie.

A trecut la Domnul în ziua de 5 decembrie a anului 532.

Sfântul Sava îi apără pe credincioși

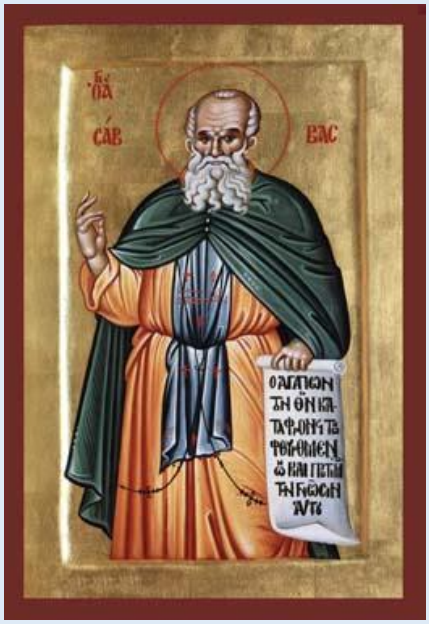

În așteptarea lui Moș Nicolae, creștinii ortodocși îl pomenesc pe Sfântul cuvios Sava cel sfințit, creatorul Tipicului după care se săvârșesc slujbele în toate bisericile de azi.

Data de 5 decembrie are o însemnătate aparte. În ajunul sărbătorii Sfântului ierarh Nicolae, protectorul copiilor, Biserica îl pomenește pe Sfântul cuvios Sava cel sfințit, întemeietorul Mânăstirii marea Lavră din pustiul Iudeei, lăcaș de cult cu o influență crucială asupra ritualurilor Bisericii Ortodoxe.

Sava cel Sfințit e model de credință

Sfântul Sava cel sfințit a venit pe lume în ținutul Capadociei, într-un sătuc numit Mutalasc. Mica așezare avea să devină, peste ani, una dintre cele mai importante regiuni, grație renumelui căpătat de pe urma sfântului.

La vârsta de 5 ani, micuțul Sava a rămas orfan, moștenitorul întregii averi a părinților lui. A fost luat în grijă de unchiul din partea mamei, însă nu s-a înțeles cu soția acestuia și a plecat la alt unchi, din partea tatălui. Astfel, s-a iscat un conflict între cei doi unchi, fiecare dornic de a pune mâna pe avere, dar de a nu avea de-a face cu copilul. Prin urmare, la numai 8 ani, băiatul a ales să se retragă la Mânăstirea lui Flavian. A urmat calea credinței, învățând din Sfintele Scripturi.

La 18 ani, a plecat către Palestina, pentru a li se alătura cuvioșilor Eftimie și Teoctist.

Tipicul vine de la marea Lavră

În anul 478, a întemeiat Mânăstirea marea Lavră, în apropierea Bethleemului. Dat fiindcă, treptat, obștea a sporit, s-a impus și rânduiala Sfintelor slujbe.

Sfântul Sava a întocmit un Tipic, punând laolaltă tradițiile călugărilor din Palestina, Egipt, Anatolia și din Biserica Ierusalimului.

Tipicul Sfântului Sava cel sfințit, cunoscut ca „Slujbele marii Lavre din Ierusalim scrise de către de Dumnezeu purtătorul părintele nostru Sfântul Sava", a fost preluat de toate bisericile ortodoxe.

A trăit o viață plină de cazne.

Înainte de a muri, a strâns în jurul său preoții și călugării din Mânăstire, a cerut să primească Sfânta Împărtășanie, apoi a spus: „Doamne, în mâinile Tale îmi dau duhul meu". Se întâmpla pe 5 decembrie, în anul 532, pe când Sfântul Sava avea 94 de ani.

de Mirela Barbă, 3 dec 2017

5 decembrie - Sfântul Sava cel sfinţit, apărătorul credinţei

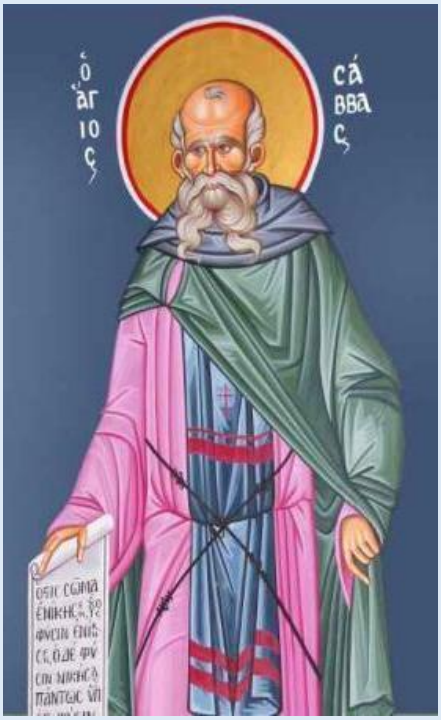

Mănăstirea ortodoxă a Sfântului Sava se află la aproximativ 14,5 km est de Betleem şi 25 km sud-est de Ierusalim, la nord de Marea moartă, în regiunea numită West Bank. La doar 6 km depărtare se află Mănăstirea Sfântului Teodosie. Mănăstirea Sfântul Sava este considerată cea mai veche mănăstire încă locuită din Ţara Sfântă şi una dintre cele mai vechi mănăstiri locuite din lume. Ea a fost întemeiată de Sfântului Sava în 483.

Sfântul Sava s-a născut la Mutalaska, lângă Cezareea Capadociei, în anul 439. Părinţii săi se numeau Ioan şi Sofia, fiind foarte credincioşi. Fiind ofiţer, tatăl său a fost trimis în Alexandria, luând-o cu sine şi pe soţia sa. Întrucât copilul era mic, a fost lăsat în grija unui unchi, dar acesta era preocupat mai mult de administrarea moştenirii sale decât de educaţia lui Sava. După numai trei ani, Sava a mers la un alt unchi, care l-a crescut ca pe copilul său. Însă cum moştenirea sa a devenit motiv de dispută între cei doi unchi, Sava, dorind linişte, a intrat la vârsta de 8 ani într-o mănăstire vasiliană din apropiere, numită Flavinia. A stat aici până la vârsta de 18 ani, când a hotărât să renunţe la toate averile sale şi să plece la Ierusalim.

Vizitând mănăstirile din deşerturile Palestinei, a fost atras de viaţa aspră şi solitară din mănăstirea Sfântul Eftimie, dorind să rămână lângă renumitul stareţ.

Atras de viaţă pustnicească

Întrucât era prea tânăr pentru a trăi în pustie, Sfântul Eftimie i-a recomandat să intre mai întâi în mănăstirea din apropiere, condusă de stareţul Teoctist. Aici, Sava s-a dedicat întru totul vieţii întru Hristos, muncă şi rugăciunea.

La vârsta de 30 de ani, Sfântul Eftimie i-a permis să locuiască într-o chilie, 5 zile pe săptămână, în cel mai aspru post, urmând ca sâmbătă şi duminică să vină în mănăstire, pentru a participa la slujbe şi a se împărtăşi.

În această chilie, Sava şi-a fixat ca ascultare să împletească 50 de coşuri, câte 10 pe zi. Această chilie i-a fost locuinţă timp de 5 ani.

După moartea Sfântului Eftimie, Sava s-a retras în deşertul Iordanului, pentru a călca pe urmele Sfântului Gherasim. Şi-a găsit o peşteră în vârful unui munte şi s-a instalat acolo, hrănindu-se timp de alţi 5 ani cu ierburi. A început să fie cunoscut de oameni, care veneau nu doar pentru a-i aduce puţină pâine şi alimente, ci şi pentru a-i cere un sfat sau o rugăciune.

Ctitor de mănăstiri

În curând, în jurul său s-au adunat 70 de călugări, care l-au rugat să întemeieze o mănăstire şi să le fie stareţ. Deşi iniţial a refuzat, înduplecat de rugăciunile lor a ridicat o mănăstire în apropierea albiei răului Cedron. Curând, numărul călugărilor a crescut la 150, iar vestea despre mănăstirea Sfântul Sava s-a răspândit.

El a obţinut ajutorul unor persoane bogate, care aduceau periodic cele necesare traiului, astfel încât singură îndeletnicire trebuia să fie rugăciunea.

La scurt timp însă, câţiva călugări s-au revoltat împotriva lui Sava, pretextând că nu era hirotonit şi că aveau nevoie de un preot.

Patriarhul Salust al Ierusalimului a încercat să remedieze situaţia, hirotonindu-l pe Sava în anul 491. Tot el l-a numit exarh asupra tuturor mănăstirilor cu viaţă de sine din Palestina.

Cum cei nemulţumiţi au continuat să murmure împotriva lui, Sava s-a retras din nou în deşert.

În sinaxarul său se spune cum, peregrinând prin deşert, a găsit o peşteră în care a căutat să se adăpostească. Peste noapte a venit stăpânul peşterii, un leu, care şi-a cerut drepturile. Sava l-a îmblânzit însă cu rugăciunile sale, spunându-i că peştera este destul de mare pentru a locui împreună.

Iubitor de pace

Despre Sava se mai spune că a fost descoperit de nişte hoţi în această peşteră. Deşi au vrut iniţial să îl omoare, au fost mişcaţi de viaţa lui ascetică şi s-au convertit, astfel că Sava a întemeiat şi aici o mică mănăstire.

Întorcându-se în prima mănăstire întemeiată de el, a constat cu amărăciune dezbinarea produsă de călugării opozanţi lui. De dragul liniştii, s-a retras a doua oară, spre Nicopolis, unde a întemeiat o nouă mănăstire.

Noul patriarh al Ierusalimului, Ilie, i-a cerut să se întoarcă în mănăstirea de lângă Cedron, pentru a o pune în rânduială. În cele din urmă, călugării răzvrătiţi au plecat, astfel încât viaţa obştii a revenit la normal.

Se spune că după moartea tatălui său, mama sa a venit la Sava, care i-a îngăduit să locuiască într-o chilie la poarta mănăstirii. De altfel, el interzisese accesul femeilor între zidurile mănăstirii. Cu banii pe care i-a adus mama sa, Sava a construit două case de oaspeţi lângă mănăstire (una pentru străini, una pentru cei bolnavi), un spital la Ierihon, o altă mănăstire în apropiere, pentru novici, şi o altă mănăstire, numită Castel.

Cum în acea perioadă se intensificase erezia monofizită, Sava a mers personal la Constantinopol, în 511, respectiv 531, pentru a-i convinge pe împăraţii Anastasius şi Iustinian să apere adevărata credinţă. În drumul său s-a oprit în mai multe oraşe şi mănăstiri, pentru a-i avertiza asupra ereziei.

Întorcându-se în mănăstirea sa, Sava s-a îmbolnăvit, iar la 5 decembrie 532 a trecut la cele veşnice.

Moaştele sale întregi se află astăzi într-o raclă de sticlă în biserica mare a Mănăstirii Sfântului Sava, care a luat numele ctitorului după moartea lui.

Sursa: Revista Flacăra Iaşului

Teodor Danalache - 5 decembrie: Sfântul Sava cel sfinţit

Creştinii ortodocşi îl sărbătoresc pe 5 decembrie pe Sfântul Sava cel sfinţit.

Sfântul Sava cel sfinţit s-a născut la începutul secolului al V-lea, în jurul anului 438, în vremea împăratului Teodosie cel mic (403-450), în localitatea Mutalasca, din regiunea Capadocia (Turcia de astăzi).

Părinţii săi, Ioan şi Sofia, l-au crescut pe sfânt până la vârsta de cinci ani, după care, lăsându-l în grija unui unchi, au plecat, pentru o vreme, în Alexandria, tatăl său fiind comandant militar. La vârsta de opt ani, sfântul a îmbrăţişat viaţa monahală, intrând în Mănăstirea Sfântul Flavian, aflată în apropiere, unde s-a nevoit vreme de zece ani. Când s-au întors părinţii săi, deşi căutau să-l facă să se întoarcă acasă, sfântul a ales să continue viaţa monahală.

Când a împlinit vârsta de optsprezece ani, însă, cuviosul Sava a călătorit la Ierusalim, iar de acolo la mănăstirea condusă de Sfântul Eftimie cel mare, prăznuit în dată de 20 ianuarie, care l-a povăţuit către cuviosul Teoctist, care conducea o

mănăstire de obşte, pentru a se deprinde cu ascultarea, cu smerenia şi cu celelalte fapte sfinte.

Se spune că, atunci când l-a văzut, Sfântul Eftimie l-a numit pe acesta „copil bătrân”, fiind tânăr cu vârsta, dar bătrân cu înţelepciunea şi traiul. Sfântul Sava a trăit în mănăstirea condusă de cuviosul Teoctist până la vârsta de 30 de ani.

După adormirea cuviosului Teoctist, succesorul său a binecuvântat dorinţa Sfântului Sava de a se zăvorî într-o peşteră. Doar în zilele de sâmbătă el îşi părăsea peştera şi venea în mănăstire, pentru a participa la Sfânta Liturghie şi a mânca împreună cu fraţii. După o vreme, primind binecuvântare, cuviosul a renunţat să mai vină în mănăstire, rămânând în peşteră vreme de cinci ani.

Atât în timpul vieţuirii în obşte, cât şi după aceea, când s-a nevoit în peşteră, Sfântul Sava s-a aflat sub purtarea de grijă a Sfântului Eftimie. În ultimii ani, părintele său duhovnicesc începuse să îl ia cu sine, în adâncul pustiei, unde se întâlneau o singură dată pe an, petrecând împreună o perioadă, înainte de Sfintele Paşti.

Când părintele său a adormit în Domnul (t 473), cuviosul Sava cel sfinţit s-a retras într-o peşteră aspră, lângă Mănăstirea Sfântul Gherasim de la Iordan.

În anul 478, sfântul s-a aşezat într-o peşteră de pe stâncile văii Kedron, undeva la sud-est de Ierusalim. Mai apoi, în anul 491, patriarhul Salustiu al Ierusalimului l-a

hirotonit preot, iar în anul 494, acelaşi patriarh l-a rânduit arhimandrit, cu autoritate peste toate mănăstirile din Palestina.

Nu după multă vreme, el a devenit povăţuitor şi învăţător al multor călugări şi pustnici. Tot mai mulţi ucenici au început să se adune în jurul său, căutând viaţa monahicească. În jurul peşterii sale s-a dezvoltat actuala mănăstire, care îi poartă numele: Lavra Sfântului Sava cel sfinţit.

Cuviosul a întemeiat câteva mănăstiri, săvârşind minuni şi tămăduind mulţi bolnavi şi demonizaţi.

Sfântul Sava cel sfinţit a alcătuit prima regulă tipiconală pentru slujbele bisericii, numită apoi „Tipicul Sfântului Sava”, acceptată de toate mănăstirile din Palestina, iar apoi, de mănăstirile ortodoxe din întreaga lume.

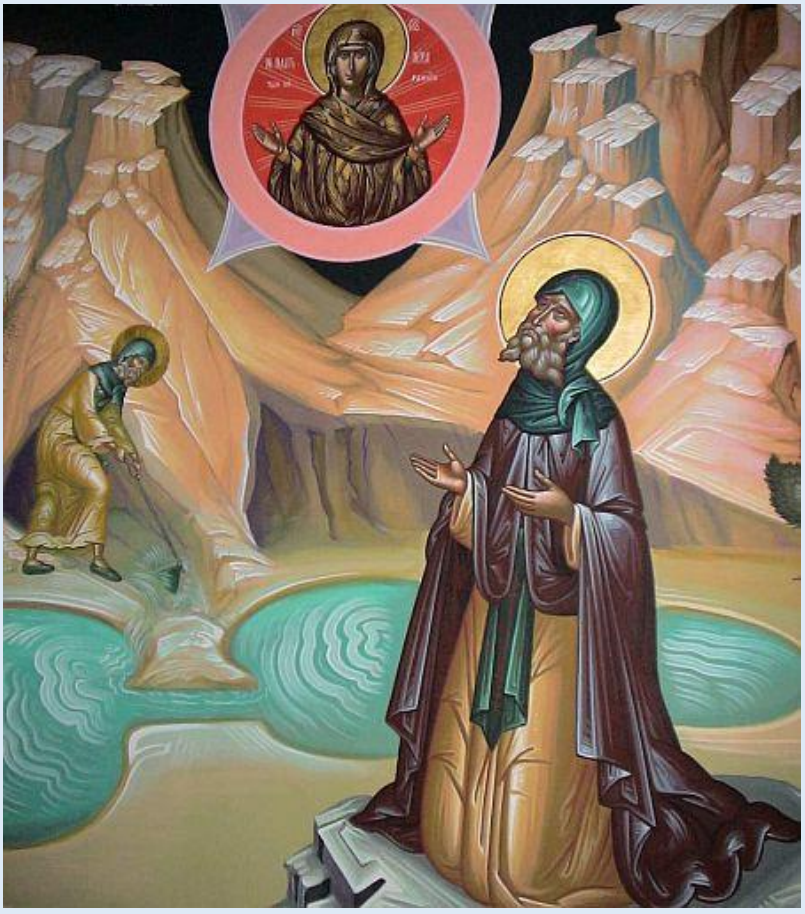

Sfântul Sava cel sfinţit a luptat pentru apărarea dreptei credinţe, împotriva mişcărilor monofizită şi origenistă. Deoarece era cunoscut şi iubit de patriarhii din Ierusalim, el a fost trimis de două ori în cetatea Constantinopol, în anii 511 şi 531,

pentru a mijloci către împăraţi Anastasie şi Iustinian I, spre a-i convinge să se opună acestor mişcări eretice.

După mulţi ani de nevoinţe şi nespuse bucurii duhovniceşti, Sfântul cuvios Sava şi-a cunoscut din vreme ceasul trecerii sale la cele veşnice. Astfel, şezând în chilia sa, cuviosul i-a chemat la sine pe toţi părinţii şi fraţii din mănăstire, le-a dat sărutarea cea mai de pe urmă şi le-a rânduit un egumen vrednic, în locul său.

După ce, vreme de patru zile, toată obştea a ţinut post negru, sâmbătă seara, împărtăşindu-se cu Preacuratele Taine, a rostit ultimul său cuvânt: „Doamne, în mâinile Tale îmi dau duhul meu.”

Potrivit tradiţiei, Sfântul cuvios Sava cel sfinţit a trecut la cele veşnice în ziua de 5 decembrie 532, la vârsta de 94 de ani, fiind îngropat într-o curte aflată între cele două biserici vechi ale Lavrei sale.

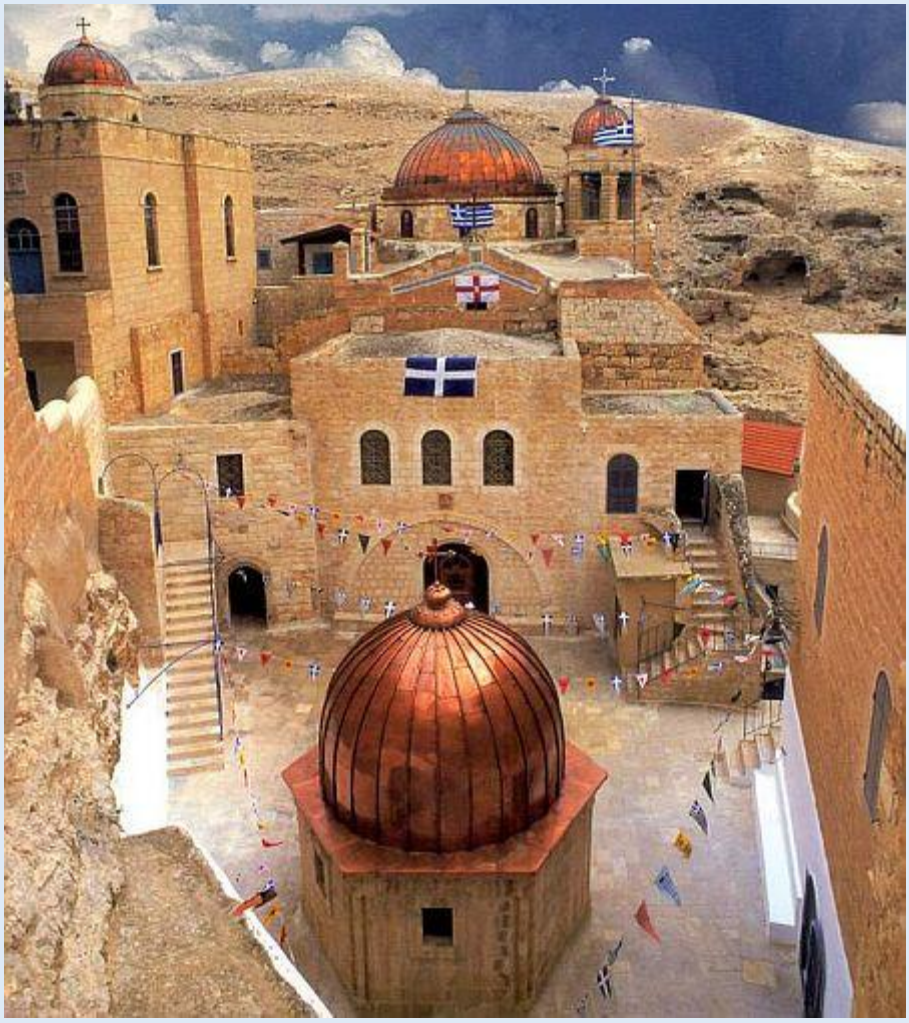

Încă din ceasul morţii, cuviosul Sava cel sfinţit a fost cinstit ca sfânt de vieţuitorii din mănăstirea sa.

În secolul al XII-lea, cinstitul trup al Sfântului Sava a fost luat, de către cruciaţi, şi dus în Veneţia. Cinstitele sale moaşte au fost aduse înapoi, în mănăstirea sa, din apropiere de Betleem, în anul 1965, după înţelegerea dintre papa Paul al VI-lea şi patriarhul ortodox grec Atenagora, în cadrul vizitei papei în Ţara Sfântă.

Până astăzi, în Mănăstirea Sfântul Sava cel sfinţit, vieţuitorii nu mănâncă mere, în amintirea unei întâmplări din viaţa cuviosului cel mult iubit. Astfel, pe când era tânăr şi se afla în grădină, vrând să mănânce un măr, cuviosul Sava l-ar fi luat pe acesta în mână şi, privindu-l, ar fi zis: „Frumos la vedere şi bun de mâncare, dar tu ne-ai ucis pe noi.” După care, aruncând mărul, şi-a luat drept canon ca niciodată în viaţă să nu mai mănânce vreun măr.

Smerita rugăciune către Sfântul Sava cel sfinţit

„Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Sava, Părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.”

„Cela ce din pruncie, te-ai adus lui Dumnezeu jertfă fără prihană prin faptă bună. Părinte fericite, săditor şi întăritor creştinătăţii ai fost, podoabă cuvioşilor şi cetăţean pustiei, după vrednicie lăudat, mijloceşte cu rugăciunile tale către milostivul Dumnezeu, să fim izbăviţi de toate nevoile, pentru care şi noi, cu credinţă strigăm către tine: Bucură-te, cuvioase Părinte Sava de Dumnezeu sfinţit!”

„O, prea cuvioase Părinte Sava, cela ce eşti de Dumnezeu sfinţit, primeşte aceste umile cântări de laudă, pe care ţi le aducem, din inimi curate şi cu fierbinţeală te rugăm să mijloceşti către Dumnezeu să ne izbăvească din toate necazurile pe noi care strigăm ţie: Aliluia!”

Sursa: crestinortodox.ro

Sfântul Sava cel sfinţit (5 decembrie)

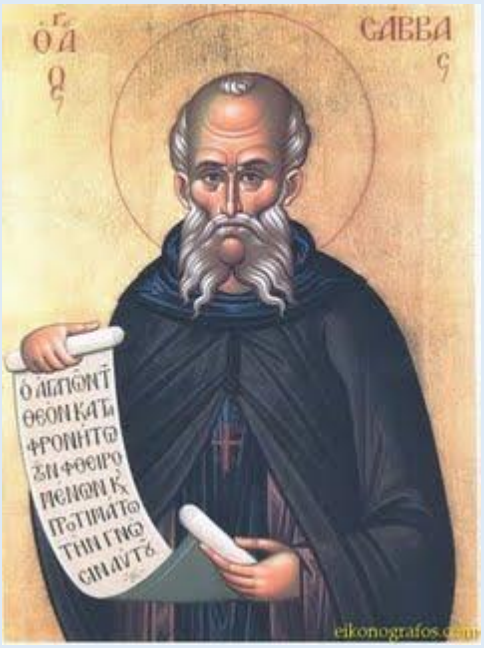

Sfântul Sava cel sfinţit s-a născut în secolul al V-lea în Capadocia, din părinţi creştini evlavioşi, Ioan şi Sofia. Tatăl său era comandant militar. Călătorind la Alexandria cu probleme militare, soţia l-a însoţit, dar l-au lăsat pe fiul lor de cinci ani în grija unui unchi.

Când băiatul a împlinit opt ani, a intrat în mănăstirea Sfântul Flavian, situată în apropiere. Dăruit de Dumnezeu, copilul repede a învăţat să citească şi a devenit cunoscător al Sfintei Scripturi. În zadar încercau părinţii să-l readucă pe Sfântul Sava în lume şi să se căsătorească.

În tinereţea sa, aflându-se odată în grădină şi vrând să mănânce un măr, l-a luat în mâinile sale şi a zis**:** « Frumos la vedere şi bun de mâncare, dat tu ne-ai ucis pe noi ». Atunci l-a aruncat şi a călcat pe el zdrobindu-l şi s-a hotărât ca niciodată în viaţă să nu mănânce vreun măr. Astfel Părinţii de la Mănăstirea Sfântul Sava până în zilele noastre nu mănâncă mere, ca o tradiţie instaurată în cinstea Sfântul Sava.

Când avea vreo şaptesprezece ani, el a primit tunderea în monahism şi a dobândit atâta pricepere la postire şi rugăciune încât i s-a dat darul facerii de minuni.

După ce a petrecut zece ani la Mănăstirea Sfântul Flavian, el a plecat la Ierusalim şi de acolo la Mănăstirea Sfântul Eftimie cel mare (prăznuit la 20 ianuarie). Dar Sfântul Eftimie l-a trimis pe Sfântul Sava la Avva Teoctist, egumenul mănăstirii

din apropiere, în care se ţinea strict regula cenobitică de viaţă. Sfântul Sava a trăit în ascultare la această mănăstire până la 30 de ani.

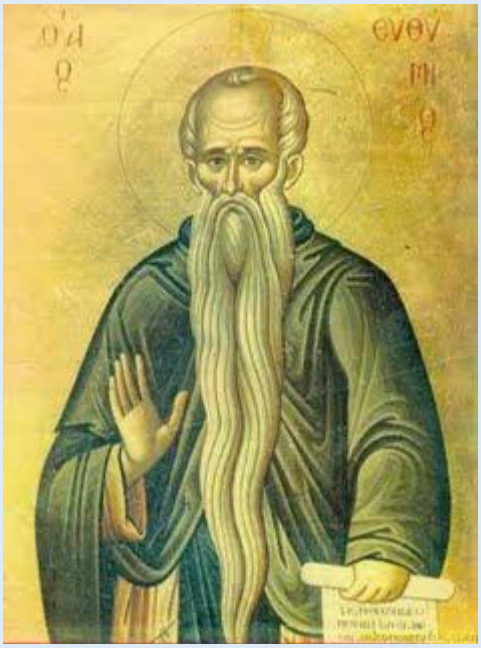

Sfântul Eftimie cel mare

După moartea bătrânului Teoctist, succesorul său l-a binecuvântat pe Sfântul Sava să se zăvorască într-o peşteră. În zilele de sâmbătă, totuşi, el îşi părăsea ermitajul şi venea în mănăstire, unde participa la slujbele bisericeşti şi mânca împreună cu fraţii. După ceva timp, Sfântul Sava a primit permisiunea de a nu-şi mai părăsi ermitajul şi s-a nevoit în peşteră cinci ani.

Sfântul Eftimie călăuzea cu grijă viaţa tânărului monah şi, văzându-i maturitatea duhovnicească, a început să-l ia în pustia Rouba cu el. Se instalau acolo la 14 ianuarie şi rămâneau până la Duminica Stâlpărilor/ Floriilor. Sfântul Eftimie îl numea pe Sfântul Sava un bătrân-copil, încurajându-l în dobândirea virtuţilor monastice.

Când Sfântul Eftimie a adormit întru Domnul (t473), Sfântul Sava s-a retras de la această Lavră şi a s-a mutat într-o peşteră de lângă Mănăstirea Sfântul Gherasim de la Iordan (4 martie).
După câţiva ani, ucenicii au început să se adune în preajma Sfântului Sava, căutând viaţă monahicească. Când un stâlp de foc i-a apărut în faţă Sfântul Sava, pe când mergea, s-a oprit şi a găsit o peşteră încăpătoare în formă de biserică.

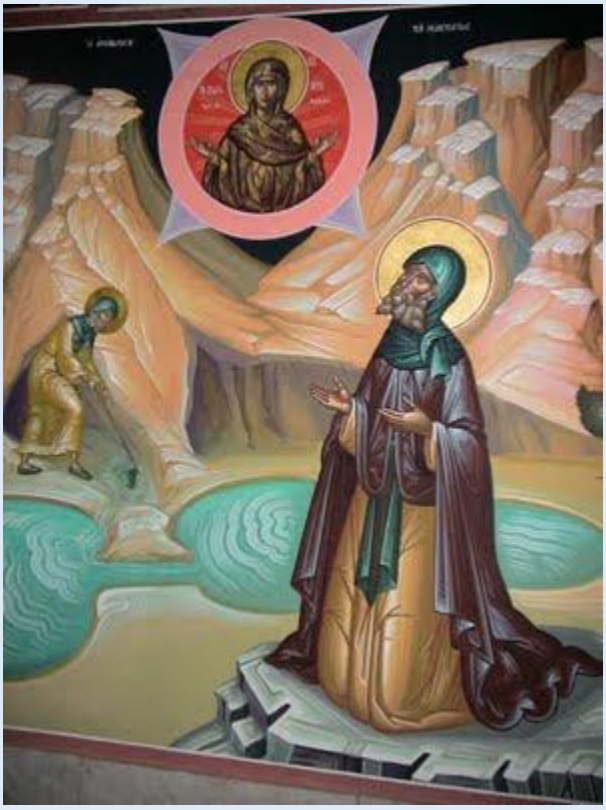

Minunata descoperire a unui izvor de apă sfinţită de către Preacurata la Sfântul Sava

Sfântul Sava a întemeiat alte câteva mănăstiri. Multe minuni s-au petrecut prin rugăciunile sale:

- ✓ *un izvor de apă sfinţită a ţâşnit la Sfânta Lavră;*
- ✓ *pe vreme de secetă s-au pornit ploi abundente şi*
- ✓ *s-au vindecat mulţi bolnavi şi demonizaţi.*

Sfântul Sava a alcătuit prima regulă monastică pentru slujbele bisericii, aşa-numitul «Tipicon de la Ierusalim », acceptat de toate mănăstirile din Palestina.

Sfântul Sava şi-a dat sufletul în mâinile Domnului în anul 532.

Icoana Maicii Domnului împărtăşindu-i pe fraţii Mănăstirii Sfântul Sava

Mormântul Sfântului Sava cu icoana adormirii

Sursa:
http://iuliana-koinonia.blogspot.ro/2009/12/sfantul-sava-cel-sfintit-5-decembrie.html

Sfântul cuvios Sava cel sfințit

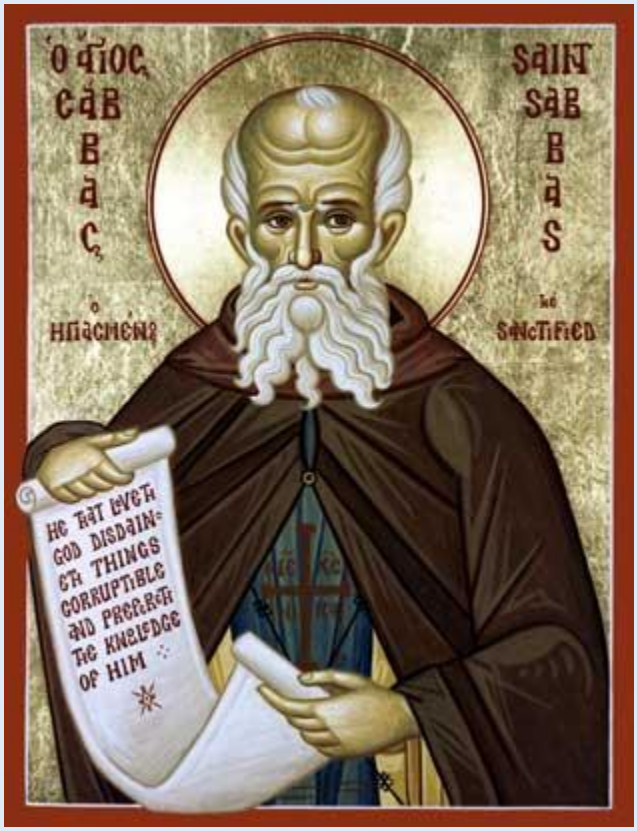

Creștinii ortodocși îl sărbătoresc la 5 decembrie pe Sfântul Sava cel sfințit. El este ctitorul monahismului palestinian, intrând de mic în mănăstire, la vârsta de 8 ani.

Sfântul Sava s-a născut în anul 439 într-o familie de oameni bogați din satul Mutalasc, de lângă Cezareea Capadociei (Asia mică) și a fost ctitorul monahismului palestinian. Părinții lui, Ioan și Sofia, i-au insuflat încă de mic valorile credinței creștine. Cum tatăl său era ostaș, a fost mutat cu slujba în Alexandria (Egipt). Deși Sava nu avea decât 5 ani, părinții l-au lăsat în grija lui Hermia, fratele mamei, care trebuia să le administreze și bunurile materiale. Soția lui Hermia s-a purtat atât de urât cu copilul, încât după trei ani acesta a fugit la unchiul său Grigorie, fratele tatălui.

La vârsta de 8 ani a intrat în mănăstirea cuviosului Flavian, nu departe de satul Mutalasc. Flavian l-a primit cu bucurie și l-a deprins cu ostenelile vieții călugărești, cu postul, rugăciunea și înfrânarea.

La vârsta de 18 ani, Sava s-a dus la Ierusalim să se închine la Sfântul Mormânt. În timpul iernii, a stat în Mănăstirea Pasarion a stareţului Elpidie. Primăvara, Sava l-a rugat pe stareţul Elpidie să îl primească între ucenicii lui, însă cuviosul, considerând că este prea tânăr pentru ostenelile pustniciei, l-a trimis la cuviosul Teoctist, la 20 km depărtare de Ierusalim, unde erau primiţi nou-veniţii.

Când a împlinit vârsta de 30 de ani, a cerut binecuvântare de la stareţul Longhin, urmaşul lui Teoctist, să stea cinci zile pe săptămână în liniştea pustiei.

După cinci ani, cuviosul Eftimie din munte l-a luat în pustia Ruban (Ruva), unde a stat şi Mântuitorul timp de patruzeci de zile.

După moartea Sfântului Eftimie, cuviosul Sava s-a dus în pustia dinspre răsărit, mai aproape de Iordan, în care se afla şi cuviosul Gherasim. S-a retras într-o peşteră şi a rămas acolo tot restul vieţii. Cu timpul a întemeiat şi o mănăstire aproape de peştera sa, la început cu 70, apoi cu 150 de călugări. Mai târziu s-a mai zidit o biserică pentru armeni, ca să-şi facă slujba în limba lor.

Mănăstirea nu avea preoţi dintre călugării ei, căci Sfântul Sava considera că nu se cuvine călugărului să cugete la cinstea preoţiei, ci să rămână în smerenia lui. Patriarhul Salustiu al Ierusalimului l-a chemat pe Sfântul Sava şi, după multă stăruinţă şi povăţuiri, l-a hirotonit preot pe seama mănăstirii. De atunci i-a rămas numele de ‘Sava cel sfinţit’.

Tatăl cuviosului Sava a murit în Alexandria, iar mama sa, Sofia, a venit la mănăstire aducând cu ea banii rămaşi. Astfel, Sfântul Sava şi mama sa au clădit în mănăstire o casă pentru străini şi un spital pentru bolnavi; au mai zidit un spital în Ierihon şi o mănăstire mare pe Muntele Castel, din apropiere. De asemenea, au clădit şi o mănăstire mai mică lângă Muntele Castel, unde să fie primiţi călugării începători.

Din cauza intrigilor apărute în mănăstire, Sava s-a retras într-un loc pustiu din Schitopole, lângă pârâul Gadara, într-o peşteră.

După un timp, cuviosul Sava a mai întemeiat o mănăstire lângă cetatea Nicopoli din Armenia.

Patriarhul Ilie i-a certat pe călugării răzvrătiţi, povăţuindu-i să-l asculte pe stareţul lor Sava şi a trimis după Sfântul Sava la Napoli, cerându-i să se întoarcă în mănăstirea sa, ceea ce a şi făcut.

Între cuvioșii trimiși de patriarhul Ilie la împăratul Anastasie (491-518) a fost și Sava cel sfințit. Împăratul acceptase erezia lui Eutihie, care spunea că Iisus Hristos a fost Dumnezeu adevărat, dar nu a avut trup omenesc adevărat. Împăratul Justin (518-527) a lăsat Biserica în pace, iar cuviosul Sava s-a folosit de această împrejurare și a călătorit în Schitopolis, Cezareea și în alte părți ale Palestinei, îndemnând pe cei amăgiți de Eutihie să renunțe la erezie.

A trecut la Domnul în ziua de 5 decembrie a anului 532.

ro.orthodoxwiki - Sfântul cuvios Sava cel sfințit

Sfântul cuvios Sava cel sfințit (n. 439 - d. 532) a fost un monah din Palestina care, conform tradiției, a alcătuit primul tipic (regulă) monahală de organizare a slujbelor bisericești de peste an, așa-numitul "Tipic de la Ierusalim". A fost un reorganizator important al monahismului prin modelul mănăstirii sale, situată nu departe de Ierusalim. S-a opus cu fermitate mișcărilor eretice monofizită și origenistă. Prăznuirea lui în Biserica Ortodoxă se face pe data de 5 decembrie.

Viața

Sfântul Sava cel sfințit s-a născut în Mutalaska, de lângă Cezareea Capadociei (Turcia de azi) din părinți creștini, Ioan și Sofia, în anul 439. Tatăl său era comandant în armată. Călătorind spre Alexandria (Egipt) pentru chestiuni militare, și-a luat cu el soția, lăsându-l însă pe copil, în vârsta de 5 ani, în grija unui unchi.

Când a împlinit opt ani, a intrat la mănăstirea Sfântului Flavian din apropiere. Fiind isteț, a învățat repede să citească și a devenit foarte bun cunoscător al Sfintei Scripturi. Înapoindu-se din călătorie, părinții săi l-au rugat să se întoarcă în lume și să se căsătorească, însă aceasta a fost în zadar.

Ajungând la vârsta de șaptesprezece ani, a fost tuns călugăr și era atât de râvnitor la post și rugăciune încât a primit darul facerii de minuni.

În anul 456, după ce petrecuse zece ani la mănăstirea Sfântului Flavian, a călătorit până la Ierusalim, iar de acolo la mănăstirea Sfântului Eftimie cel mare (pomenit la 20 ianuarie). Dar Sfântul Eftimie l-a trimis pe Sfântul Sava la avva Teoctist, starețul unei mănăstiri din apropiere care urma o regulă cenobitică strictă. Sfântul Sava a trăit în ascultare în această mănăstire până ce a ajuns la vârsta de treizeci de ani.

După moartea avvei Teoctist, urmașul acestuia i-a dat binecuvântarea Sfântului Sava să se retragă într-o peșteră. Sâmbăta, el își părăsea sihăstria și se întorcea la mănăstire, unde lua parte la slujbele dumnezeiești și mânca împreună cu frații. După o vreme, a primit încuviințarea să nu-și mai părăsească deloc sihăstria. S-a nevoit în acea peșteră vreme de cinci ani.

Sfântul Eftimie călăuzea cu grijă viața tânărului monah; observând maturitatea duhovnicească la care acesta ajunsese, a început să îl ia cu sine în pustia Ruba. Au plecat în ziua de 14 ianuarie și au rămas acolo până în Duminica Floriilor. Sfântul Eftimie îl numea pe Sfântul Sava „copil bătrân” și îl încuraja în înaintarea sa în virtuțile monahale.

Sfântul Sava cel sfințit

Când Sfântul Eftimie a adormit întru Domnul (t 473), Sfântul Sava s-a retras din Lavra acestuia și s-a așezat într-o peșteră din apropierea mănăstirii Sfântului Gherasim de la Iordan (4 martie).

În anul 478, s-a mutat din nou, așezându-se într-o peșteră de pe vârfurile Cheilor Kedronului, la sud-est de Ierusalim. Sihăstria sa a pus bazele unei mari mănăstiri care a primit numele său (Lavra Mar Saba - Lavra Sfântului Sava) și care este cunoscută în sursele mai vechi drept Marea Lavră.

După câțiva ani, în jurul Sfântului Sava au început să se adune ucenici care își doreau să urmeze viața monahală.

Pe când mergea odată Sfântul Sava, i s-a arătat un stâlp de foc, iar în locul acela a găsit o peșteră largă având forma unei biserici.

În anul 491, Patriarhul Salustiu al Ierusalimului l-a hirotonit preot.

În anul 494, patriarhul l-a numit pe Sfântul Sava arhimandrit cu autoritate peste toate mănăstirile din Palestina.

În anul 500 Sfântul Sava merge la Schitopolis (sub episcopatul lui Cosma de Schitopolis), unde stă până în anul 507 (Viața Sfântului Sava, c. 33). Aici ucenicii săi vor întemeia o mănăstirea.

În următoarele sale vizite la Schitopolis, din 518 și 531, Sfântul Sava găsește în cetatea și împrejurimile Schitopolisului o viață monahală bine înrădăcinată, precum și o mănăstire organizată pe lângă casa episcopului.

Sfântul Sava a întemeiat mai multe alte mănăstiri.

Mormântul Sfântului Sava cel sfințit

Multe minuni s-au înfăptuit prin rugăciunile Sfântului Sava. La Marea Lavră, a făcut să izvorască un izvor de apă; într-o vreme de mare secetă, a venit o ploaie îndestulătoare; a vindecat bolnavi și îndrăciți.

Sfântul Sava a alcătuit și prima regulă monastică a slujbelor dumnezeiești de peste an, așa-numitul „Tipic de la Ierusalim” care a fost acceptat de mănăstirile din întreaga Palestina.

Sfântul Sava a luptat pentru dreapta credință și împotriva mișcărilor monofizită și origenistă din acea vreme. S-a adresat el însuși împăraților romani din Constantinopol (în 511 lui Anastasie I, iar în 531 lui Iustinian cel mare), căutând să-i convingă să se opună acestor mișcări eretice.

Sfântul Sava cel sfințit a adormit întru Domnul la mănăstirea sa pe 5 decembrie 532 și a fost îngropat într-o curte aflată între cele două biserici vechi ale Lavrei Sfântului Sava.

Moaștele sale au fost luat în secolul al XII-lea și duse în Italia de către cruciați, dar Papa Paul al VI-lea le-a înapoiat mănăstirii în anul 1965, într-un gest de bunăvoință față de ortodocși.

Imnografie

Tropar, glasul al 8-lea: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor și cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; și te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Sava, Părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Condac, glasul al 8-lea: Ca cel ce din pruncie te-ai adus lui Dumnezeu jertfă fără de prihană, prin faptă bună, fericite Sava, săditor al cucerniciei te-ai arătat. Pentru aceasta ai fost podoaba cuvioșilor și cetățean vrednic de laudă al pustiului. Drept aceea strigăm către tine: Bucură-te, Părinte, de trei ori fericite!

Sfântul Sava cel sfințit - Cărţi în limba română

⇒ Tipicul cel mare a Sfântului Sava cel sfințit

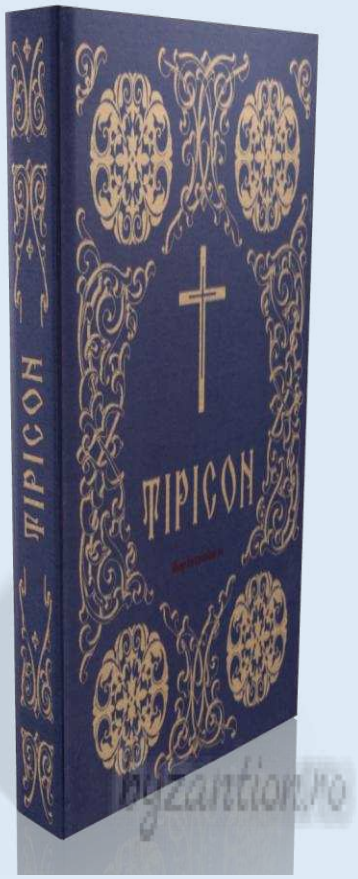

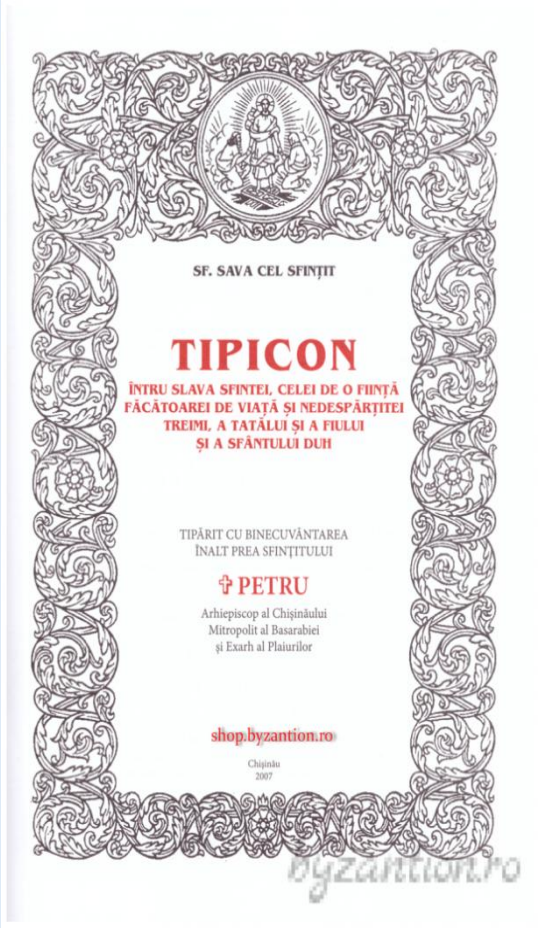

Autor(i): Sfântul Sava cel sfințit
An apariție: 2007
Număr de pagini: 692 pagini
Limba: română
Dimensiuni (I x L x h): 220 x 300 x 10 mm

„Tipicul este o carte indispensabilă preoților, cântăreților bisericești, precum și elevilor și studenților teologi. Cuprinde rânduieli și indicații pentru toate slujbele bisericești din cele trei perioade ale anului: Perioada Octoihului, Perioada Triodului și Perioada Penticostarului, precum și rânduiala Sfintelor Taine și a Ierurgiilor Bisericești și Îndrumări Speciale pentru unele amănunte de tipic și de practică liturgică.”

⇒ Cezar Florin Cocuz - Paraclisul și acatistul Sfântului Sava cel sfințit

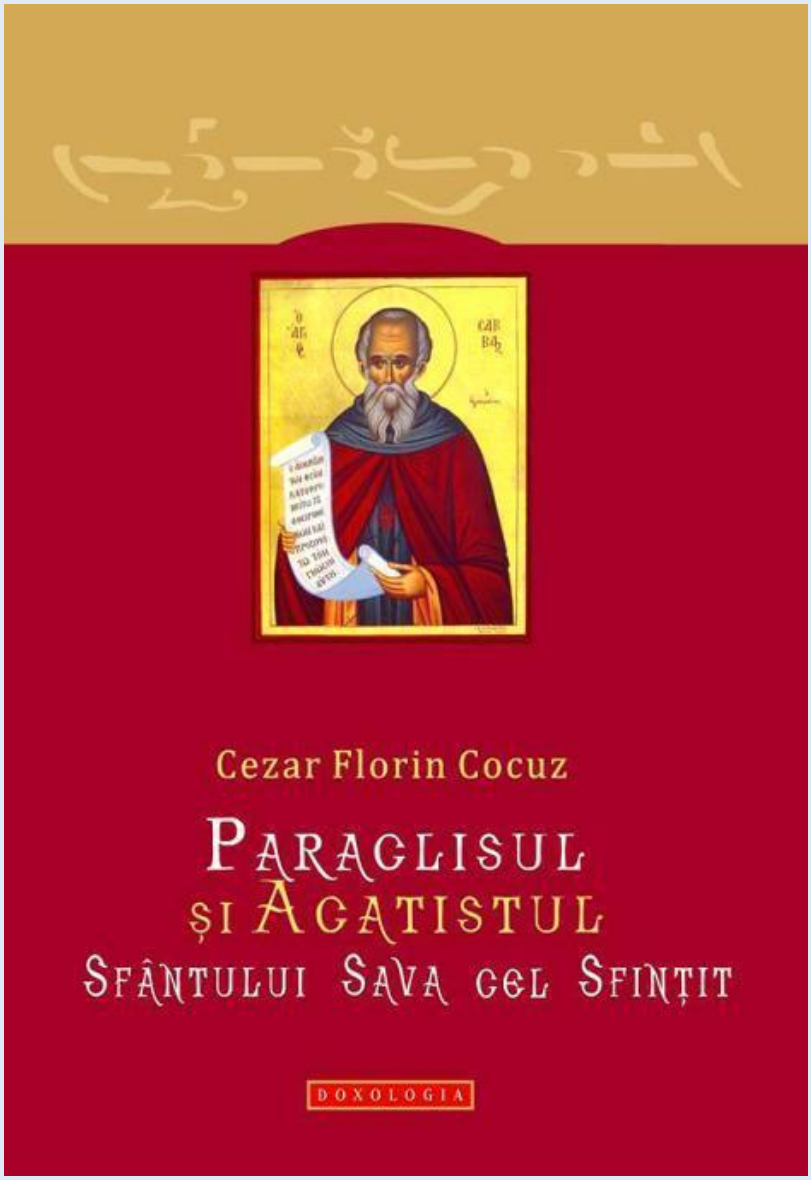

Lucrarea de față cuprinde în prima parte textul liturgic al paraclisului Sfântului Sava cel sfințit, urmat de aranjamentul muzical al acestuia, în metrica bizantină. Textul liturgic a fost prelucrat, de către autor, după traducerea făcută de Laura Enache a Paraclisului alcătuit în limba greacă.

Partea a doua a lucrării cuprinde textul liturgic al acatistului Sfântului Sava cel sfințit, urmat de aranjamentul muzical al Condacului întâi și al răspunsurilor la condacele și icoasele Acatistului.

⇒ **Viaţa şi acatistul Sfântului cuvios Sava cel sfinţit**

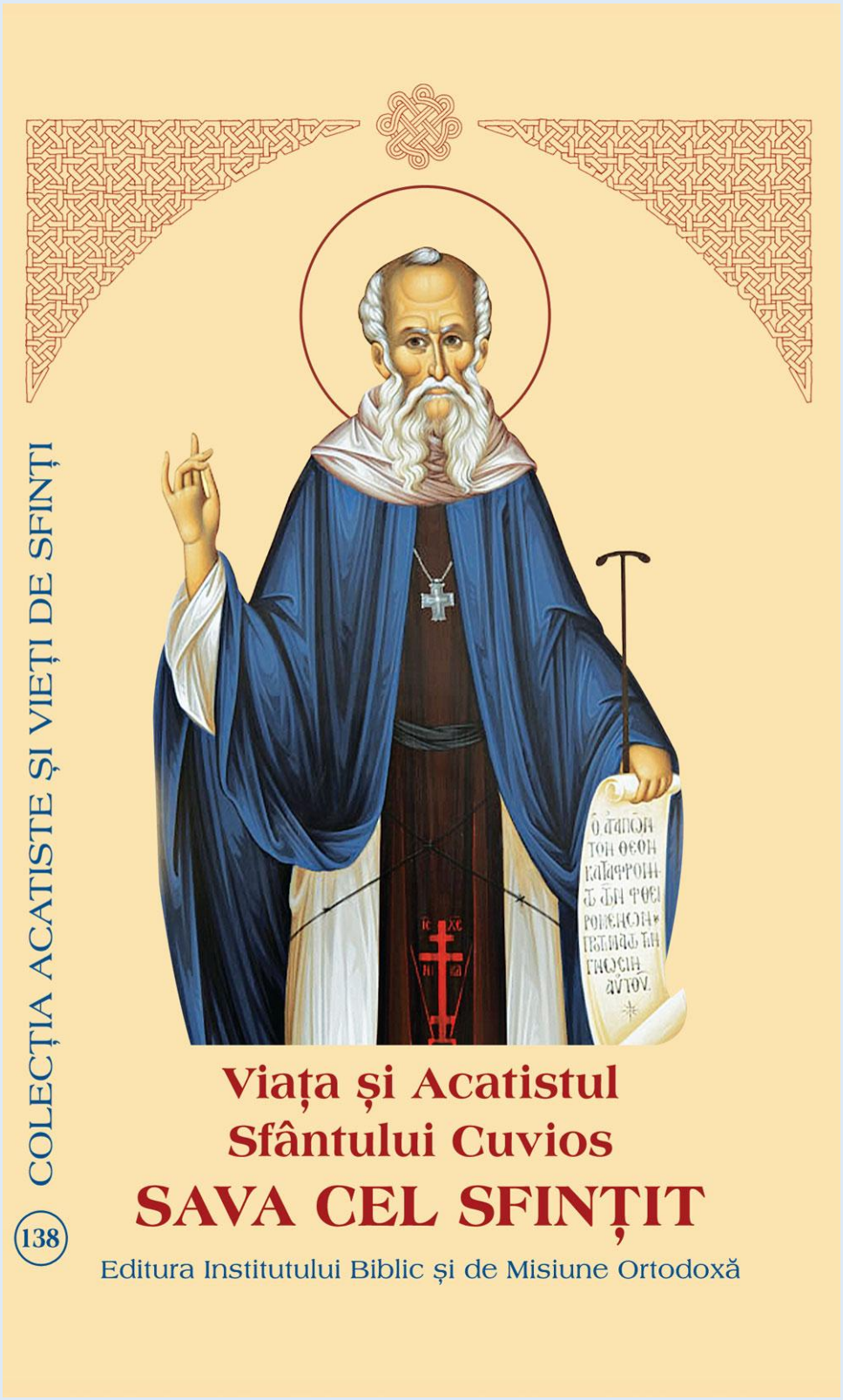

„Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor și, cu suspinele cele dintru adânc, ai făcut ostenelile tale însutit roditoare și te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Sava, Părintele nostru, Cuvioase; roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.”

Troparul Sfântului Cuvios
Sava cel Sfințit

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-419-4

Mihai Alex Olteanu - Sfântul cuvios Sava cel sfințit în iconografie

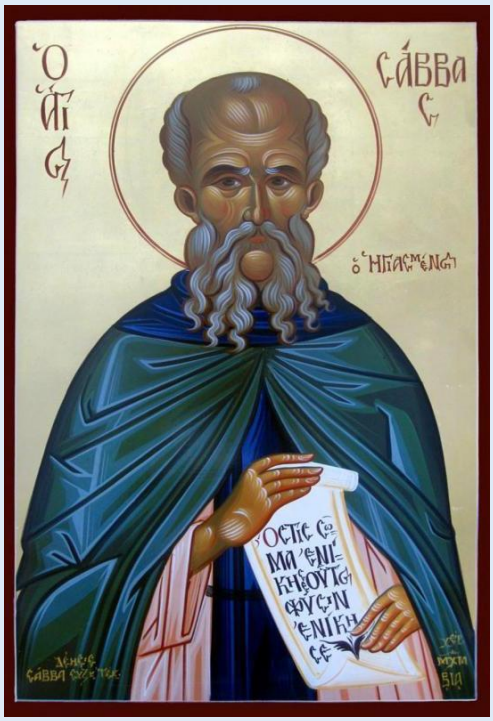

Sfântul Sava cel sfințit este zugrăvit, conform Erminiei picturii bizantine a lui Dionisie din Furna, sub chipul unui bătrân (de 94 de ani), având barba despărțită în două părți, lăsându-i să se vadă bărbia goală.

Când este zugrăvit singur, Sfântul Sava ține în mână un papirus deschis, pe care stă scris: „Cel ce și-a biruit trupul acela firea și-a biruit; iar cel care și-a biruit firea, cu adevărat mai presus de fire s-a făcut”.

Dionisie din Furna mai precizează faptul că Sfântul Sava cel sfințit face parte din ceata Sfinților cuvioși Părinți care au strălucit în pustnicie.

De obicei, Sfântul Sava cel sfințit este zugrăvit în cadrul programului iconografic în registrul din naos, alături de alți sfinți cuvioși, dar și în icoana de hram de pe catapeteasmă, atunci când acesta este ocrotitorul acelui lăcaș de cult.

Teodor Danalache - Mănăstirea Sfântul Sava cel sfinţit

Mănăstirea Sfântul Sava - Marea Lavră a Sfântului Sava - cunoscută şi sub denumirea locală de "Mar Saba", este o mănăstire greco-ortodoxă din Pustiul Iudeii, Israel. Mănăstirea este aşezată pe defileul Pârâului Cedrilor - Chedron sau Wadi en-Nar - care porneşte de la poalele muntelui pe care se înalţă oraşul Ierusalim; locul se află la nouă mile spre est de Betleem, de unde şi porneşte drumul.

Pornind iniţial de la o singură chilie şi ajungând mai apoi la sute de chilii, aşezământul sihăstresc din Pustia Iudeii a devenit un imens centru religios al lumii ortodoxe. Mănăstirea a fost întemeiată de către Sfântul Sava cel sfinţit în anul 478, ca aşezământ al călugărilor anahoreţi din jurul său.

Mănăstirea din Pustiul Iudeii, cunoscută iniţial drept Marea Lavră, a influenţat puternic dezvoltarea serviciilor religioase şi a cultului Bisericii Ortodoxe. În această privinţă este renumit "Tipicul Sfântului Sava cel sfinţit", care cuprindea mai toate rânduielile de slujbe săvârşite în biserică.

Mănăstirea Sfântul Sava cel sfinţit - istoric

Mănăstirea Sfântul Sava a luat fiinţă în secolul al V-lea şi s-a dezvoltat în jurul chiliei Sfântului Sava, localizată în peretele de piatră din partea stângă a Pârâului Cedrilor, la mică distanţă de Ierusalim.

Comunitatea monahală din jurul marelui nevoitor Sava trăia o viaţă de puternică rugăciune, călugării vieţuind în chilii săpate în piatră (mici deschizături în peretele de piatră). Aceşti călugări s-au strâns în jurul părintelui, găsind în acesta un adevărat conducător duhovnicesc şi lucrător al rugăciunii neîncetate.

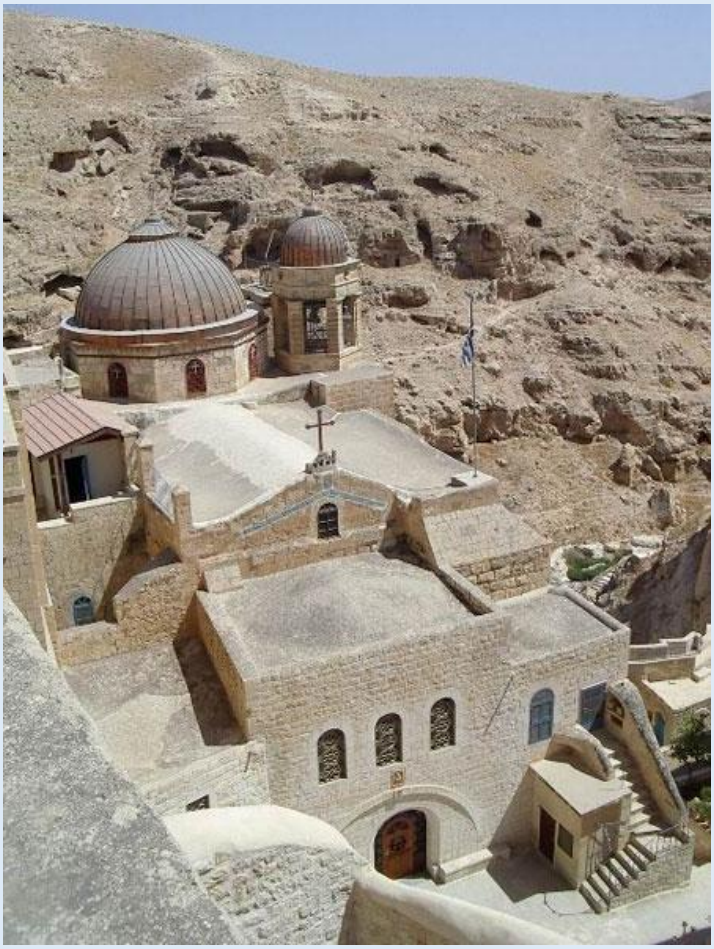

Iniţial, ucenicii Sfântului Sava şi-au săpat şi rânduit chiliile în rocă brută din jurul chiliei părintelui. Chiliile ucenicilor se întindeau pe o distanţă de aproximativ doi kilometri, în jurul actualei mănăstiri. Mai târziu, ei se vor uni într-o mănăstire cu viaţă de obşte.

Crescând numărul vieţuitorilor, multe dintre aceste chilii au fost mărite şi transformate în aşezăminte cu mai multe camere, cu chilii mai mici de rugăciune şi cu capele. În cadrul lucrărilor arheologice, întreprinse pe la sfârşitul secolului al XX-lea, s-au cercetat şi conservat în jur de 45 de astfel de chilii, din jurul Marei Lavre a Sfântului Sava.

Cu timpul, două biserici au fost construite în vârful peretelui de piatră, pe marginea râpei. Acestea au strâns în ele toţi călugării şi ucenicii din chiliile împrăştiate în jur, toţi trăind ca şi înainte, în mare nevoinţă şi rugăciune.

În biblioteca din Mănăstirea Sfântul Sava se păstrează un codice cu inscripţia care confirmă că Mănăstirea Sfântul Sava, ctitorită de împăratul Iustinian al Bizanţului, a fost refăcută "după stăruinţele domnilor Valahiei" şi cu banii lor. Pentru refacerea mănăstirii, domnitorul Neagoe Basarab l-a trimis cu bani pe egumenul Ioachim Valahul, care trăia de multă vreme la Mănăstirea din Sinai.

Dintr-o scrisoare trimisă de călugării români de la Mănăstirea Sfântul Sava domniţei Ruxandra, soţia domnitorului Alexandru Lăpuşneanu şi fiica lui Petru Rareş, aflăm de generozitatea domnului român. Pioşenia domnitorilor români s-a exprimat în numeroasele danii prin care mănăstiri şi sate româneşti erau "închinate" Bisericii Sfântului Mormânt, sau altor aşezăminte religioase din Ţara Sfântă.

Astăzi, complexul monahal din Pustiul Iudeii păstrează încă cele două biserici, alături de Mormântul Sfântului Sava cel sfinţit, localizat în curtea ce le separa. Pe lângă cele două biserici, mănăstirea mai are şi câteva capele, o trapeză şi o bucătărie, o magazie şi o mare cisternă pentru apa - săpată în piatră, alături de multe chilii săpate în piatră, pentru călugări. De ziua de prăznuire a Sfântului Sava cel sfinţit, la 5 decembrie, mănăstirea se umple de credincioşi din toată lumea.

Biserica centrală a mănăstirii este închinată Maicii Domnului. Cea de-a doua biserică, construită într-o peşteră şi numită iniţial "Theoktistos", este închinată astăzi Sfântului ierarh Nicolae. Pe lângă cele două biserici mari ale mănăstirii, aceasta mai păstrează şi o serie de capele, unele dintre ele fiind de o seamă cu primele chilii ale Sfântului Sava.

Capelele mănăstirii sunt următoarele: Capela Sfinţii Părinţi Ioachim şi Ana, Capela Sfântul Ioan Gură de Aur (acestea au fost înfiinţate în două dintre vechili chilii ale mănăstirii, săpate de primii ucenici), Capela Sfântul Ioan Damaschin (aceasta mai este închinată şi Sfântului Ioan Botezătorul, însă numele îi vine de la faptul că aici a vieţuit Sfântul Ioan Damaschin, pe la începutul secolului al XVIII-lea; tot în acest loc el a fost tuns în monahism, primind şi harul Preoţiei), Capela Sfântul Gheorghe şi Capela Sfinţii Arhangheli. Ultima capelă este relativ nouă, ea fiind construită abia pe la jumătatea secolului al XX-lea, de către Părintele Arhimandrit Serafim.

Această mănăstire este considerată a fi printre cele mai vechi din lume, fiind printre puţinele locaşuri cu viaţă neîntreruptă de rugăciune şi cu păstrarea întocmai a tradiţiilor sfinte.

O trăsătură particulară a mănăstirii este aceea ce în ea nu au acces femeile, ci doar bărbaţii. Femeile pot merge doar la "Turnul Femeilor", de unde pot privi o panoramă a mănăstirii. Pentru a le mângâia pe acestea, un părinte scoate la poartă mănăstirii Moaştele Sfântului Sava, ele putând să se închine şi să le sărute.

Sfântul cuvios Sava cel sfinţit s-a născut în Capadocia, în mitropolia Cezareei, într-un sat ce se numea Mutalasc. Datorită sfântului vlăstar răsărit din acesta, satul a devenit în scurt timp unul dintre cele mai renumite şi importante din zonă, depăşind chiar şi localitatea Armatem, care a odrăslit pe dumnezeiescul prooroc Samuel.

Părinţii fericitului Sava se chemau Ioan şi Sofia şi erau de bun neam şi bine credincioşi. Pe când era pruncul de cinci ani, s-au dus părinţii lui în Alexandria, la

slujba împărătească, pentru că Ioan era ostaş. Prin pronia lui Dumnezeu, Sava a rămas cu averea părinţilor la Eremia, fratele mamei sale. Şi întrucât Eremia avea o femeie cu năravrău şi sfadnică, supărându-se copilul, s-a dus la Grigorie, fratele tatălui său, care vieţuia într-alt sat, ce se numea Scanda, pentru care pricină s-a ridicat vrajbă între unchii lui.

Părinţii lui zăbovind multă vreme în Alexandria, Eremia şi cu Grigorie se certau între dânşii, căci fiecare dintr-înşii voia să-l aibă la el, nu atât pentru că îl iubeau pe copil, pe cât că să fie părtaş avuţiei tatălui său.

Fericitul copil, având înţelegere de bătrân şi văzând gâlceava şi sfada unchilor lui, s-a lepădat de toată averea părinţilor şi a mers în Mănăstirea lui Flavian, ce era departe de satul Mutalasc ca de douăzeci de stadii, a luat chipul îngeresc, fiind atunci abia de opt ani. Vieţuind acolo, a învăţat repede Psaltirea şi celelalte Sfinte Scripturi şi sporea în fapte bune, luând aminte la rânduiala monahicească.

Nu după multă vreme împăcându-se între dânşii, unchii fericitului Sava au venit la dânsul în mănăstire şi au început a-l răzvrăti, sfătuindu-l să iasă din acea sfântă ogradă şi să-şi ia femeie cu care să vieţuiască în averea părintească.

El nu ascultă de unchii săi şi sfatul lor cel înşelător îl lepăda, zicând: "Eu fug ca de un balaur de acei care îmi poruncesc a mă lepăda de calea lui Dumnezeu. Pentru că mă tem ca nu cumva, cu vorba lor cea rea, să-mi strice obiceiurile mele bune şi apoi să aduc asupra mea blestemul cu care blestemă proorocul pe cei care se dedau la îndărătnicii, despre care zice: Blestemaţi sunt cei ce se abat de la poruncile Tale." Cu aceste cuvinte izgonind de la dânsul pe unchii săi, se sârguia în mai mari nevoinţe, cu osteneli şi înfrânări chinuindu-şi trupul şi robindu-l pe el duhului.

La vârsta de 18 ani, sfântul a plecat în Palestina, alăturându-se marilor nevoitori Eftimie şi Teoctist - Euthymius şi Theoctistus.

După mulţi ani de nevoinţe şi nespuse bucurii duhovniceşti, Sfântul cuvios Sava a avut o vedenie dumnezeiască, vestindu-i despre mutarea sa ce avea să fie în curând. Culcându-se în chilia sa, a chemat pe toţi părinţii şi fraţii şi le-a dat sărutarea cea mai de pe urmă, punându-le egumen în locul său pe un bărbat vrednic, cu numele Melit, poruncindu-i să păzească fără vătămare toate aşezămintele mănăstirii date de dânsul. Apoi au trecut patru zile, negustând nimic, nici vorbind cu nimeni.

Iar în seara sâmbetei, cerând Preacuratele Taine şi împărtăşindu-se, a zis cuvântul cel mai de pe urmă: "Doamne, în mâinile Tale îmi dau duhul meu". Şi aşa s-a săvârşit în ziua de 5 decembrie 532. Deci, vieţuind 94 de ani, a trecut la viaţa cea neîmbătrânită, petrecându-l îngerii lui Dumnezeu şi Sfinţii mucenici.

După aceea, îndată s-a auzit în toate hotarele Ierusalimului despre adormirea cuviosului şi s-au adunat de prin toate lavrele şi mănăstirile mulţime mare de monahi şi a venit patriarhul cu episcopii şi cu dregătorii cetăţii. Cântându-se cele de îngropare s-a pus trupul lui cu cinste, între amândouă bisericile.

În secolul al XII-lea, trupul Sfântului Sava a fost luat de cruciaţi şi dus în Veneţia. Acesta a fost adus înapoi în mănăstire abia după înţelegerea dintre Papa Paul al VI-lea şi Patriarhul ortodox grec Atenagora - Athinagorus, în cadrul vizitei papei în Ţara Sfântă, în anul 1965.

Sfinţii cuvioşi Părinţi ucişi în Pustiul Iudeii, în Mănăstirea Sfântul Sava cel sfinţit, sunt prăznuiţi la data de 20 martie.

Mănăstirea Sfântul Sava cel sfinţit - Tipicul Sfântului Sava

Pe măsură ce mănăstirea creştea, s-a simţit nevoia tot mai mare de o rânduială exactă a sfintelor slujbe. Rânduielile şi tradiţiile monahale practicate de către comunităţile monastice din Palestina, Egipt şi Anatolia, cât şi cele întâlnite în Biserica mare din Ierusalim, au fost adunate şi puse la un loc de către Sfântul Sava cel sfinţit.

Rezultatul muncii sale s-a concretizat în extrem de valoroasa carte "Tipicul Sfântului Sava cel sfinţit". Aceasta se numeşte cu numele complet de "Slujbele marii Lavre din Ierusalim (Mănăstirea Sfântul Sava) scrise de către de Dumnezeu purtătorul Părintele nostru Sfântul Sava".

În scurt timp, Tipicul a fost preluat şi aplicat de mai toate Bisericile Ortodoxe. Acesta a fost dezvoltat în cadrul secolelor al VII-lea şi al VIII-lea, iar mai târziu a fost îmbinat cu cele provenite din Palestina şi Constantinopol.

Tipicul Sfântului Sava, dezvoltat şi completat, a fost preluat definitiv prin secolul al XV-lea, el înlocuind Tipicul de la Mănăstirea Studion, din Constantinopol. În anul 1545, acesta avea să fie primul Tipic tipărit.

Documentar despre Mănăstirea „Sfântul Sava", Lavra chemării către nevoinţe

Universul Credinţei, TVR

https://www.youtube.com/watch?v=irCz_dEdCIw

Mânăstirea „Sfântul Sava" este măreaţă şi prin istorie, dar şi prin înfăţişare, chiar dacă din depărtare ea se pierde în roşiaticul pustiului. Poate că acest lucru i-a adus şi protecţie, apărând-o de năvălitori.

În inima mânăstirii nu păşesc decât bărbaţii. Un canon sau o rânduială ce aduce aminte de Muntele Athos sau, mai aproape de noi, de chinovia Frăsineiului. Se spune că nici chiar mamei cuviosului Sava nu i-a fost îngăduit să intre în mânăstire, şi ea fiind nevoită să-şi privească fiul de la depărtare.

Mai multe amănunte, în cele două documentare ale Televiziunii Române.

Din florile deșertului Iudeii: Lavra Sfântului Sava cel sfințit

Calendarul ortodox îl comemorează, pe data de 5 decembrie, pe cuviosul Sava cel sfințit, unul dintre marii asceții teologi ai secolelor V-VI. Mai celebră decât Sfântul este însă, până astăzi, îndeosebi în lumea creștin-ortodoxă, mânăstirea Sfântul Sava, aflată în zona sudică a Țării Sfinte, în Deșertul Iudeii. Este considerată una dintre cele mai vechi mânăstiri locuite din lume, care încă păstrează tradiții străvechi.

Una dintre aceste tradiții este aceea că femeile nu au acces în incinta mânăstirii, singura clădire a complexului monahal accesibilă și lor fiind Turnul Femeilor, din apropierea intrării principale.

Așezată în defileul Pârâului Cedrilor - Chedron sau Wadi en-Nar, care izvorăște din muntele pe care este situat orașul Ierusalim, mânăstirea Sfântului Sava, cunoscută printre localnici sub numele arab „Mar Saba”, este situată la câțiva kilometri Est de Betleem, cam la jumătatea distanței dintre Ierusalim și Marea Moartă. Ea a fost ctitorită de către Sfântul Sava însuși, probabil în anul 483.

Sava s-a născut în localitatea Mutalaska din Capadocia, în apropierea orașului Cezareea, în anul 439, tatăl său fiind militar de carieră. Părinții au fost nevoiți să se mute în Alexandria, datorită obligațiilor tatălui, și l-au lăsat pe micuțul Sava, la 5

ani, în grija unui unchi. Copilul s-a atașat de mânăstirea episcopului Flavian, a învățat foarte repede să citească, și a devenit pasionat de teologie. La 17 ani a depus voturile monahale solemne.

După o experiență de 10 ani în comunitățile ascetice din locurile natale, la vârsta de 18 ani a mers la Ierusalim, a ajuns în Pustiul Iudeii, unde a trăit în comunitatea monastică a Sfântului Eftimie cel mare, până la 30 de ani, când a primit permisiunea de a se retrage singur, în pustiu. După 5 ani de peregrinări prin Pustiul Iudeii, s-a stabilit într-o peșteră din apropierea actualului complex monastic ce-i poartă numele, unde a trăit în retragere următorii 10 ani.

La vârsta de 45 de ani, Sava a început ctitorirea mânăstirii, pornind de la o singură chilie, cea proprie, în jurul căreia s-a construit un întreg edificiu, pentru adăpostul tuturor anahoreților adunați împrejurul său. Comunitatea sa monastică trăia o viață de puternică rugăciune, călugării viețuind inițial în chilii săpate în piatră. Ele se întindeau pe o distanță de aproximativ doi kilometri, în jurul actualei mânăstiri. Săpături arheologice efectuate către finele secolului trecut în zonă au scos la iveală peste 40 de astfel de chilii călugărești, împrejurul Lavrei. Inclusiv chilia Sfântului Sava este marcată, vizibilă. Din considerente de securitate în fața invaziilor persane și nu numai, precum și din cele practice, călugării s-au unit, ulterior, într-o mânăstire cu viață comunitară. Cu timpul, au fost construite două biserici, pe vârful peretelui stâncii, împăratul Justinian al Bizanțului fiind principalul susținător al lor.

Sfântul Sava a condus comunitatea monastică a lavrei sale aproape 50 de ani. În plus, a contribuit la edificarea a încă 13 mânăstiri în Pustiul Iudeii, numărul eremiților viețuitori în acest pustiu crescând de la câteva sute, la câteva mii. A fost primul dintre părinții deșertului care a formulat și a scris un set de reguli pentru organizarea și corecta viețuire a eremiților.

S-a stins în anul 532, la vârsta de 93 de ani, fiind înmormântat în curtea lavrei sale. Mormântul original se află încă în incinta mânăstirii, însă relicvele sale au fost luate de către cruciați, în secolul al XII-lea, și duse în Italia, la Veneția, unde au stat până în anul 1965, când Papa Paul al VI-lea le-a returnat mânăstirii. Astăzi ele se păstrează în interiorul bisericii mari a complexului.

Se estimează că, în secolul al VII-lea mânăstirea avea un număr de 4000 de călugări. În timpul invaziei persane din anul 614, ea a fost avariată, apoi restaurată în anul 629.

În secolul al VIII-lea a trăit aici, ultimii ani de viață, și renumitul Sfânt teolog Ioan Damaschin (676 – 749), mare apărător al cinstirii icoanelor în timpul ereziei iconoclaste, al cărui mormânt se află într-o peșteră din mânăstire.

După jefuirea din 796, s-au consolidat și extins fortificațiile, în secolul al IX-lea, și încă o dată în secolul al XII-lea, în vremea cruciaților.

Vremea dominației turcești asupra Țării Sfinte a favorizat atacuri ale beduinilor locali asupra lavrei, iar un cutremur de la începutul secolului al XIX-lea a impus noi renovări, efectuate de către ruși, în 1840.

Pentru români, are o importanță aparte faptul că în biblioteca acestei mânăstiri se păstrează un codice cu inscripția care confirmă faptul că ea a fost refăcută, în urma invaziilor barbare și a distrugerilor, cu susținerea materială și financiară a domnitorilor Țărilor Române. Unul dintre acești susținători este domnitorul sfânt Neagoe Basarab, altul domnitorul Alexandru Lăpușneanu.

S-au păstrat, până astăzi, cele două biserici ale mânăstirii. Mai există, de asemenea, câteva capele, o mică parte din vechile clădiri gospodărești aferente și o cisternă foarte mare, săpată în stâncă, care adună apa de ploaie.

Mânăstirea Sfântul Sava a adăpostit între zidurile ei nu doar eremiți, călugări cu viață ascetică, ci și colecții impresionante de cărți, icoane, manuscrise. Unele au fost mutate, în timp, de acolo, pentru o mai bună și sigură păstrare, nu puține fiind jefuite și comercializate de către traficanții de artă.

Manuscrisul lui Arhimede, descoperit de către filologul danez Johan Ludvig Heiberg, în anul 1906, ale cărui date, inclusiv imaginile și transcrierile au fost făcute publice în anul 2008, fiind stocate pe Digital Palimpsest Web Page, pentru liberă folosință sub licența Creative Commons, iar imaginile procesate ale manuscrisului au fost stocate pe Google Book, a stat vreme de câteva secole în biblioteca mânăstirii Sfântul Sava, apoi la Constantinopol, de unde a fost furat în anul 1920, și vândut în Vest. Înainte de descoperirea lui, manuscrisul nu era cunoscut printre matematicieni, fizicieni sau istorici.

În secolul al XII-lea, codexul original al lui Arhimede a fost dezlegat, răzuit și spălat, împreună cu alte șase manuscrise pe pergament, incluzând și una din lucrările lui Hypereides. Apoi, aceste pergamente au fost îndoite pe jumătate și refolosite pentru un text liturgic creștin de 177 de pagini, astfel încât o foaie veche a fost împărțită în două foi noi de carte liturgică. Răzuirea nu a fost completă, iar

manuscrisul lui Arhimede poate fi citit acum după lucrările științifice și academice din 1998-2008, obținute prin procesarea imaginilor manuscrisului cu raze ultraviolete, infraroșii vizibile și raze-X.

Tot în biblioteca mânăstirii Sfântul Sava a fost descoperită și o copie a scrisorii atribuite Sfântului Clement al Alexandriei, conținând pasaje din așa numită Evanghelie secretă a lui Marcu.

Celebru în epoca sa pentru viețuirea ascetică și profunzimile teologice, Sfântul Sava a influențat considerabil viața practică, liturgică, a Bisericii Ortodoxe, întocmind celebra sa carte cu toate rânduielile de slujbă în Biserică, anume Tipiconul ce-i poartă numele. Cartea cuprindea serviciile liturgice standard celebrate atunci în Patriarhia Ierusalimului, la care Sfântul a adăugat rânduielile locale specifice ale mânăstirii sale. Astfel întocmit, manuscrisul a fost preluat și prelucrat în Constantinopol de către mânăstirea Studion, și s-a păstrat ca o carte de căpătâi a rânduielilor bisericești de rit bizantin în toate Bisericile Ortodoxe locale, până astăzi, sub numele Sfântului Sava.

Până către finele primului mileniu creștin, în mânăstire s-a păstrat cu acuratețe tradiția liturgică ierusalimiteană, slujindu-se Liturghia vechi-ierusalimiteană. Din mileniul al doilea, mânăstirea a preluat ritul liturgic bizantin.

Credit foto: Andrew Shiva / Wikipedia / CC BY-SA 4.0

(Forma prelucrată a articolului publicat în cotidianul „Evenimentul Regional al Moldovei”, din 5 decembrie 2013.)

Pr. Silviu Cluci - Finicul făcător de minuni al Sfântului Sava

După aducerea moaştelor Sfântului Sava în lavra sa, sfântul a lăsat un finic din curtea mănăstirii ca „leac” pentru femeile care nu reuşesc să rămână însărcinate.

***

Finicul făcător de minuni l-a sădit însuşi Sfântul Sava în Lavra sa. Cu mai mulţi ani înainte de venirea sfântului în Palestina, acest copac al sfântului s-a uscat, astfel încât şi călugării şi femeile s-au întristat. Sfântul i-a spus în vis unui călugăr să nu scoată finicul din curtea mănăstirii, întrucât el va înverzi din nou cu puţin înainte de venirea lui acasă. Astfel, la venirea sfântului în mănăstire, finicul era din nou verde. Iar de atunci continuă să săvârşească nenumărate minuni, în special în familiile evlavioase ce nu pot avea copii.

Şi pentru că, prin rânduiala avatonului, doar bărbaţii pot vizita această mânăstire, femeile care ajung în pelerinaj la poarta mânăstirii primesc ca mângâiere ulei tămăduitor (pentru boli grave) de la candela Sfântului Sava, o sticlă cu aghiazmă de la izvorului Sfântului Sava, iar celor care au nevoie se dăruieşte câte o frunză din finicul făcător de minuni al Sfântului Sava.

Frunzele de finic dăruite drept binecuvântare sunt însoţite de următorul text: „Iubiţi fraţi în Hristos, nu uitaţi: condiţiile de bază pentru ca harul lui Dumnezeu să lucreze sunt credinţa neclintită, frica de Dumnezeu şi evlavia către cuviosul Sava”. Se cer: post - după puterea fiecăruia, înfrânare generală, rugăciune stăruitoare şi spovedania şi împărtăşania regulată, iar la urmă trebuie făcut un „ceai” cu aceste frunze de finic.

Mai departe, părinţii îndeamnă: „Dacă vreodată vă va învrednici şi veţi dobândi copii, să nu credeţi că vă aparţin la modul exclusiv. Toate sunt darurile Lui. Dacă iarăşi nu vă va dărui, din iubire lucrează, numai şi numai din iubire. Să învăţăm să nu căutăm doar darurile lui Dumnezeu, ci să cerem de la Însuşi Dumnezeu şi Împărăţia Lui, aşa cum ne-a spus (Matei 6, 33); atunci toate acele lucruri de care realmente avem nevoie ni le va dărui în chip bogat şi cu cuviinţă dumnezeiască. Vă urăm din tot sufletul ca harul lui Dumnezeu şi binecuvântarea Sfântului Sava să vă însoţească pretutindeni şi pururea”.

Multe familii din întreaga lume, care au dobândit copii prin mijlocirea Sfântului Sava şi a finicului său, au revenit la Mănăstirea Sfântul Sava să mulţumească Domnului pentru ajutorul dat!

Pr. Silviu Cluci - Izvorul Sfântului Sava cel sfinţit

Izvorul Sfântului Sava aflat la poalele muntelui

Izvorul acesta se află în afara incintei Mănăstirii Sfântului Sava cel Sfinţit, în spatele bisericii mari, spre poalele muntelui.

***

În timpul Sfântului Sava, când abia se aşezaseră în Lavră, monahii se necăjeau mult pentru aducerea apei de la mare distanţă. Fericitul părinte, văzând pe monahi mâhniţi, a alergat la rugăciune. După rugăciune a auzit imediat un zgomot ca de pârâu din josul stâncii şi, aplecându-se, a văzut la lumina lunii un asin care săpa pământul cu piciorul şi după ce a săpat şi a adâncit scobitura şi-a pus botul şi a băut.

Cuviosul s-a dus de îndată acolo unde a văzut pe asin săpând şi a aflat un izvor de apă dulce. Această apă curge până astăzi pe toată perioada anului, iar în timpul verii este răcoroasă şi desfătătoare. Se spune că izvorul are debit variabil, în funcţie de câţi vieţuitori are mănăstirea.

Astăzi, apa acestui izvor este băută de părinţi ca aghiasmă şi se dă credincioşilor pentru izbăvirea de boli şi de multe neputinţe.

Pr. Silviu Cluci - Peştera Sfântului Sava cel sfinţit

Probabil că nu este pelerin la Locurile Sfinte, care, odată ajuns la Mănăstirea Sfântului Sava, să nu-şi fi dorit să treacă Pârâul Kedron către peştera Sfântului Sava.

***

Din viaţa Sfântului Sava aflăm că în anul 478 cuviosul s-a aşezat într-o chilie săpată în peretele abrupt din stânga defileului Pârâului Cedrilor - Kedron, undeva la sud-est de Ierusalim. Mai apoi, în anul 491, patriarhul Salustiu al Ierusalimului l-a hirotonit preot, iar în anul 494, acelaşi patriarh l-a rânduit arhimandrit, cu autoritate peste toate mănăstirile din Palestina.

După cinci ani de vieţuire pustnicească, în jurul Sfântului Sava s-au adunat şaptezeci de monahi ce şi-au săpat chilii în stâncă pe stânga Văii Cedronului, pe o distanţă de peste doi kilometri în jurul peşterii sfântului. Nu după mult timp, Sfântul Sava şi ucenicii săi s-au mutat pe partea vestică a prăpastiei, unde s-a format mănăstire, care astăzi poartă numele ctitorului ei - Sfântul Sava.

În zilele noastre, peştera în care s-a nevoit cuviosul Sava cel sfinţit este protejată de o uşă metalică şi gratii; puţini sunt aceia care au binecuvântarea să intre pentru a se închina. Cu toate acestea, dacă aveţi un răgaz de jumătate de ceas, merită să coborâţi la Pârâul Cedrilor şi să urcaţi către peşterile sfinţite de nevoinţele atâtor cuvioşi, de unde se poate admira Mănăstirea „Sfântul Sava” în toată splendoarea sa.

(Foto) Prin pustiul Iudeii, pași de pelerin spre Peștera Sfântului Sava

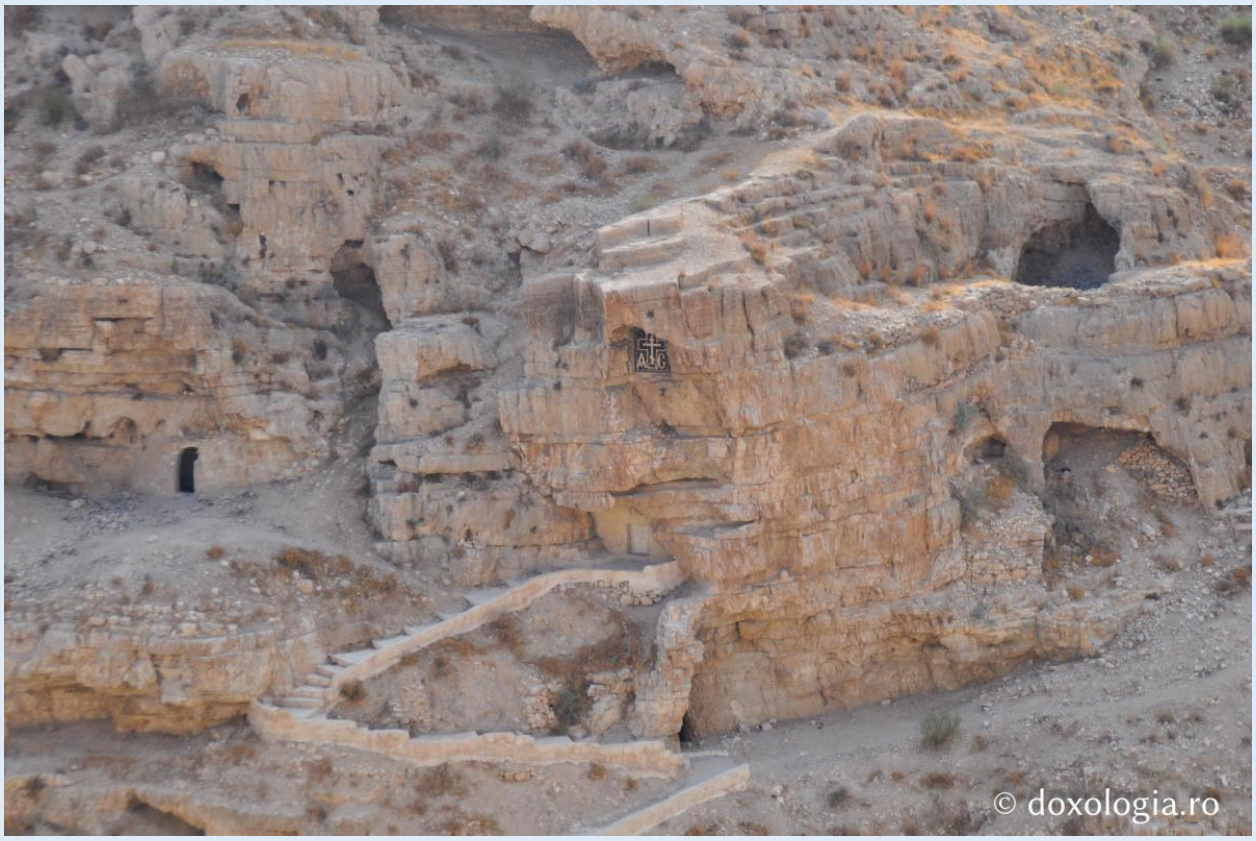

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Pr Silviu Cluci - Mănăstirea Sfântului Sava cel sfinţit

Sfântul Sava s-a aşezat aici în anul 478, săpându-şi în stâncă o chilie, în peretele abrupt din stânga defileului Pârâului Cedrilor. După cinci ani, în jurul Sfântului Sava, şaptezeci de monahi şi-au săpat chilii în stânca pe stânga Văii Cedronului, pe o distanţă de peste doi kilometri în jurul peşterii sfântului. Nu după mult timp, Sfântul Sava şi ucenicii săi s-au mutat pe partea vestică a prăpastiei, unde s-a format mănăstirea pe care şi-a extins-o după nevoie.

La începutul secolului al VI-lea, în Mănăstirea Sfântului Sava trăiau 150 de monahi cu viaţă de obşte şi şaptezeci cu viaţă anahoretică, iar lăcaşul se numea şi „Marea Lavră”. Duminica şi de sărbători, slujbele se făceau în comun, iar monahii se împărtăşeau cu Trupul şi Sângele Domnului.

Sub conducerea Sfântului Sava, Marea Lavră a fost bastionul principal în faţa asaltului ereziei monofizite, între anii 512 şi 516, iar succesorul Sfântului Sava la conducerea mănăstirii - Sfântului Ioan Savaitul - a luptat împotriva ereziei origeniste.

În anul 614, în ziua de 16 mai, sunt uciși cu sabia 44 de părinți savaiți de către perșii conduși de Chrosroe, după invadarea Palestinei, care se află sub stăpânirea Imperiului Bizantin.

Reorganizarea Marii Lavre în timpul patriarhului Modest, după cucerirea arabă, a fost urmată de o perioadă de înflorire, între anii 614 și 843, numită chiar „epoca de aur". Contribuția Sfintei Lavre atinge apogeul odată cu lupta pentru apărarea sfintelor icoane a Sfinților Ioan Damaschin, Mihail Sincelul, Teofan Zăvorâtul și Teodor al Edessei.

În secolul al XII-lea, împăratul Manuil Comnenul reface biserica principală și pictura acesteia. Mai apoi, în timpul ocupației cruciate, moaștele Sfântului Sava sunt duse la Veneția.

În anul 1187, Cruciații sunt învinși de mamelucii lui Salaadin în bătălia de la Hatin. Venirea mamelucilor a debutat cu uciderea călugărilor și distrugerea parțială a clădirilor (biserica și mormântul Sfântului Sava au fost cruțate). Dar Lavra a continuat viața duhovnicească și rugăciunea către Dumnezeu.

La mijlocul secolului al XIV-lea s-au refăcut katholikonul și mormântul Sfântului Sava, prin grija împăratului Ioan Cantacuzino.
Un nou val de încercări pentru mănăstire a avut loc odată cu intrarea turcilor otomani în Palestina, în timpul sultanului Selim I (1517), când au fost uciși câțiva monahi savaiți care mai rămăseseră în mănăstire. Sub stăpânirea otomană, între 1533 și 1735, Mănăstirea Sfântul Sava a primit firmane de protecție - peste treizeci la număr, de la sultani succedați la Înalta Poartă, prin care se aprobau diverse solicitări precum refacerea unor clădiri ale Lavrei, scutiri de biruri și protejarea drepturilor obștii monahale.

În anul 1540, egumenul Ioachim Valahul, împreună cu cincizeci de monahi se așează în mănăstirea părăsită, iar în anul 1625 Patriarhul Teofan al III-lea al Ierusalimului răscumpără mănăstirea de la creditori. În perioada 1667-1686, mănăstirea este refăcută în întregime de patriarhii Nectarie și Dositei al II-lea.

Aspectul de astăzi al Lavrei se datorează construcțiilor care s-au făcut în timpul păstoririi starețului Ioasaf Cretanul (1843-1874).

Lavra Sfântului Sava a fost mai protejată de schimbările politice neîncetate în Orientul Mijlociu, de la sfârșitul secolului al XIX-lea și în timpul secolului XX, iar viața monahală urmează tradiția.

Un eveniment foarte important din viaţa contemporană a mănăstirii a avut loc pe 10 octombrie 1965, când Papa Paul VI a înapoiat Patriarhiei Ierusalimului cinstitele moaşte ale Sfântului Sava cel sfinţit.

Marea Lavră a Sfântului Sava din pustiul Iudeii - galerie foto

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΑΒΒΑ
©doxologia.ro

©doxologia.ro

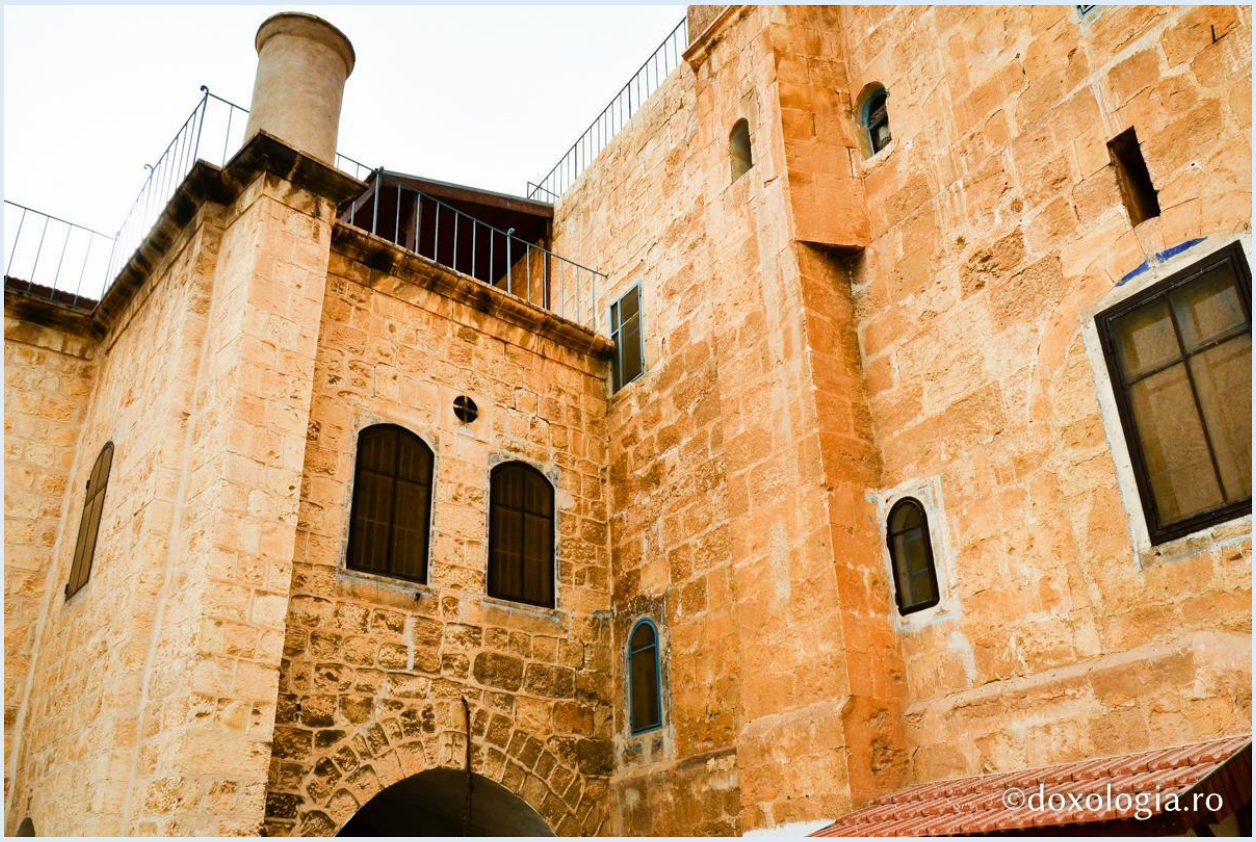
©doxologia.ro

©doxologia.ro

Mireasmă de sfințenie la Biserica Sfântul Sava

https://doxologia.ro/imagine/mireasma-de-sfintenie-la-biserica-sf-sava-galerie-foto

SF.
CUV.
SAVA
DEL
SFINTE

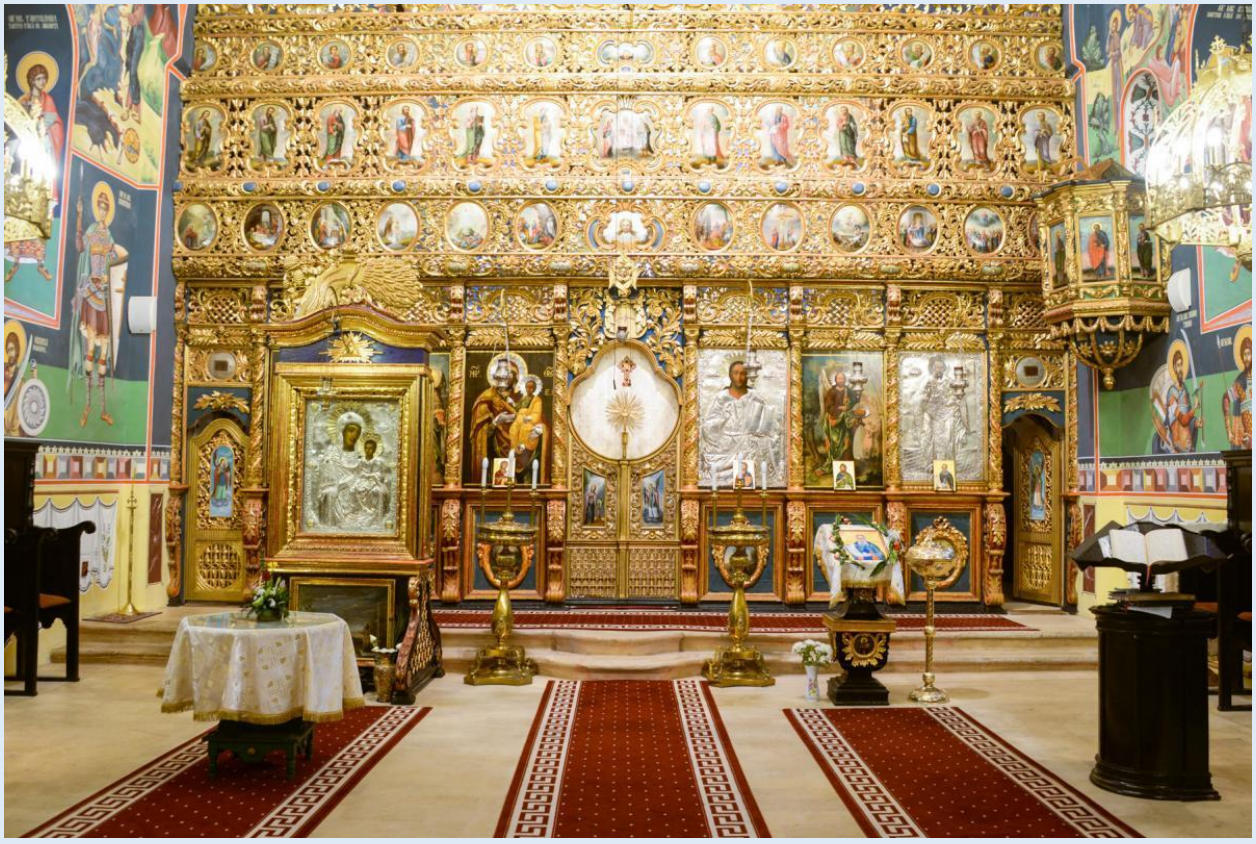

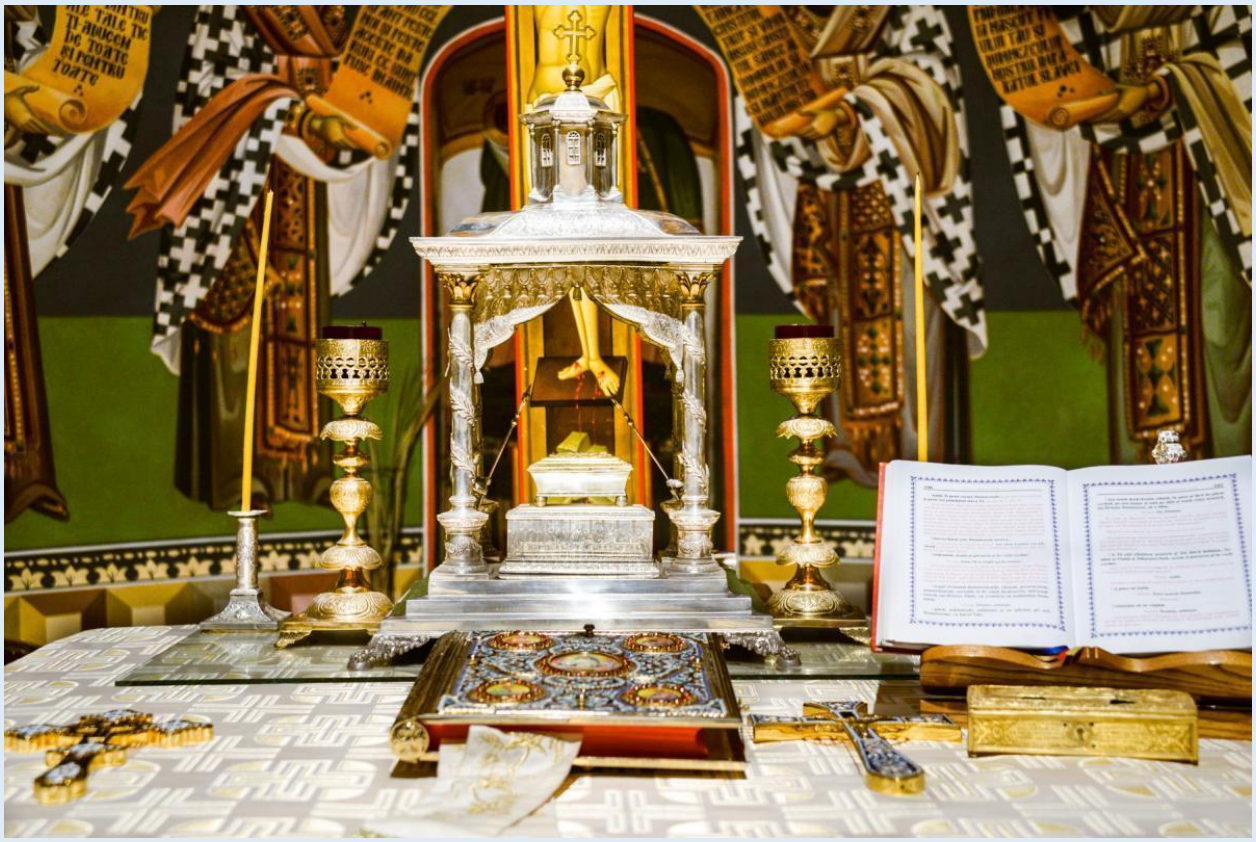

ADAM ŞI EVA CĂLCÂND PORUNCA

IIS
HS
O
N
DOAMNE, DOAMNE, CAUTA DIN CER SI VEZI, SI CERCETEAZA VIA ACEASTA, PE CARE A SADIT-O DREAPTA TA, SI O DESAVARSESTE PE EA

VIAȚA
SF. CUV.
SAVA

ACESTA
NE-A
OMORÂT

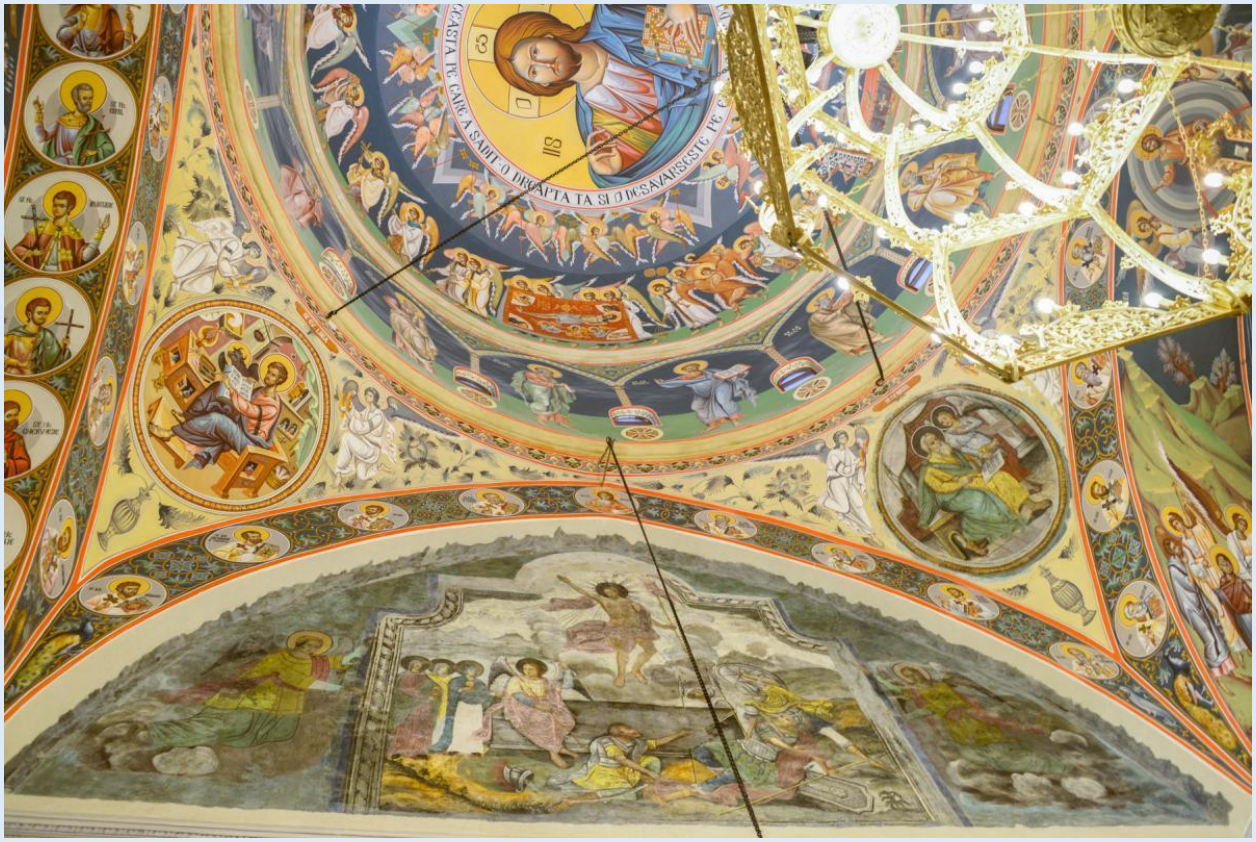

(Foto) Scene din Cartea Facerii, la Biserica „Sfântul Sava” din Iași

A DESPĂRȚIT APELE DE USCAT. A DAT VERDEAȚĂ CU SĂMÂNȚĂ ȘI POMI RODITORI. ZIUA III

A FĂCUT LUMINĂTORI MARI ȘI STELE SĂ CÂRMUIASCĂ ZIUA ȘI NOAPTEA. ZIUA IV

A FĂCUT ANIMALELE DIN APE ŞI TOATE PĂSĂRILE
ÎNARIPATE DUPĂ FELUL LOR. ZIUA V

A FĂCUT FIARELE SĂLBATICE ŞI ANIMALELE DOMESTICE ŞI TOATE TÂRÂ-
TOARELE ŞI A ZIS SĂ FACEM OM DUPĂ CHIPUL ŞI ASEMĂNAREA NOASTRĂ.ZIUA VI

ȘI A BINECUVÂNTAT ZIUA A ȘAPTEA ȘI A SFINȚIT-O,
PENTRU CĂ ÎNTR-ÎNSA S-A ODIHNIT...

ADAM DĂND NUME
ANIMALELOR
CREAREA
EVEI

CREAREA
EVEI
DUMNEZEU O DĂRUIEȘTE PE EVA
LUI ADAM

DUMNEZEU O DĂRUIEȘTE PE EVA
LUI ADAM
ADAM ȘI EVA CĂLCÂND PORUNCA
IZGONIREA LUI ADAM ȘI A EVEI DIN RAI

ADAM ŞI EVA CĂLCÂND PORUNCA
©doxologia.ro

IZGONIREA LUI ADAM ŞI A EVEI DIN RAI

PLÂNGERILE LUI ADAM ŞI ALE EVEI

ADAM LUCRAND PAMANTUL ŞI EVA TORCAND

Icoane

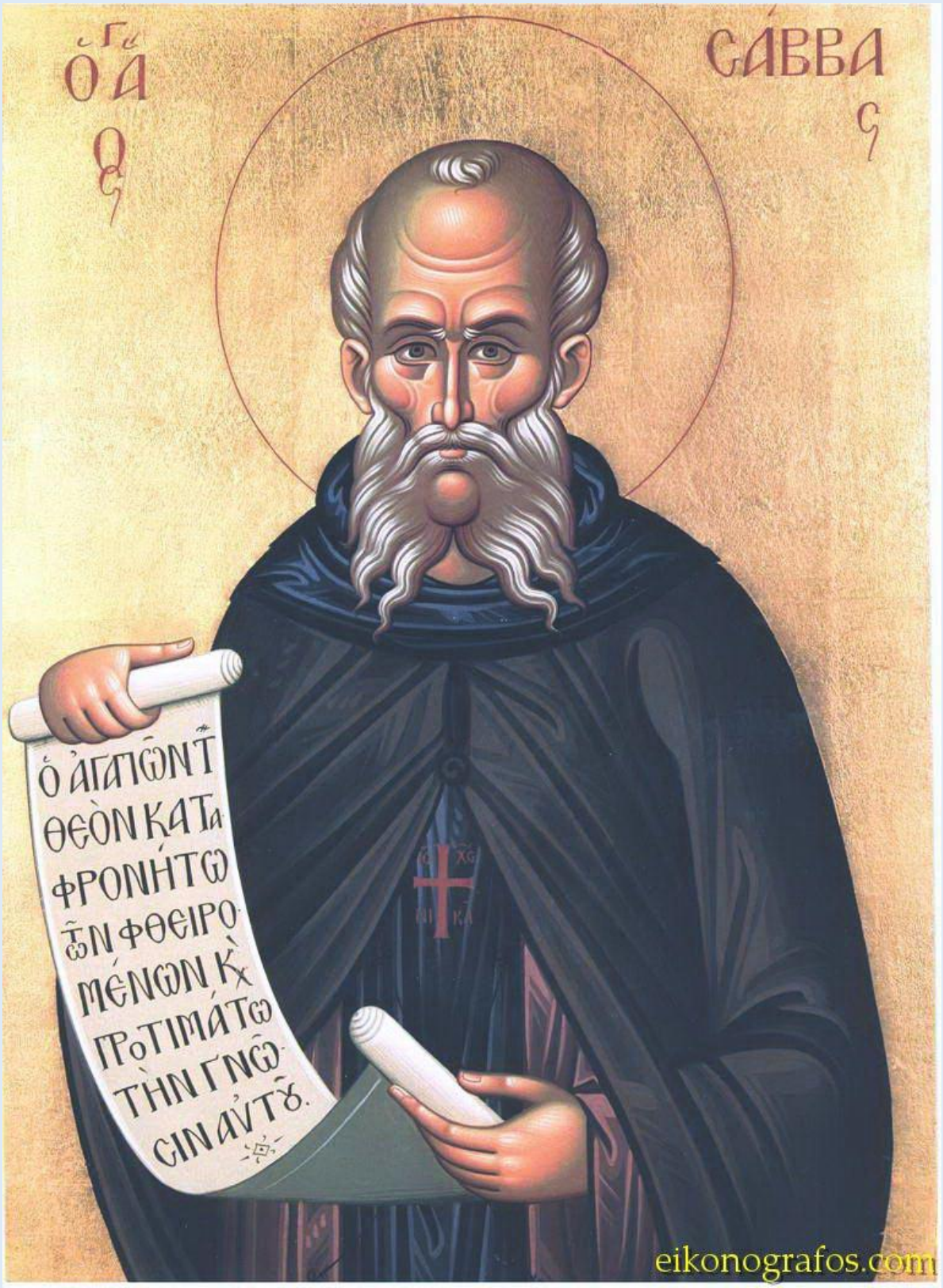
Ὁ ἀγαπῶν τὸν θεὸν κατὰ φρονήτω τῶν φθειρομένων καὶ προτιμάτω τὴν γνῶσιν αὐτοῦ.
eikonografos.com

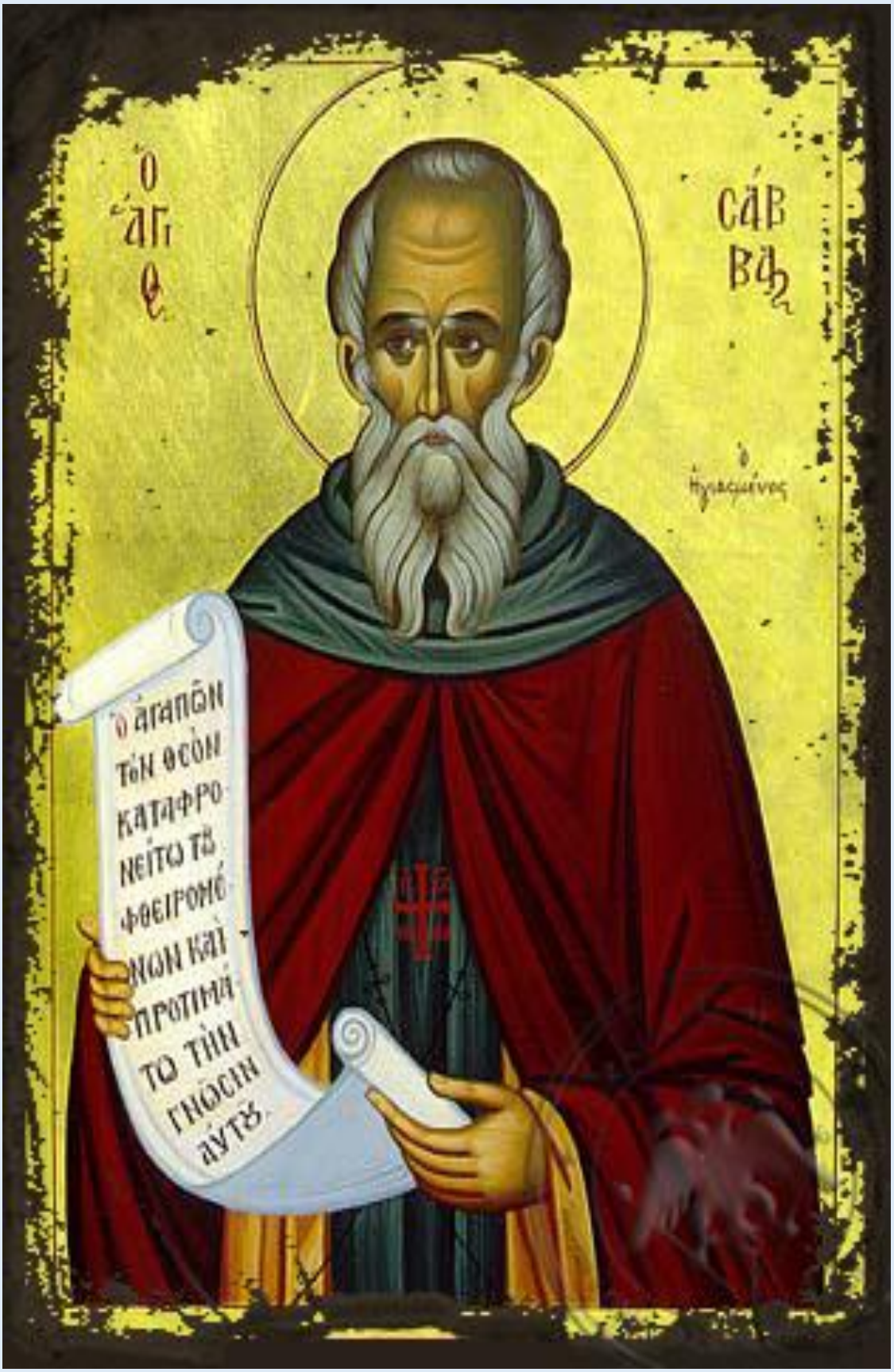
Ὁ ἅγι
ε
ΣΑΒ
ΒΑϢ
Ὁ ἀγαπῶν
τὸν θεὸν
καταφρο-
νείτω τῶ
φθειρομέ-
νων καὶ
προτιμά-
τω τὴν
γνῶσιν
αὐτοῦ.

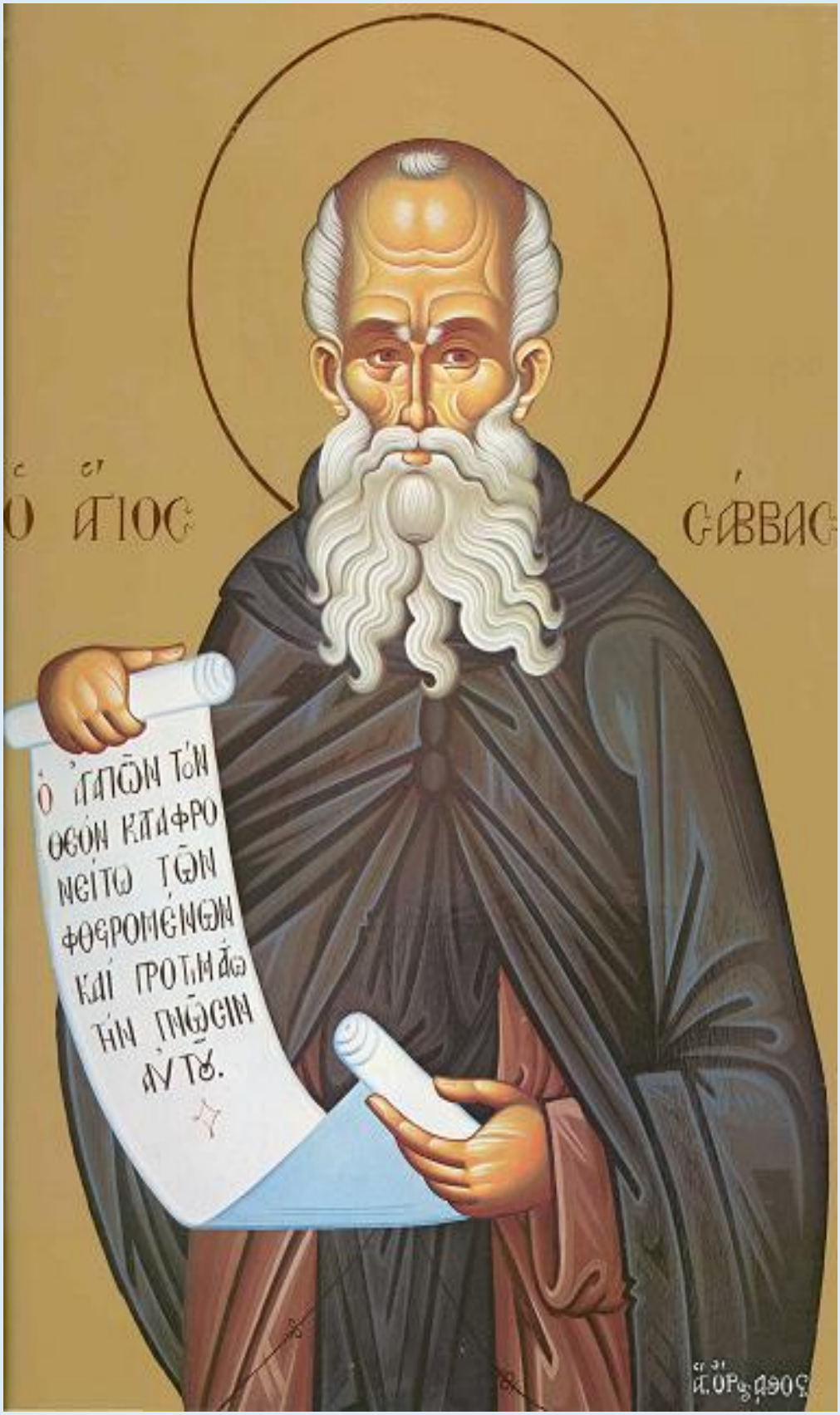
Ο ΑΓΙΟΣ
ΣΑΒΒΑΣ
Ὁ ἀγαπῶν τὸν
θεὸν καὶ φρο
νεῖτω τῶν
φθειρομένων
καὶ προτιμάτω
τὴν γνῶσιν
αὐτοῦ.

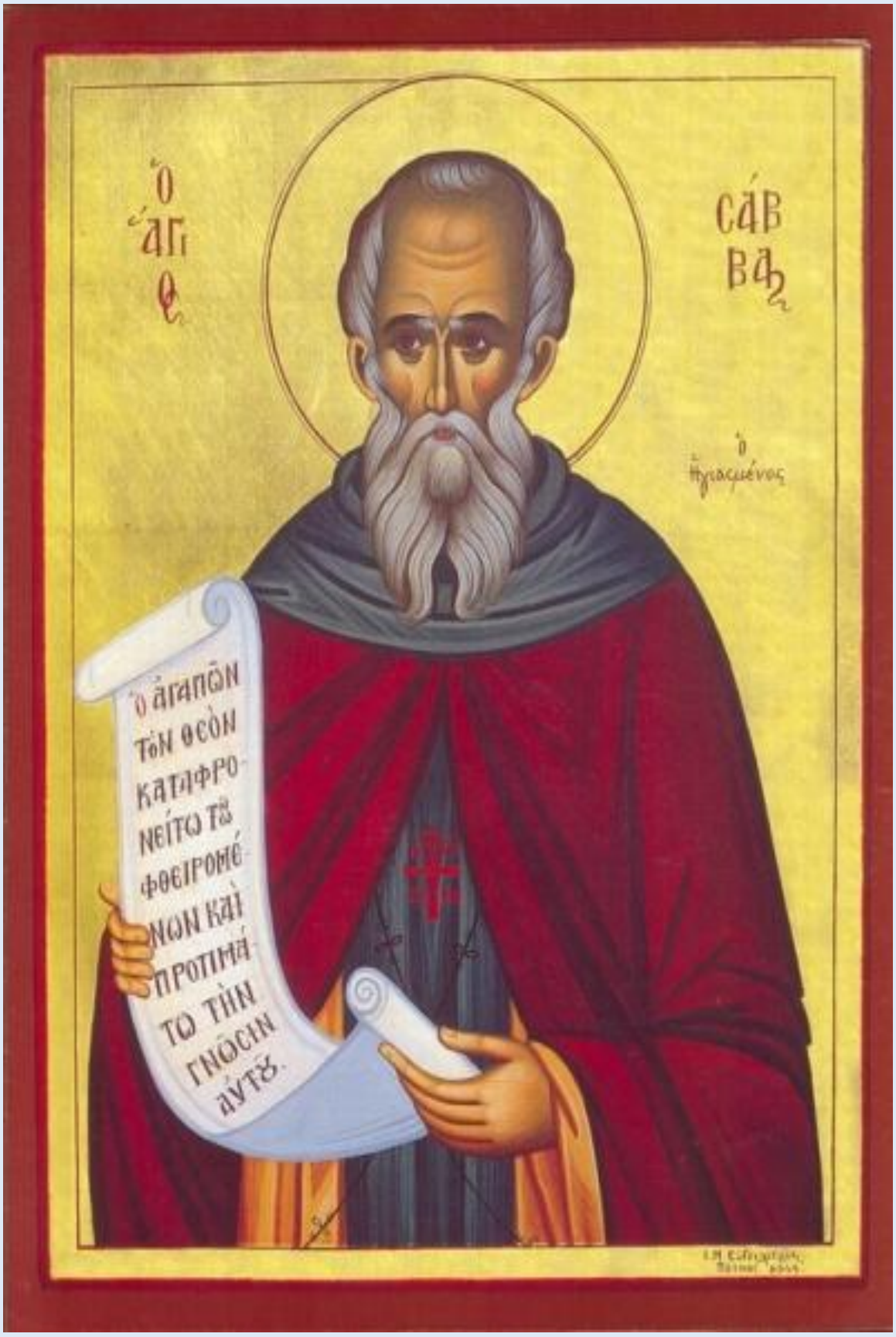
Ὁ ἅγι
ος
Σάβ
βας
ὁ ἡγιασμένος
Ὁ ἀγαπῶν
τὸν θεὸν
καταφρο-
νείτω τοῦ
φθειρομέ-
νων καὶ
προτιμά-
τω τὴν
γνῶσιν
αὐτοῦ.

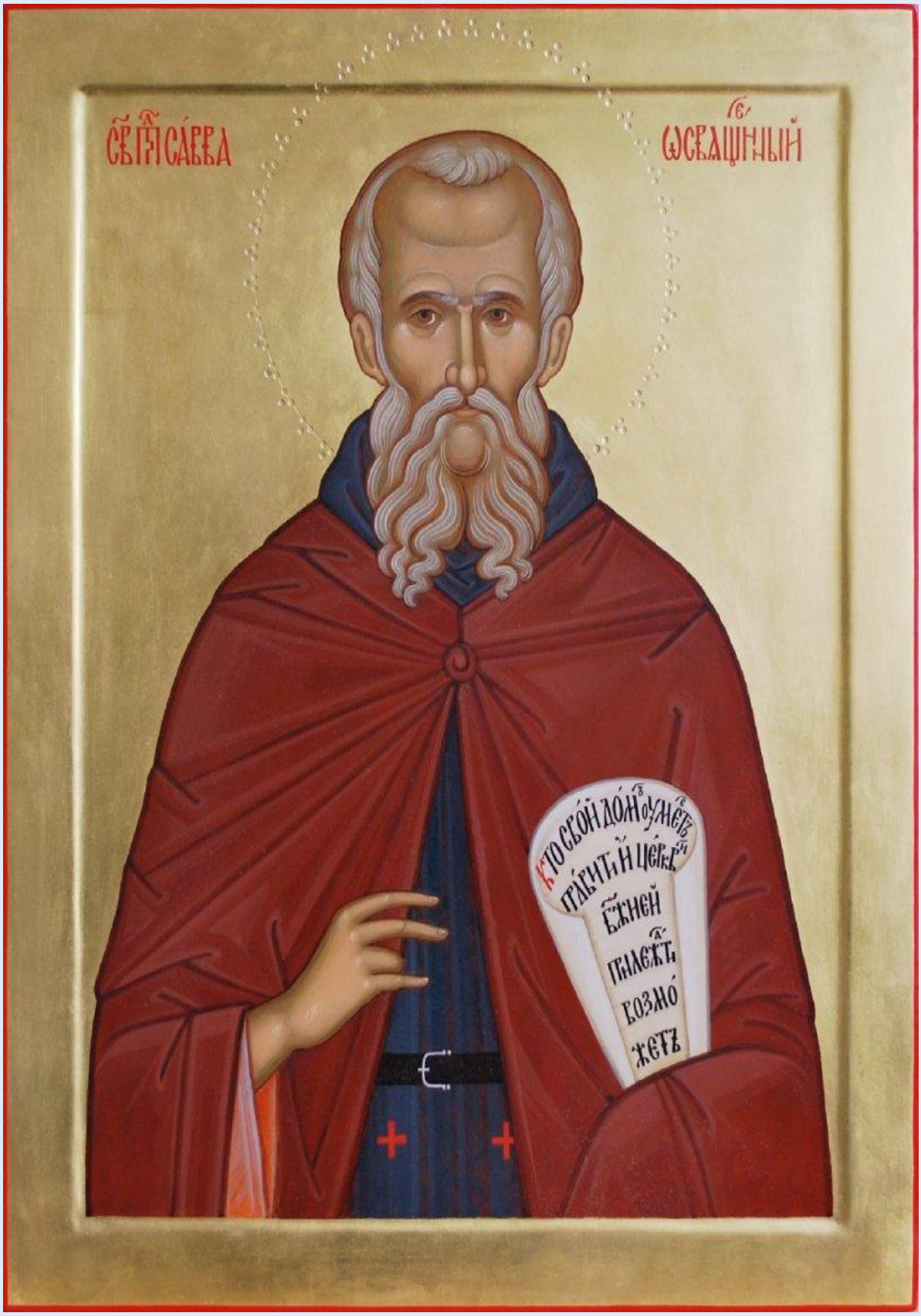
СВ ПР САВВА
ОСВЯЩЕННЫЙ

SF. CUVIOS
SAVA
CEL
SFINȚIT

SF. CUVIOS
SAVA
CEL
SFINȚIT
CEL CE ȘI-A
BIRUIT TRU-
PUL ACELA
FIREA ȘI-A
BIRUIT ȘI CU
ADEVĂRAT
MAI PRESUS
DE FIRE SĂ

SF. CUVIOS
SAVA
CEL
SFINȚIT
CEL CE ȘI-A
BIRUIT TRU-
PUL ACELA
FIREA ȘI-A
BIRUIT ȘI CU
ADEVĂRAT
MAI PRESUS
DE FIRE SĂ

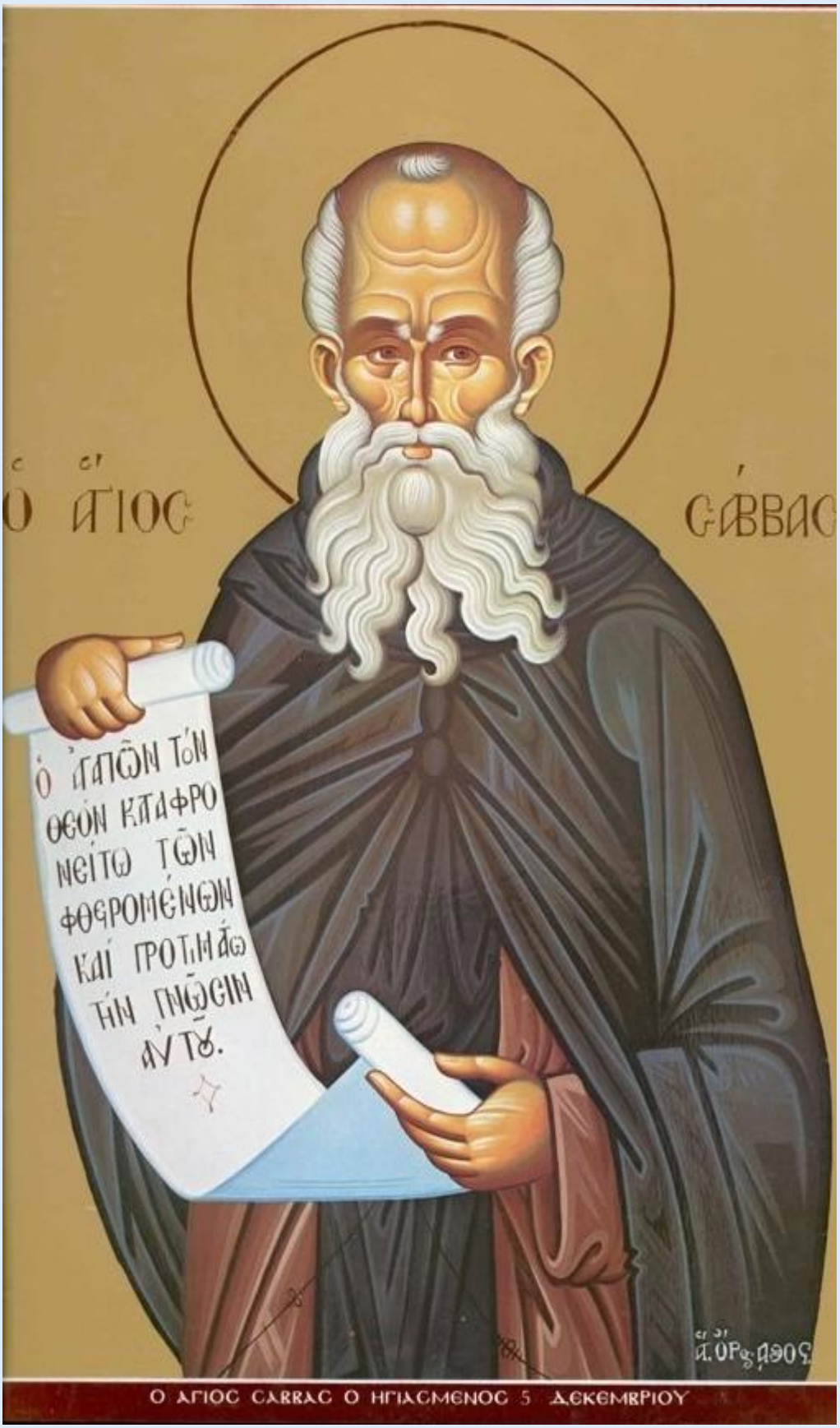
Ο ΑΓΙΟΣ
ΣΑΒΒΑΣ
Ὁ ἀγαπῶν τὸν
θεὸν καφρο
νείτω τῶν
φθειρομένων
καὶ προτιμάω
τὴν γνῶσιν
αὐτοῦ.
Ο ΑΓΙΟΣ ΣΑΒΒΑΣ Ο ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΣ 5 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

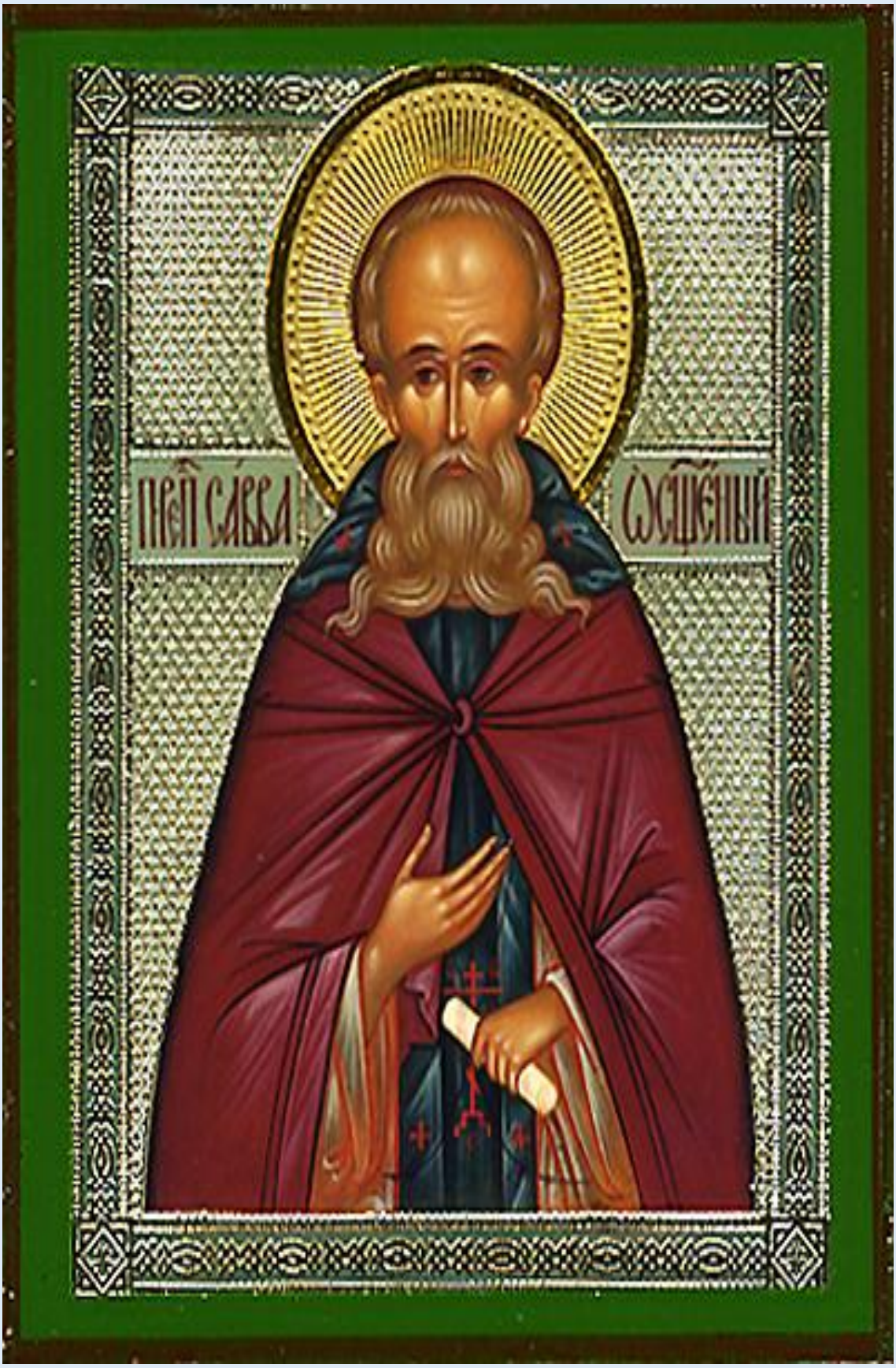
ПРЕП САВВА
ОСВЯЩЕННЫЙ

Ст. прп. Савва
Освященный
Сыне, да не побѣдитъ тя
доброты похоть, ниже у
ловленъ буди твоима очи
ма, ниже да совосхитишися
вѣждами ея.

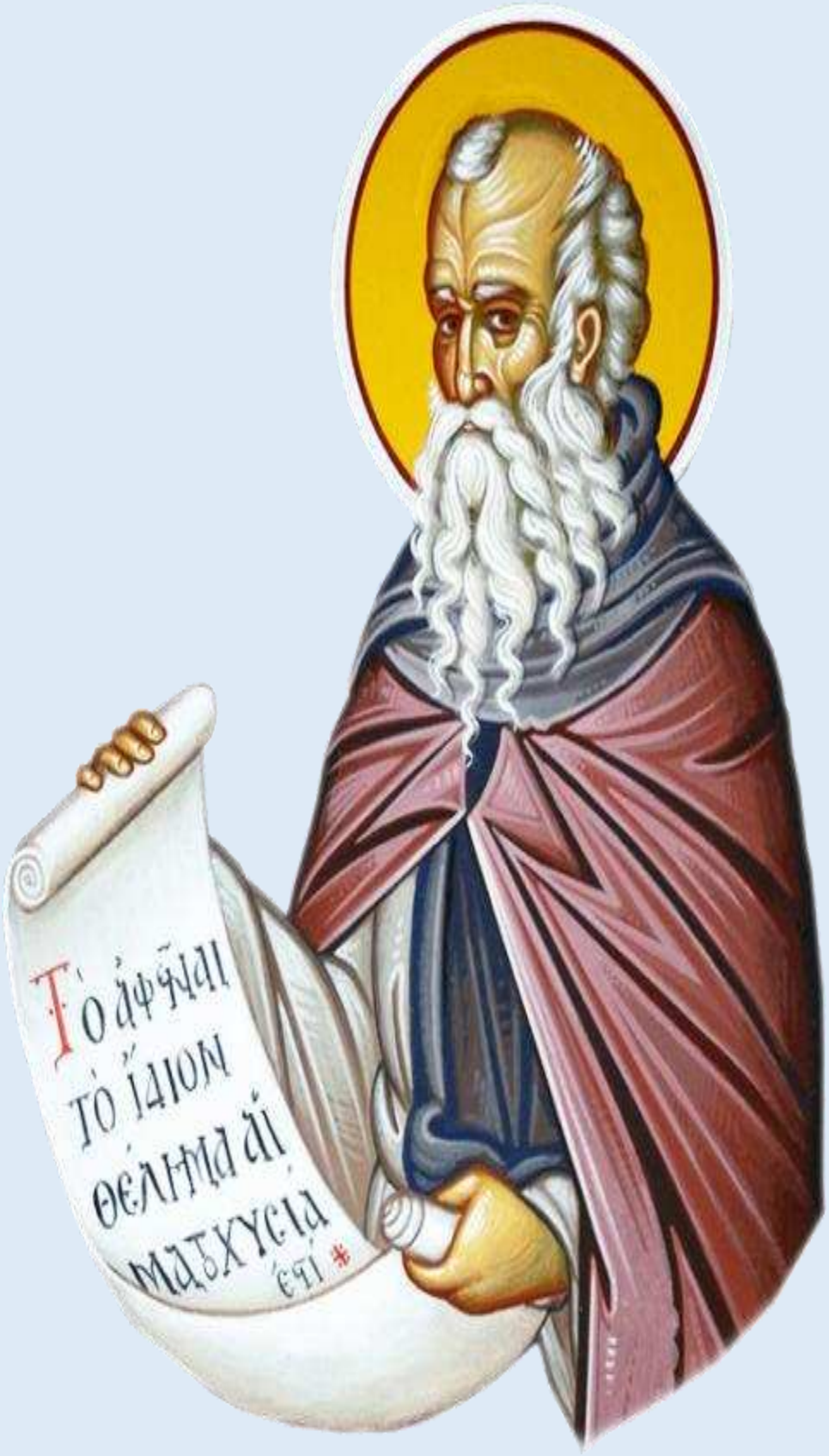
Τὸ ἀφῆναι
τὸ ἴδιον
θέλημα αἱ
ματοχυσία
ἐστί

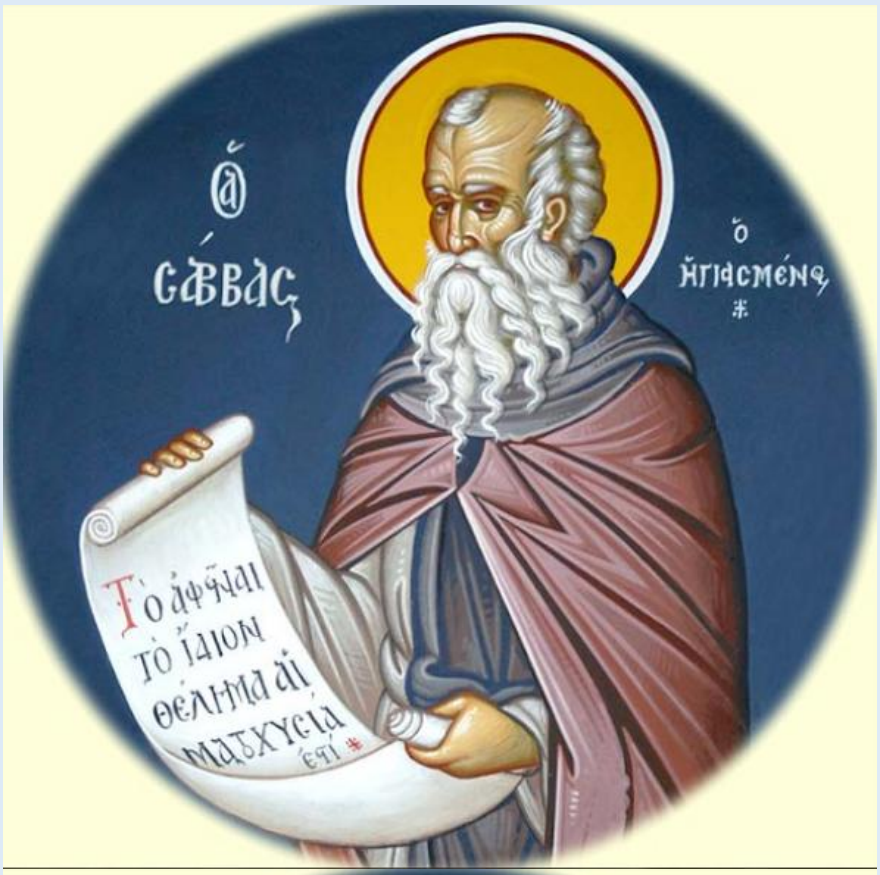
Ἅ
Σάββας
Ὁ
ἡγιασμένος
Τὸ ἀφῆναι
τὸ ἴδιον
θέλημα αἱ
μαβχυσία
ἐστί

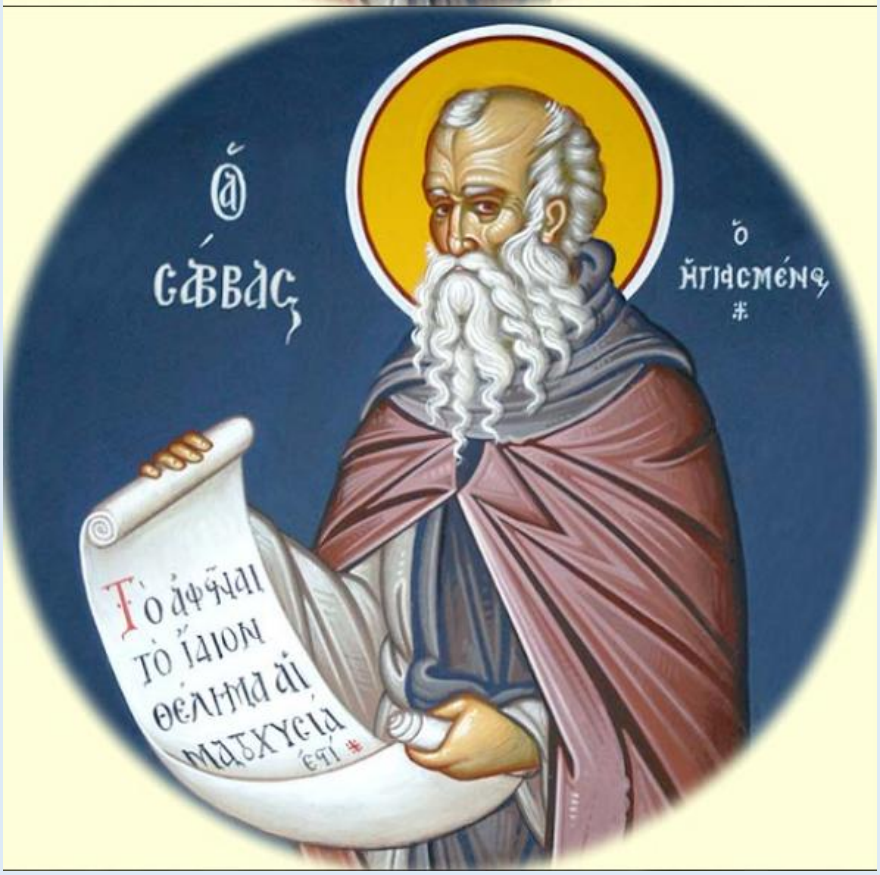
Ἅ
Σάββας
Ὁ
ἡγιασμένος
Τὸ ἀφῆναι
τὸ ἴδιον
θέλημα αἱ
μαβχυσία
ἐστί

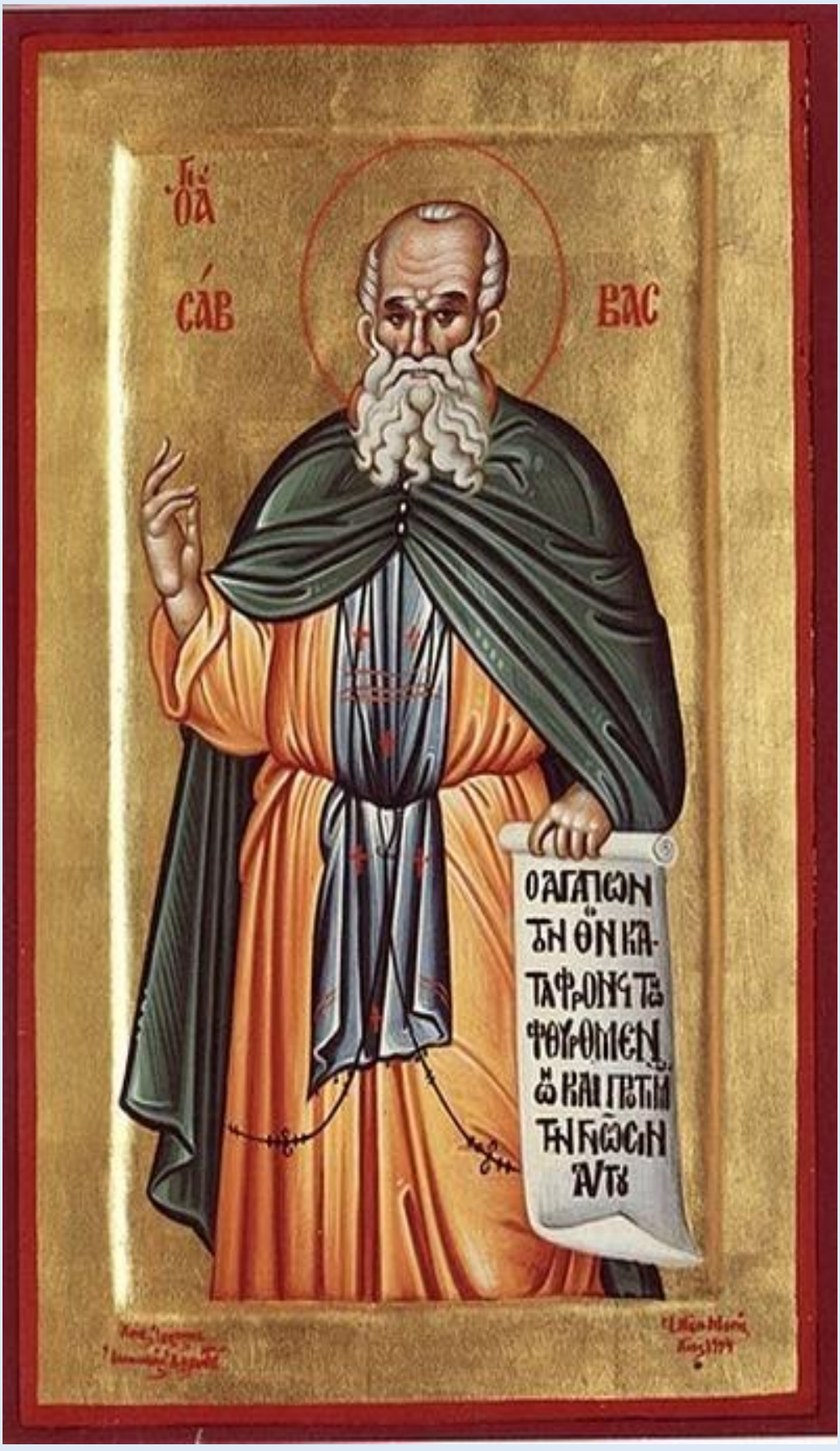
ΟΣΙΟΣ
ΣΑΒΒΑΣ
Ο ΑΓΑΠΩΝ
ΤΟΝ ΘΝ ΚΑ-
ΤΑΦΡΟΝΗΤΑΣ
ΦΘΕΙΡΟΜΕΝ
Ω ΚΑΙ ΠΡΟΤΙΜΗ
ΤΗΝ ΓΝΩΣΙΝ
ΑΥΤΟΥ

Ὁ Ἁγιασμένος
ὅστις σῶμα ἐνίκησεν, οὗτος φύσιν ἐνίκησεν. ὁ δὲ φύσιν νικήσας πάντως ὑπὲρ φύσιν ἐγένετο

ΣΑΒΒΑΣ

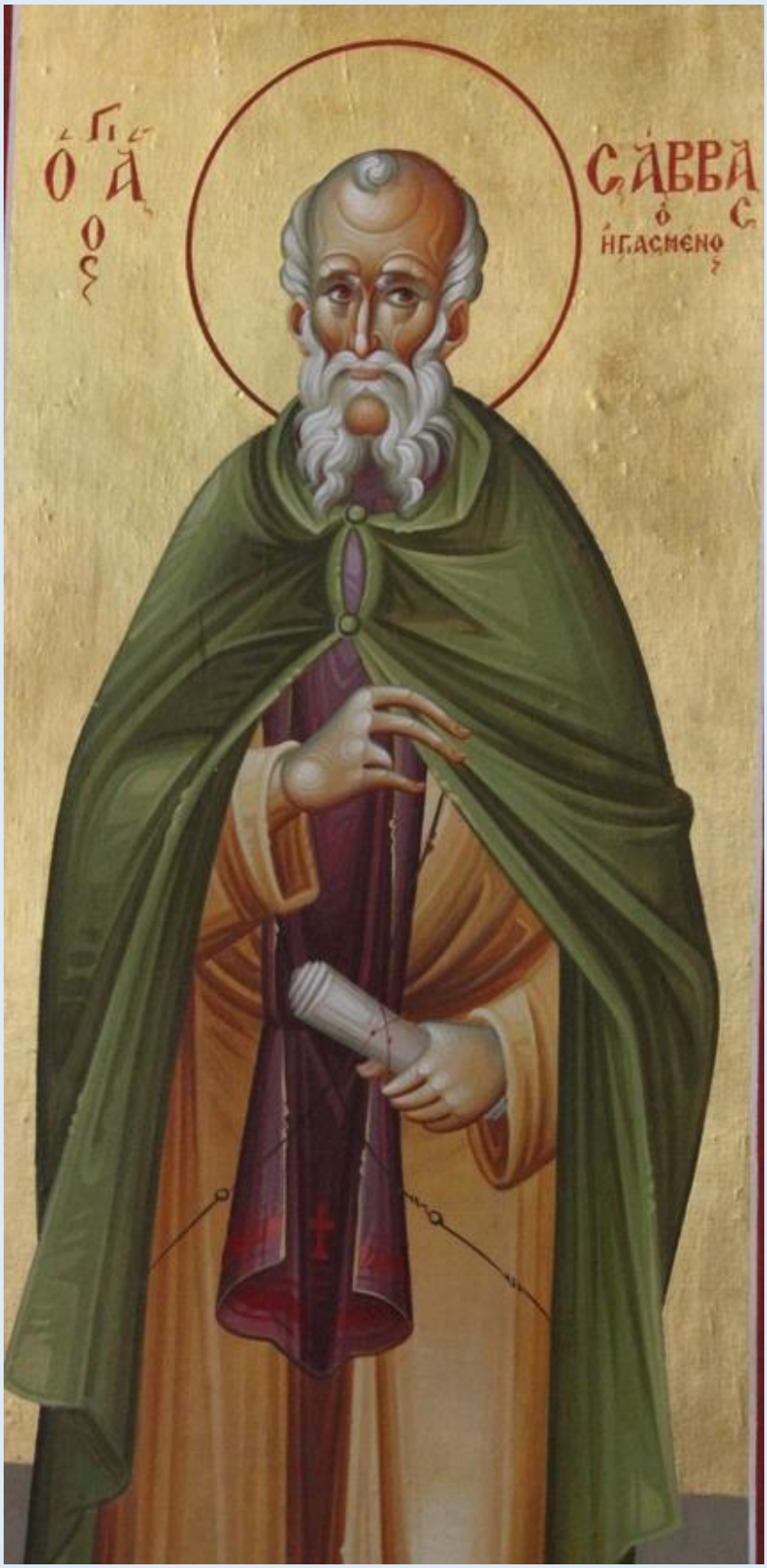
ὁ ἅγιος
Σάββας
ὁ ἡγιασμένος

ΟΙΚΩ ΤΟ
ΘΕΟ ΓΡΟC
ΕΛΘΩΝ
ΔΕCΠΟΤ
ΕΥΞΑΙ ΓΡΕ
ΠΟΝΤΩC

Ὁ ἅγιος
Σάββας
ΟΣΙΟΣ ΣΩΜΑ
ΕΝΙΚΗΣΕ ΤΟ
ΦΥΣΙΝ ΕΝΙΚ-
ΣΕ, ΟΔΕ ΦΥ
ΣΙΝ ΝΙΚΗΣΑ
ΠΑΝΤΩΣ ΥΠ
ΕΡ ΦΥΣΙΝ
ΕΓΕΝΕΤΟ.

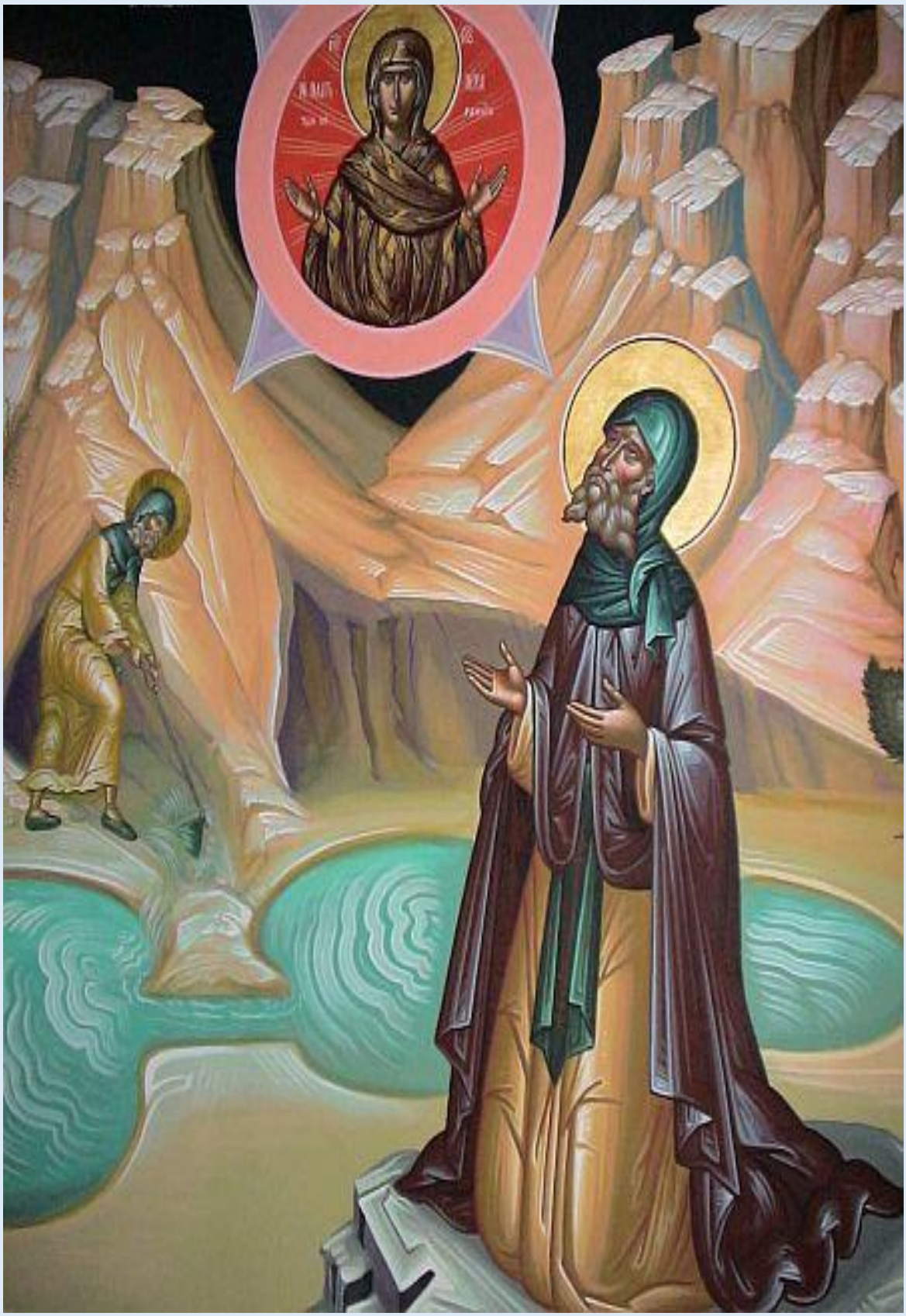

5 decembrie

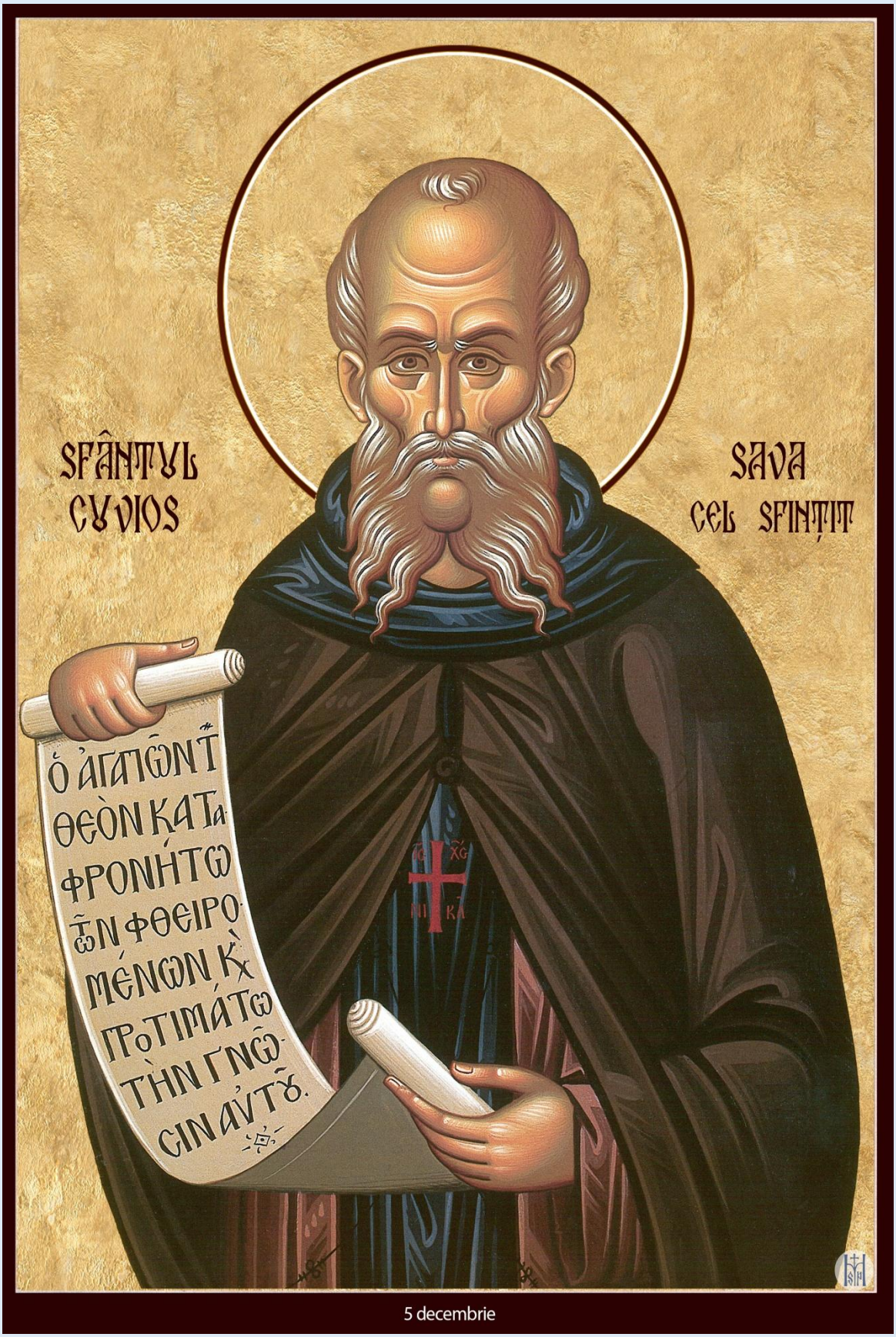
SFÂNTUL
CUVIOS
SAVA
CEL SFINȚIT
Ὁ ἀγαπῶν Θεὸν κατα-
φρονήτω
τῶν φθειρο-
μένων κ(αὶ)
προτιμάτω
τὴν γνῶ-
σιν αὐτοῦ.

5 decembrie

5 DECEMBRIE
Sfântul Cuvios
SAVA cel SFINȚIT
Sfântul Mucenic
ANASTASIE
Sfântul Cuvios
NECTARIE

DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv.
Sava cel
Sfințit

5 Decembrie

Sfântul Cuvios Sava cel Sfințit

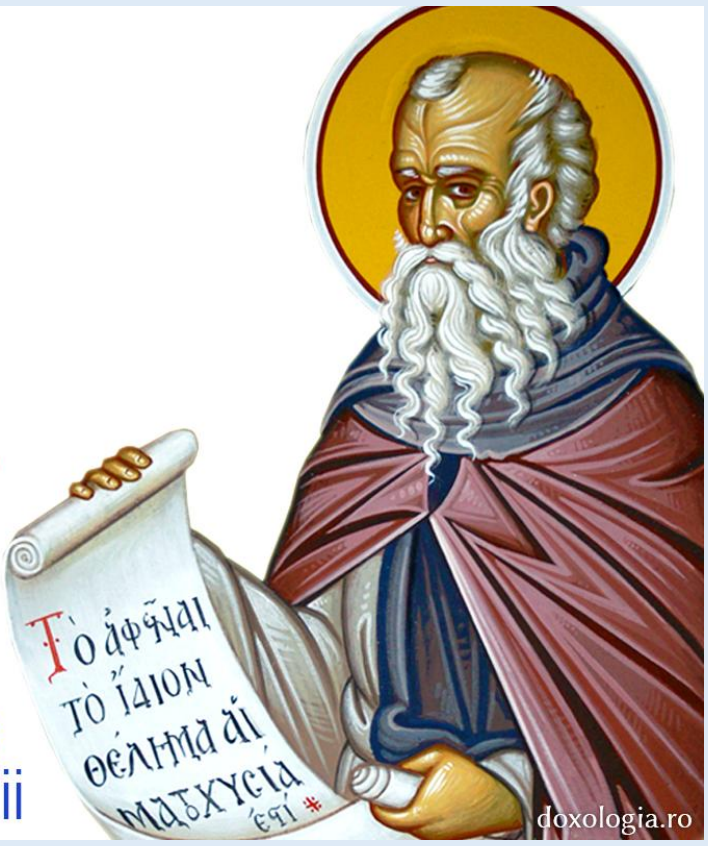

acatist video articole
icoane minuni fotografii

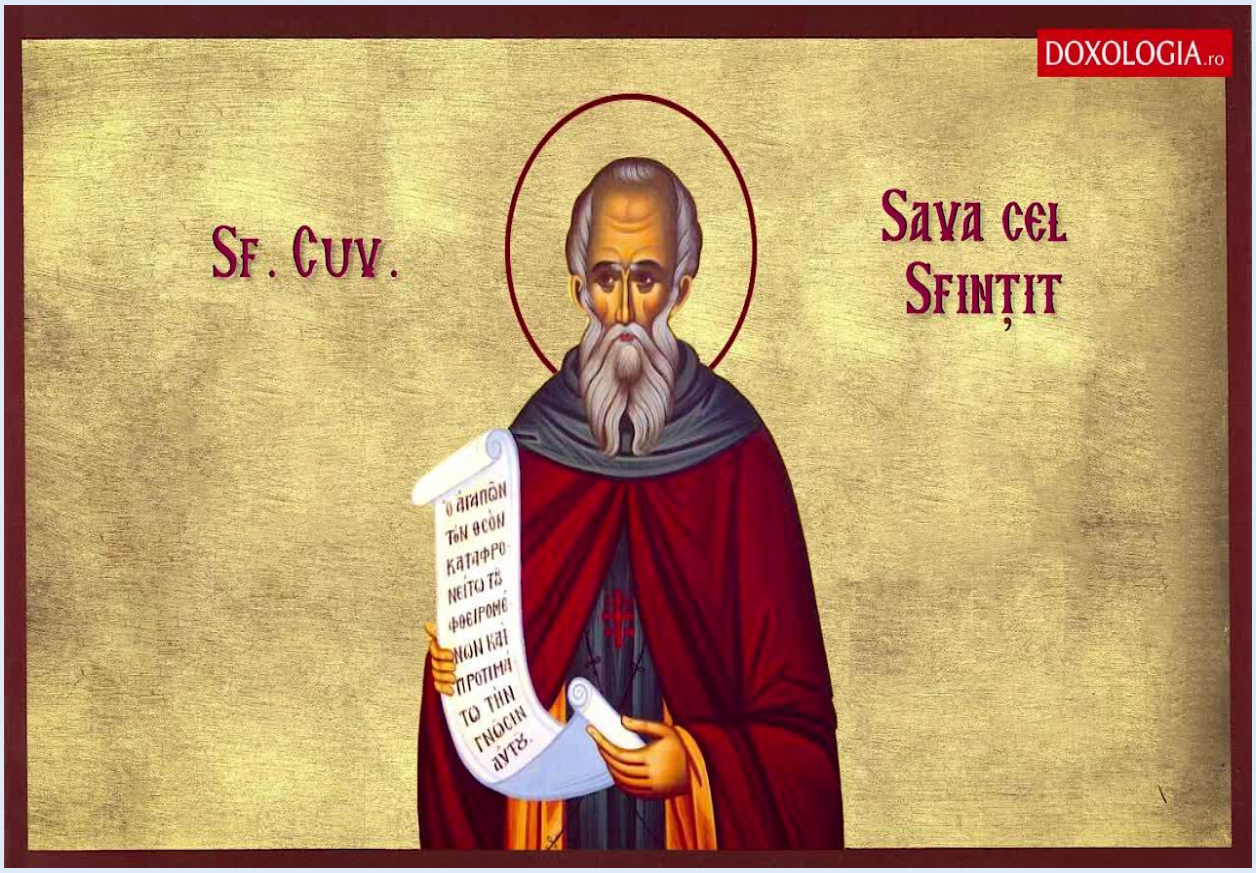

Ὁ ἅγιος
Ὁ Ἡγιασμένος
Σάββας
ZIARUL
Lumina

SFÂNTUL CUVIOS
SAVA CEL SFINȚIT

Troparul Sfântului Cuvios Sava cel Sfinţit

5 Decembrie - Glasul 8

Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele din adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Sfinte Sava părintele nostru, cuvioase! Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfântului Cuvios Sava cel Sfinţit

5 Decembrie - Glasul 8

Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele din adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Sfinte Sava părintele nostru, cuvioase! Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

Bucură-te, Sfinte cuvioase Sava sfinţite, părintele nostru!